

Tú Hồn

Contents

Tú Hồn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	19
4. Chương 4	27
5. Chương 5	35
6. Chương 6	43
7. Chương 7	49
8. Chương 8	56
9. Chương 9	63
10. Chương 10: End	79

Tú Hồn

Giới thiệu

Thần Hắc Sơn, ta tình nguyện dùng dung mạo, sức khỏe, tuổi thọ vì chàng thiếu hồn, cầu xin ngài th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-hon>

1. Chương 1

Cung nữ hầu hạ trong ngự thư phòng mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, an phận đứng nghiêm chỉnh, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở một tiếng.

Mà vị hoàng đế trẻ tuổi ngồi sau ngự án kia đang cúi đầu, không chút để ý lật xem một quyển sách ở trong tay, im lặng không nói, dáng vẻ bình tĩnh tự nhiên.

Chẳng biết qua bao lâu, một lão thái giám phía sau hoàng đế nhin không được ho nhẹ một tiếng: “Hoàng

thượng, tiểu thái tử đã quỳ gần một canh giờ.” Lúc nói, hai mắt hắn không khỏi liếc về phía tiểu oa nhi quỳ trước ngự án đã lâu.

Đứa nhỏ kia chừng sáu, bảy tuổi, tướng mạo đẹp dễ trắng nõn, xinh xắn giống như tiểu tiên đồng thủ hộ (bảo vệ) ở trước Phật. Hắn mặc một cái áo dài nhỏ màu vàng nhạt, đầu đội mũ ngọc màu tím, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt bởi vì quỳ đã lâu mà lộ ra thần sắc thống khổ.

Nghe lão thái giám nói như vậy, tay của vị đế vương trẻ tuổi đang chuẩn bị lật sách hơi dừng lại, ánh mắt men theo tầm mắt lão thái giám liếc về phía tiểu oa nhi trước bàn.

Trên dưới Doanh quốc ai cũng biết, đương kim thiên tử Hoàng Phủ Tuyết vào 4 năm trước đăng cơ làm đế vương, hậu cung to như vậy, mặc dù nạp vô số phi tần mỹ nữ nhưng dưới gối cũng chỉ có một hoàng nhi, cũng chính là vị tiểu thái tử đang bị phạt quỳ nơi đây – Hoàng Phủ Ngọc.

Nạp Lan Trinh Trinh, mẹ đẻ của tiểu thái tử, là nữ nhi của tổ tông triều trước – Nạp Lan Khang, bảy năm trước gả cho Hoàng Phủ Tuyết lúc ấy vẫn còn là thái tử, không lâu sau liền sinh hạ Lâm nhi, gọi là Hoàng Phủ Ngọc.

Bốn năm trước, sau vụ án Lục vương Hoàng Phủ Kỳ cầm đầu phản nghịch xảy ra, Nạp Lan Khang bị coi là vây cánh bị bắt nhốt vào thiên lao. Vì chịu không nổi trọng hình ép hỏi, rạn sáng hôm sau ngực tốt phát hiện hắn đã uống thuốc độc tự sát. Lúc ấy Nạp Lan Trinh Trinh thân là thái tử phi, vì lo phụ thân mắc tội sẽ liên lụy bản thân, nên một mình rời khỏi cung chạy trốn tránh họa, bị binh lính truy đuổi bất hạnh rơi xuống vực. Thi thể của nàng được tìm thấy thì đã bị ác lang mãnh hổ cắn xé thành nhiều mảnh nhỏ, chỉ có thể nhận biết được thân phận nàng từ trang sức, xiêm y trên người.

Tháng bảy năm đó, Hoàng Phủ Tuyết đăng cơ xưng đế, lấy niên hiệu là Tĩnh Đức.

Tháng chín năm sau, Hoàng Phủ Tuyết hạ chỉ, phong con trai độc nhất Hoàng Phủ Ngọc làm thái tử.

Nhưng mà đây chỉ là vẻ ngoài, Hoàng Phủ Ngọc không phải vì trở thành thái tử mà được hưởng sự đối xử đặc biệt.

Mọi người đều biết: mẹ đẻ của Hoàng Phủ Ngọc, Nạp Lan Trinh Trinh từng là tuyệt đại mỹ nhân nổi tiếng kinh thành, có tài có đức còn có tướng mạo, đối nhân xử thế thông minh lanh lợi còn có trái tim rất thiện lương. Nàng xuất thân từ dòng dõi quan lại, bẩm sinh đã có một cổ khí chất thanh nhã cao quý, từng là giai nhân được rất nhiều danh môn công tử trong kinh thành cùng với con cháu hoàng thất quý tộc ngưỡng mộ theo đuổi.

Đáng tiếc nàng lại là quân cờ, bị phụ thân gả cho Hoàng Phủ Tuyết – thái tử lúc trước, cũng suýt nữa hại mất mạng. Từ đó về sau, nỗi hận thấu xương liền cắm rễ trong lòng Hoàng Phủ Tuyết, điều này cũng ảnh hưởng đến thái độ của hắn đối với Hoàng Phủ Ngọc.

Từ khi còn nhỏ, hễ thái tử làm sai chuyện gì đều bị trừng phạt nặng nề, quả thật hắn chưa từng được phụ hoàng của mình đối xử tử tế.

Đội Hoàng Phủ Ngọc quỳ một lúc lâu, Hoàng Phủ Tuyết mới chịu đưa mắt nhìn hắn, dáng vẻ lười biếng, giọng nói trầm thấp hỏi: “Nói đi, lần này lại vì cái gì mà đánh nhau với công tử nhà Lý tướng quân?”

Một canh giờ trước, cung nhân báo lại, nói Hoàng Phủ Ngọc cùng mấy vị công tử nhà mấy vị trọng thần trong triều đánh nhau, tuy rằng bị Thái phó ngăn cản kịp thời nhưng chuyện này vẫn truyền đến tai Hoàng đế.

Hoàng Phủ Tuyết biết được cực kỳ tức giận, sai người đưa hoàng nhi đến trước bàn, không cho cậu cơ hội giải thích, tức giận phạt cậu quỳ một canh giờ cho đến khi lão thái giám nhắc nhở, mới từ từ ngẩng đầu, chuẩn bị xử lý việc này.

Tiểu oa nhi đang quỳ trước ngự án, đầu gối đau nhức, đối với câu hỏi của phụ hoàng muốn nói lại thôi, cuối cùng, hắn từ từ gục đầu xuống, cự tuyệt trả lời.

Hoàng Phủ Tuyết thấy sắc mặt trầm xuống, ném quyển sách trong tay lên trên bàn kêu “ba” một tiếng, cung nữ thái giám hai bên cũng biết đây là điềm báo hoàng thượng tức giận, một đám nín thở, lo lắng nhìn tiểu thái tử.

Liễu Thuận Liễu công công đã hầu hạ bên người hoàng thượng nhiều năm vội vàng ho nhẹ một tiếng, liễu mình dùng ánh mắt bảo tiểu oa nhi dưới bàn tốt nhất không nên đối nghịch với đương kim thiên tử.

Mà tiểu thái tử kiên trì không được nửa khắc, quả thật liên bĩu môi, tức giận nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn lên nói với phụ hoàng: “Lý Hoài Dục đoạt đồ của nhi thần, nhi thần nhất thời tức giận, mới động thủ đánh hắn.”

“Hắn đoạt cái gì của ngươi?”

Hoàng Phủ Ngọc xoay khuôn mặt nhỏ nhắn đi, lại cúi đầu.

“Liễu Thuận, phân phó xuống, tất cả nô tài trong điện thái tử từ trên xuống dưới, mỗi người nhận năm mươi trượng, lập tức thi hành...”

Lời của Hoàng đế chưa nói xong, Hoàng Phủ Ngọc liền vội vã ngẩng đầu lên, nói: “Là lỗi của nhi thần, muốn đánh muốn phạt, một mình nhi thần gánh chịu.”

Hoàng Phủ Tuyết hừ một tiếng, ánh mắt sắc bén làm tiểu thái tử đang quỳ dưới bàn cảm nhận được rõ ràng, áp lực không cho phản kháng. Vì thế hắn chậm rãi móc ra từ trong lòng một con ve sầu làm bằng cỏ rất tinh xảo, nhỏ giọng nói: “Thứ mà Lý Hoài Dục muốn cướp, chính là cái này.”

Tuy rằng hai người cách nhau một khoảng nhưng Hoàng Phủ Tuyết vẫn thấy rõ ràng con ve sầu làm bằng mây tre được thợ làm tinh tế cỡ nào. Hai tròng mắt hắn híp lại, ánh mắt sáng như đuốc, hướng Liễu Thuận đứng bên cạnh nháy mắt.

Rất nhanh, Liễu Thuận lấy con công trong tay tiểu thái tử đưa lên trước mặt hắn.

Đợi hắn nhìn từ trên xuống dưới, tỉ mỉ đánh giá một lúc lâu, lạnh lùng hỏi: “Đồ này ai làm?” Hoàng Phủ Ngọc bị hỏi đến mà ngẩn ra, miệng muốn nói lại thôi, một hồi mới khó khăn phun ra vài chữ: “Là một cung nữ trong cung của nhi thần.”

Ngón tay thon dài của Hoàng Phủ Tuyết vuốt con công nho nhỏ kia, ánh mắt đột nhiên trở nên tinh mịch.

Trong ngự thư phòng to như vậy, không khí nhất thời đông lạnh, hoàng đế không lên tiếng, những người khác cũng không dám tự tiện mở miệng.

Rất lâu sau, thanh âm của hắn mới trầm bổng vang lên: “Vì món đồ chơi này, ngươi không chú ý đến thân phận thái tử mà động thủ đánh người?”

“Là Lý Hoài Dục đoạt đồ của nhi thần trước, nhi thần tức quá mới cùng hắn động thủ.”

“Bản thân từ nhỏ đã được tiếp nhận giáo dục của bậc đế vương, nên biết mình sẽ có một ngày kế thừa đế vị. Cuộc sống sau này, ngươi sẽ gặp vô số bất lợi, chẳng lẽ không ưa thần tử một chút, ngươi cũng muốn chiều theo tính tình của mình, không để ý lễ phép đối với các thần tử mà vung tay vung chân sao? Như vậy còn ra thể thống gì?”

“Chẳng lẽ Lý Hoài Dục nhạo báng nhi thần từ nhỏ đã không có mẹ, nhi thần cũng không thể tức giận sao?”

Tuy nói Hoàng Phủ Ngọc là thái tử, nhưng trong triều trên dưới đều biết, đương kim hoàng đế cũng không thích đứa con độc nhất này, bởi vậy rất nhiều người đều thăm đoán, vị trí thái tử sẽ do Hoàng Phủ Ngọc đảm đương, chỉ vì hoàng thượng không còn đứa con nối dõi nào khác. Một khi những vị mỹ nhân trong hậu cung mang thai long chủng, vị trí thái tử của Hoàng Phủ Ngọc sẽ dễ dàng bị thay thế đi.

Vả lại, trong cung ai ai cũng đều biết mẹ đẻ của Hoàng Phủ Ngọc là Nạp Lan Trinh Trinh bị hoàng thượng oán hận nên đứa con trai của nàng cũng bị lạnh nhạt theo. Vì thế đừng nói đến mấy tên thư đồng trong học đường đều coi thường cậu mà ngay cả các phi tử trong hậu cung cũng không có ai để vị tiểu thái tử này trong mắt.

Trên đời này, tất cả những hài tử đều cần tình thương yêu của mẫu thân, cho dù Hoàng Phủ Ngọc thân là thái tử, nhưng cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ, tận sâu trong đáy lòng cậu, cũng hy vọng có một người mẹ nuôi dưỡng cậu lớn lên. Nhưng, từ khi cậu còn nhỏ, liền hiểu rõ rằng mình không có mẹ, sự thật này như một cây gai đâm vào lòng cậu, mỗi khi mấy tên thư đồng trong học đường cố tình châm chọc cậu không có mẹ nuôi dưỡng, cơn phẫn nộ tận đáy lòng của cậu hoàn toàn bị kích động mà phát ra.

Hơn nữa Lý Hoài Dục ý mình là con độc nhất của Đại tướng quân Lý Lượng, mỗi lần ở trong học đường đều kiêu ngạo bắt nạt Hoàng Phủ Ngọc, cho dù ba lần bốn lượt Hoàng Phủ Ngọc khoan nhượng nhưng chỉ làm cho đối phương càng thêm không kiêng nể gì mà tiếp tục lăng nhục, chẳng những công khai giễu cợt phụ hoàng không thương cậu, mẹ không yêu cậu, còn đoạt đi con ve sầu cỏ mà cậu yêu thích nhất.

Thật sự không thể nhịn được nữa, hắn mới đánh nhau với Lý Hoài Dục, nhất thời bị kích động mà không nghĩ tới hậu quả, lại bị phụ hoàng mắng, bị phạt quỳ.

Câu nói của nhi tử: “Nhi thần từ nhỏ đã không có mẹ”, dường như khuấy động đến điều cấm kỵ ở sâu trong nội tâm đương kim thiên tử, Hoàng Phủ Tuyết lặng đi thật lâu, dung nhan tuấn mỹ không khỏi toát ra vài phần tức giận.

“Chỉ vì thần tử nói mấy lời không lọt tai... đã nổi trận lôi đình động thủ đánh người, không có dung người chi lượng (lòng tha thứ cho người khác) như vậy, tương lai làm sao có thể đạt được nghiệp lớn?” Hắn tạm ngừng lại, theo bản năng xiết chặt con ve sầu bằng cỏ trong tay nói: “Bây giờ trở về cung của người, chép phạt “Thiên tự văn” mười lần, không chép xong, người cũng đừng ăn cơm nữa.”

Hoàng Phủ Ngọc cắn cánh môi phẩn nộ, trong lòng cực kỳ không phục nhưng nhìn khuôn mặt tuấn tú của phụ hoàng lạnh xuống. Với bộ dáng không cho cam lòng, cậu chỉ có thể ngoan ngoãn gặt đầu đồng ý, khó khăn đứng lên, chân thấp chân cao đi ra ngự thư phòng.

Cho đến khi bóng dáng nho nhỏ kia dần dần đi xa, bàn tay xiết chặt con ve sầu bằng cỏ của Hoàng Phủ Tuyết mới từ từ buông ra.

“Liều Thuận, có phải ngay cả người cũng cảm thấy trẫm là một phụ thân nhẫn tâm không?” Tiếng nói của hắn tuy nhẹ nhưng cũng làm lão thái giám đứng bên cạnh nghe được rõ ràng.

Liều Thuận không dám nói bừa, nhỏ giọng cười nói: “Hoàng Thượng chỉ đang dùng phương thức nghiêm khắc để dạy dỗ tiểu thái tử thành tài mà thôi.”

Hoàng Phủ Tuyết cười nhạt một tiếng, “Lời suông này nói ra ai sẽ tin?” Hắn như lơ đãng nhìn xuống con ve sầu bằng cỏ bị nắm chặt đến mức suýt nữa biến dạng trong tay, “Mỗi khi nhìn đến khuôn mặt giống nàng như đúc kia, trẫm liền không nhịn được... muốn hung hăng hành hạ nó.”

Liều Thuận nghe vậy mà cả kinh trong lòng. Tuy rằng hoàng thượng không có nhắc đến tên, nhưng hắn biết “nàng” trong miệng hoàng thượng đúng là thái tử phi năm đó – Nạp Lan Trinh Trinh. Tướng mạo của thái tử đương triều Hoàng Phủ Ngọc, gần như giống hệt mẹ cậu.

Nhớ năm đó, Nạp Lan Trinh Trinh được Nạp Lan Khang gả cho thái tử Hoàng Phủ Tuyết, hai vợ chồng kiếm hiệp tình thâm như keo như sơn, từng là đôi thần tiên quyến lữ (cặp vợ chồng ở cõi thần tiên) được dân chúng kinh thành hằng say bàn tán.

Đáng tiếc là từ lúc Lục vương Hoàng Phủ Kỳ phát động phản nghịch lại hoàng đế, Hoàng Phủ Tuyết suýt chết dưới cổ độc do thái tử phi bày ra, cái tên “Nạp Lan Trinh Trinh” này liền bị Hoàng Phủ Tuyết xếp vào danh sách kẻ thù.

Cũng khó trách Hoàng Phủ Tuyết nhẫn tâm vô tình với đứa con độc nhất của mình như thế, bởi vì khuôn mặt của Hoàng Phủ Ngọc cùng mẹ cậu dường như từ một cái khuôn đúc ra, làm cho người ta vừa thấy là nhớ tới nàng.

Bình tĩnh lại, Hoàng Phủ Tuyết bắt đầu cẩn thận đánh giá con ve sầu bằng cỏ trong tay, bên tai giống như vang lên một tiếng nói thanh thúy...

“Con ve sầu nhỏ này là tự tay ta đan, là chế tác độc nhất vô nhị, tuyệt đối không phải đồ dỏm.”

“Hôm nay là sinh nhật tuổi 20 của bản thái tử, nàng đưa cái đồ chơi nho nhỏ như vậy làm quà tặng cho ta sao?” Thiếu phụ quyền rũ nở một nụ cười xinh đẹp, nghịch ngợm nói: “Những thứ dùng vàng bạc châu báu mua được kia, làm sao có được những đường nét độc đáo như con ve sầu của thiếp chứ? Dĩ nhiên, nếu phu quân ghét bỏ, vậy ngày mai thiếp sẽ tặng thêm năm trăm lượng hoàng kim là được.”

Hắn bị chọc ặt mày hơn hở, bắt lấy con ve sầu bằng cỏ nho nhỏ, thật cẩn thận cất vào trong lòng.

“Nương tử đưa lễ vật cho vi phu, cho dù là một viên đá tầm thường ven đường, đối với vi phu mà nói cũng là trân phẩm trong trân phẩm...”

Đột nhiên lại nhớ tới ký ức đã qua, Hoàng Phủ Tuyết giật mình, luống cuống lẩm bẩm mấy từ.

Nạp Lan Trinh Trinh chết tiệt!

Cho dù nàng đã mất tròn 4 năm, tất cả ký ức về nàng vẫn có thể tự tiện xông vào trong suy nghĩ của hần, làm hần ngày ngày nhớ đến, chưa từng quên đi. Hần hận nàng, cho dù có qua bốn trăm năm, sự thật này sẽ không thay đổi.

Ba nữ nhân một bàn đùa giỡn, mà nữ nhân một khi tụ tập lại sẽ trở thành một bàn loạn diễn.

Tuy rằng dưới gối Thiên tử Doanh quốc chỉ có một nhi tử, nhưng cũng không có nghĩa là phi tần hậu cung rất ít ỏi, ngược lại, phi tử hậu cung của Hoàng Phủ Tuyết không có một ngàn cũng có tám trăm. Nhưng mà, từ khi hần lên ngôi hoàng đế đến nay đã 4 năm, vẫn không lập hậu. Mọi người đều rõ, tuy rằng hần oán hận Nạp Lan Trinh Trinh, nhưng chưa từng quên tình cảm với nàng, mới có thể lưỡng lự không chịu đem chiếc ghế hoàng hậu ban cho phi tử khác.

Hoàng đế chưa lập hậu, liền cho thấy rằng người nào cũng có cơ hội ngồi lên ghế hoàng hậu, phi tần trong hậu cung tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua vị trí này.

Các nàng vào cung đều mang theo sứ mệnh của gia tộc, đều cố hết sức lấy lòng hoàng thượng, hi vọng địa vị gia tộc có thể vì các nàng được sung ái mà tăng lên.

Cho nên, hôm đó vừa hạ triều, Hoàng Phủ Tuyết vừa mới ngồi xuống ở ngự thư phòng, không lâu sau Lê Mai vì có tài vẽ tranh rất đẹp được phong làm Lê quý nhân, liền cười bưng một bát canh nhân sâm nóng hổi đưa đến trước mặt hần, mở miệng ra là nói một chuỗi lời nịnh nọt lấy lòng.

Nàng còn chưa nói hết, khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Tuyết đã hơi hiện lên vẻ không kiên nhẫn. Không nghĩ tới, nàng không nhìn sắc mặt rồng, nói xong lại to gan yêu cầu hoàng thượng ban thưởng một chức quan cho đệ đệ của nàng, đây hoàn toàn là nhổ lông ngoài miệng cọp.

Phụ thân của Lê Mai là quan văn tam phẩm đương triều, đệ đệ Lễ Kiệt năm nay mười chín tuổi, đúng tuổi thi đỗ làm quan. Nhưng trong một lần hần dự thi bị phát hiện gian dối trong trường thi. Nể mặt Lê Mai, khi đó Hoàng Phủ Tuyết không có nghiêm trị, chỉ phạt ba tháng bổng lộc của cha hần và giáo huấn một chút rồi kết thúc.

Ai ngờ nàng không biết thẹn, lại chạy đến trước mặt hần cầu tình, muốn xin một chức quan cho đệ đệ. Đời này Hoàng Phủ Tuyết hận nhất hai loại người: một là ngụy quân tử; loại khác chính là loại phế vật không có chí hướng, chỉ nghĩ dựa vào sự che chở của tổ tiên.

Lễ Kiệt đúng là thuộc loại thứ hai.

“Hoàng thượng, đệ đệ của tỳ thiếp mặc dù bị người ta phát hiện gian dối trong kì thi nhưng thật ra hần bị oan, giám khảo đại nhân hủy tư cách thi cử 3 năm của hần, thật sự không công bằng. Tỳ thiếp cảm thấy...”

Không chờ nàng nói hết lời, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Hoàng Phủ Tuyết liền lộ ra một chút nét cười lạnh âm trầm, làm cho người ta không rét mà run. Tuy Lê Mai được phong làm quý nhân, là phi tử của Hoàng Phủ Tuyết, nhưng nàng biết trong vô số mỹ nhân ở hậu cung, không có người nào, không một nữ nhân nào có thể nắm bắt được trái tim thiên tử.

Nàng cũng không thể không mơ một giấc mộng đẹp được hoàng thượng sung ái cả đời, nhưng từ khi gả tiến hoàng cung đến nay đã 4 năm lại ít được lâm hạnh, ngay cả cơ hội mang long thai cũng không có thì nàng mới nhận rõ đó chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi.

Bởi vì trái tim Hoàng Phủ Tuyết giống như băng tuyết mùa đông, rét lạnh làm cho người ta kinh sợ, không cho bất cứ kẻ nào tiến vào.

Vì thế, nàng không hề hy vọng xa vời sẽ được sủng ái, chỉ thầm nghĩ nhân cơ hội này vì người nhà mưu cầu ít lợi ích, như thế cho đến ngày dung mạo nàng không còn, ít nhất còn có nhà mẹ để làm nui cho nàng dựa vào.

Nhưng hiển nhiên là tính toán của nàng không được như ý, Hoàng Phủ Tuyết cười lạnh một lúc, cắt ngang lời nàng, vô tình nói: “Nếu người còn muốn ngồi yên ở vị trí quý nhân này, nên nhớ rõ thân phận của mình, đừng mơ tưởng đưa ra yêu cầu với trẫm.” Lời nói ra không hề âm tàn, lại làm cho Lệ Mai thấy lạnh cả người.

Nếu như nói trước khi xưng đế, Hoàng Phủ Tuyết còn một chút nhân tính, từ khi hấn bị thái tử phi Nạp Lan Trinh Trinh phản bội, chút nhân tính kia cũng hoàn toàn biến mất.

Trước đây có một vị Trần mỹ nhân dám can đảm yêu cầu danh phận với hấn, nửa năm trước vì nói năng lỗ mãng đã chết bằng một ly rượu độc. Sau khi Lệ Mai bị khiển trách rời khỏi ngự thư phòng, Hoàng Phủ Tuyết đã không còn tâm tư để tiếp tục phê duyệt tấu chương, hấn đuổi mấy cung nữ hầu hạ ở bên đi, một mình buồn chán đi tới ngự hoa viên giải sầu.

Thời gian này đã gần tháng tư, đúng là lúc xuân về hoa nở, trong ngự hoa viên có đủ loại hoa đào màu hồng nhạt, mùi hoa thoảng qua trước mặt, mang theo sự ấm áp của mùa xuân cùng mùi bùn đất đặc biệt, kích thích khứu giác của hấn.

Trước kia, trong hậu hoa viên cung điện thái tử vì một nữ nhân yêu hoa đào đã yêu cầu trồng toàn bộ đủ loại cây đào, nhưng lúc hấn lên ngôi để vương suýt chút nữa đã hạ lệnh đem tất cả cây đào trong hoàng cung chặt hết...

Vậy mà cuối cùng hấn cũng không làm, hoa đào vẫn đua nhau nở rộ vào mùa xuân hàng năm, giống như thương tiếc cho người nào đó. Có lẽ... là nội tâm hấn không muốn vì oán hận của bản thân, mà phá huỷ nơi duy nhất có thể nhớ lại chuyện cũ này.

Đang lúc Hoàng Phủ Tuyết muốn nhặt lên một đoá hoa hồng nhạt kiều diễm thì bên tai truyền đến một tiếng đàn du dương.

Khống chế âm luật rất tốt, vô cùng êm tai, khiến cho tất cả những điều không thoải mái dưới đáy lòng hấn mấy ngày nay đều vì tiếng đàn êm tai dễ nghe này mà biến mất hầu như không còn gì.

Hấn không tự chủ được men theo nơi phát ra tiếng đàn chậm rãi đi tới, càng đến gần tiếng đàn tuyệt vời kia, hấn mới phát hiện mình đang đứng ở một nơi có chút hoang vắng lạnh lẽo.

Trong trí nhớ, hấn chưa bao giờ tới nơi này nhưng vì từ nhỏ đến lớn lên đều sống trong hoàng cung, nên hấn cũng đã nghe đến nơi này.

Đây là Lệ Viên, những nữ nhân tiến cung nếu không được hoàng đế yêu thích đều có kết cục cuối cùng là bị đưa đến nơi này, sống cô độc suốt quãng đời còn lại.

Diện tích Lệ Viên không nhỏ do những cái tiểu viện hợp thành, từng tiểu viện đều có một phi tử không được sủng ái ở đó.

So với lãnh cung mà mọi người sợ hãi, các nữ nhân trong Lệ Viên ngoại trừ có sự tự do, thì về căn bản các phương diện còn lại cũng không khác gì lãnh cung.

Hoàng Phủ Tuyết dừng lại vì hành vi đột nhiên này của bản thân mà cảm thấy buồn cười. Nhưng mà khúc nhạc cũng không tệ, dĩ nhiên cũng làm hấn không để ý đến thân phận cử ngũ chi tôn, đi tới cái nơi này?

Trong lúc hấn xoay người định rời khỏi nơi đây thì trong một cái tiểu viện thấp bé cách đó không xa, truyền đến một tiếng nói non nớt quen thuộc.

“Xấu nương, khúc nhạc này thật dễ nghe, tên gọi là gì ạ?”

“Tên khúc nhạc này là “Tuý Nguyệt.”” Ngay sau đó là một giọng nữ xa lạ đáp lại.

Hoàng Phủ Tuyết đang muốn rời đi, nghe thanh âm kia, chẳng biết tại sao lại dừng bước, hấn không tự chủ được hướng về phía trước, đi tới cửa viện, ngẩng đầu nhìn lên, viện này được đặt tên là “Toả Thu cung”.

Có lẽ là do lòng hiếu kỳ sai khiến, hắn từ từ đi đến mép tường thấp nhìn vào trong, chỉ thấy giữa một cái sân không lớn có trồng một gốc cây dương thụ, dưới tán cây kê một bộ bàn ghế đá, trên bàn còn bày một bàn cờ, có một nữ tử ngồi cùng một nam đồng.

Nữ tử mặc quần áo trắng, tóc dài búi lại, trên đầu cắm một trâm ngọc đơn giản, dung mạo thanh tú, thậm chí có thể nói là bình thường, tư sắc như vậy đứng trong hoàng cung mỹ nữ như mây, quả thực là lời nói vô căn cứ, khó trách nàng lại lưu lạc tới Lệ Viên.

Hoàng Phủ Tuyết liếc mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt liền chuyển hướng đến kẻ ngồi cạnh nàng, điều khiến hắn chú ý chính là tên hài tử kia.

Hắn không nghe lầm, đứa nhỏ gọi nữ tử áo trắng là “Xấu nương”, đúng là hoàng nhi của hắn, Hoàng Phủ Ngọc.

Tiểu tử đó nhu thuận ngồi, ngón tay nho nhỏ khê gảy dây đàn, mỗi lần gảy, đàn cổ lại phát ra một hồi âm luật du dương.

Nữ tử áo trắng nhẹ nhàng ôm cậu từ phía sau, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cậu, rất nhẫn nại dạy cậu đàn một khúc nhạc đơn giản.

“Nếu Ngọc nhi thích học đàn, lúc nào rảnh, xấu nương sẽ dạy con gảy.”

Tuy rằng diện mạo nàng bình thường, tiếng nói bình thường, nhưng mỗi lần gờ tay nhắc chân lại khó giấu được khí chất cao quý, làm Hoàng Phủ Tuyết kinh ngạc nhú mày.

Hoàng Phủ Ngọc nghe xong vội vàng gật đầu không ngừng, nhìn qua sẽ thấy quan hệ của cậu với nữ tử kia cực kỳ thân mật.

Gảy đàn một hồi, tiểu tử kia liền mất đi tính nhẫn nại, bắt đầu nói chuyện phiếm, “Buổi trưa đến, con còn phải đi đến học đường nghe Thái phó giảng bài, nhưng xấu nương à con tuyệt đối không muốn thấy... tên Lý Hoài Dục kia nữa. Lần trước hắn muốn cướp ve sầu cổ người tự tay đàn cho con, con đã đánh nhau một trận với hắn.” Kế tiếp, cậu liền đem chuyện ngày xưa nhi tử nhà Lý tướng quân khi để cậu như thế nào nhắc đi nhắc lại, còn nhân tiện oán trách phụ hoàng đã phạt cậu chép sách suốt một đêm, cho đến bây giờ tay vẫn còn thấy đau đây.

Nữ tử áo trắng nghe xong chỉ cười dịu dàng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé non mịn giúp cậu nhẹ nhàng xoa ngón tay.

“Tương lai Ngọc nhi phải làm hoàng thượng, cần tôi luyện nhiều hơn trước đây, sau này lớn lên mới có thể thành tài.”

“Nhưng con cảm thấy phụ hoàng tuyệt không thích con.” Trong mắt Hoàng Phủ Ngọc khi còn nhỏ tuổi, phụ hoàng trừ việc là đại diện cho quyền thế cao cao tại thượng, thì không có ý nghĩa gì khác, cậu không cảm nhận được một điểm yêu thương của cha từ phụ hoàng.

Nữ tử áo trắng cười khổ, trong đáy mắt hiện lên chút cảm xúc phức tạp. Nàng kéo bàn tay nhỏ bé của cậu ôn nhu nói: “Tất cả phụ mẫu trên đời này, không ai là không yêu thích con của mình, chẳng qua mỗi người có một cách biểu đạt khác nhau.”

Trên một quyển sách từng ghi lại, có một người giàu cao tuổi rồi mới có con, bởi vậy vô cùng cưng chiều đứa nhỏ này. Trong quá trình nhi tử đó lớn lên, không chỉ không dạy bảo cho nhi tử có bản lĩnh tốt, ngược lại còn chiều chuộng nhi tử quá đà, kết quả sau khi ông qua đời, con của ông vì chỉ biết sống phóng túng, nhanh chóng tiêu hết gia tài, cuối cùng chết đói ở đầu đường.”

Ngón tay nàng nhẹ nhàng vén vài sợi tóc tán loạn trên trán hài tử kia, thanh âm thấp mà mềm mỏng hỏi: “Con hãy nghĩ lại một chút, từ khi con sinh ra đến bây giờ, phụ hoàng con có cưng chiều con không?”

Cưng chiều? Đó là cái cảm giác gì? Hoàng Phủ Ngọc ngây ngốc lắc đầu.

“Vậy phụ hoàng con có dạy con tiêu xài lung tung, ỷ vào thân phận của mình là thái tử ức hiếp dân chúng, làm khó dễ đại thần không?”

Cậu lại lắc đầu.

“Con thấy đấy, phụ hoàng con nghiêm khắc với con như vậy, là vì muốn dạy con làm sao để trở thành một hoàng đế tốt, người làm vậy cũng thật tâm muốn tốt cho con.”

Hoàng Phủ Ngọc nhất thời giật mình.

“Cho nên...” Nữ tử áo trắng mỉm cười, “Bây giờ con còn cảm thấy phụ hoàng không thích con không?”

Hoàng Phủ Ngọc nghe xong mà ngẩn người, ngây ngốc lắc đầu. Xấu nường nói giống như có vài phần đạo lý.

Lấy hần là vua một nước so sánh với một tên nhà giàu già mới có con sao? Hoàng Phủ Tuyết tránh ở cách đó không xa nghe lén thấy mình bị nữ tử áo trắng so sánh một hồi khiến hần bật cười ra tiếng.

Nơi này từ trước đến nay hẻo lánh, thái giám cung nữ cũng ít khi lui tới, bởi vậy âm thanh tiếng cười của hần truyền tới rất nhanh khiến cho hai người trong viện chú ý.

Khi Hoàng Phủ Ngọc thấy một nam nhân mặc long bào, đội long quan thì khuôn mặt nhỏ nhắn vốn thả lỏng nháy mắt trở nên khẩn trương. Cậu bé gần như nhảy dựng lên, không chút nghĩ ngợi quỳ hai gối xuống, thực hiện đại lễ quân thần.

Cho dù cậu mới được xấu nường giảng giải một hồi, nhưng đáy lòng đối với phụ hoàng vẫn có chút sợ hãi, nhất thời không có cách nào xóa bỏ.

Về mặt nữ tử áo trắng có vẻ trấn định hơn nhiều, sau một lúc bốn mắt nhìn nhau với Hoàng Phủ Tuyết, nàng không nhanh không chậm quỳ xuống hành lễ.

Ánh mắt Hoàng Phủ Tuyết nghiền ngẫm đánh giá hai người quỳ gối dưới gốc cây một chút, liền nhàn nhả bước lại, vòng qua tường thấp thông thả đi vào trong cái sân nhỏ nhỏ này.

Hoàng Phủ Ngọc len lén liếc nữ tử bên cạnh một cái, lấy ánh mắt hỏi phụ hoàng của cậu sao lại có thể tới nơi này? Trong ấn tượng của cậu, phụ hoàng cùng nơi hẻo lánh này tuyệt đối không hề có một chút xú quan hệ nào.

Nữ tử áo trắng khẽ lắc đầu, cũng không biết hoàng thượng sao lại có tâm tình tốt mà tới nơi có thể sánh với lãnh cung để đi dạo?

Ngay tại lúc hai người “mặt mày đưa tình”, Hoàng Phủ Tuyết đã đi đến trước mặt bọn họ, nhìn về phía nữ tử đang quỳ trên mặt đất, “Người không đi học đường đọc sách sao?”

Hoàng Phủ Ngọc không dám lắc đầu nói dối, cung kính vấn an phụ hoàng xong, lợi dụng lý do đi đọc sách, rời khỏi hiện trường như chạy nạn.

Không để ý tới nữ tử biểu hiện ra sự sợ hãi rõ ràng, Hoàng Phủ Tuyết đi đến trước bàn đá, chăm chú nhìn ván cờ trên bàn.

Một lúc lâu sau, hần nhẹ giọng hỏi: “Đây là Khốn Long trận?”

Nữ tử áo trắng chậm rãi đứng dậy, đi đến bên cạnh hần đáp: “Hoàng thượng quả nhiên tinh tường, bàn cờ này đúng là Khốn Long trận trên sách sử ghi lại, hiện nay ít người có thể giải.”

“Người biết Khốn Long trận?”

“Trước kia, có một vị hoàng đế vì lấy lòng phi tử yêu dấu, muốn xây hành cung cho ái phi. Vì gom góp tiền tài, hần hạ chỉ tăng thuế, lâu ngày dân tới dân chúng oán thán kêu ca. Trong triều có một vị đại thần, lúc thảo luận chính sự, cố ý bày ra một ván cờ, nói với hoàng đế, chỉ cần hoàng đế có thể giải ván cờ này, ông liền giúp tăng việc thu thuế. Trong thời gian ngắn nhất xây xong hành cung, còn ngược lại, nếu hoàng đế không giải được thì phải đích thân ban cái chết cho vị phi tử dùng sắc mê hoặc vua kia.”

Nói tới đây, nàng nâng ấm châm trà, một cỗ hương trà Thiết Quan Âm nồng đậm tràn ngập tiểu viện.

“Hoàng đế kia tuy rằng ngu ngốc vô đạo, nhưng lại thích chơi cờ, lập tức liền đồng ý đánh cuộc, cùng đại thần uống rượu đánh cờ. Kết quả, đại thần xuất ra kỳ chiêu, khiến cho hoàng đế gật đầu nhận thua, cuối cùng chỉ có thể ôm hận ban ba thước lụa trắng cho ái phi. Mà ván cờ làm khó hoàng đế kia, đã được hậu nhân (người đời sau) gọi là Khốn Long trận, lưu truyền cho tới hôm nay.”

Hoàng Phủ Tuyết nghiêng đầu lạnh nhạt liếc vị nữ tử áo trắng kia một cái. Nhìn gần, dung mạo nữ tử này quả thật bình thường không có điểm nào thu hút, nhưng lại làm lòng hần tò mò, nàng nhìn thấy hần là vua một nước mà không hề kinh sợ, cũng không phải vô cùng cung kính, ngược lại thần thái tự nhiên như bằng hữu lâu năm không gặp, cùng hần nói chuyện xưa, ngữ điệu làm cho người ta cảm thấy thoải mái mà thân thiết.

Thấy hai tay nàng nâng chén trà đến trước mặt mình, hần thuận tay tiếp nhận, nhấp một ngụm, vị trà vô cùng thơm ngon.

Hần tao nhã ngồi xuống ghế đá, hai tay chống cằm nhìn chăm chú vào bàn cờ, “Khốn Long trận thật là từ trước tới nay, là thử thách khảo nghiệm kỹ thuật đánh cờ mà kết cục là cái chết.”

“Hoàng thượng, kỳ thật Khốn Long trận không phải là khó giải.”

“Ồ? Lời này là có ý gì?” Chẳng lẽ nàng biết cách giải?

Hoàng Phủ Tuyết đang nghi hoặc, thấy nữ tử áo trắng đã nhẹ nhàng ngồi xuống trước mặt hần, ngón tay thon dài bắt đầu di động trên bàn cờ.

“Có đôi khi, cố tìm đường sống trong chỗ chết, cũng là một trong những phương pháp đạt được thắng lợi.” Nàng vừa nói, vừa di chuyển quân cờ: “Khốn Long trận sở dĩ bị gọi là Khốn Long trận, cũng là vì người chơi sợ nhận lấy kết quả thua cuộc, cho nên sợ đầu sợ cuối mà làm nguy hại đến ván cờ. Chơi cờ chú ý là bảo vệ chủ tướng, chỉ có tìm đường sống trong chỗ chết, mới có thể có cơ hội xoay chuyển không thể tưởng tượng nổi...” Vừa dứt lời, Khốn Long trận trên bàn làm khó người đời kia, cứ như vậy bị nữ tử áo trắng dễ dàng giải ra.

Hoàng Phủ Tuyết khiếp sợ không thôi, không khỏi nhìn nàng vài lần.

Không biết làm sao, hần có cảm giác trên người nữ nhân này ẩn chứa mị lực kinh người, vô cùng thu hút hần, giống như đang chờ hần từ từ khám phá ra bí mật trong đó.

Hần từ nhỏ yêu cờ thành si mê, lại hiếm người biết được, các vị phi tử mỹ nhân trong hậu cung này mỗi lần thấy hần, không phải là yêu cầu danh phận thì lại là muốn từ trên người hần kiếm chút tài lộc cho gia đình. Cho nên đừng nói là thưởng trà đánh cờ, chỉ ở cùng các nàng nửa canh giờ, hần cũng thấy lãng phí thời gian.

Nhưng nữ tử trước mắt này lại khác, cùng nàng nói chuyện, hần lại có cảm giác thoải mái, cả người tự tại mà thích ý.

Bởi vậy hứng thú của hần dâng cao, vừa uống Thiết Quan Âm thơm ngát, vừa cùng nàng bàn về các loại thế cờ kỳ quái.

Đến lúc tiểu thái giám đầu đầy mồ hôi tìm đến, run rẩy bẩm báo Hộ bộ Thượng thư Lý đại nhân cầu kiến thì Hoàng Phủ Tuyết mới giật mình kinh ngạc phát hiện ra thời gian đã không còn sớm.

Hần đứng dậy nhìn nữ tử áo trắng đã nói chuyện với hần nửa ngày, thản nhiên hỏi: “Người tên gì?”

Nàng cười ôn hòa, không kiêu ngạo cũng không tự ti đáp: “Nô tì là Nhan Nhược Tranh, con gái út của thái thú Hồ Châu Nhan Thanh.”

Hoàng Phủ Tuyết khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa, rời đi cũng không quay đầu lại.

Nhìn theo bóng lưng của hần dần dần đi xa, Nhan Nhược Tranh liền dỡ đi vẻ mặt giả vờ tự nhiên xuống, trở lại nét ưu thương. Trong ống tay áo rộng thùng thình, lòng bàn tay sớm đã chảy ra một tầng mồ hôi mỏng.

Bốn năm rồi, Hoàng Phủ Tuyết... Không nghĩ tới kiếp này ta và ngươi còn có thể gặp lại...

2. Chương 2

“Nếu trầm nhớ không lầm, lúc trước ngươi nói con ve bằng cỏ kia do cung nữ trong cung ngươi đan, trầm rất ngạc nhiên, nữ nhân được ngươi xưng là Xấu nương trong Khoá Thu cung, khi nào thì biến thành cung

nữ trong cung của người?”

Hoàng Phủ Tuyết cũng không phải cố ý làm khó dễ nhi tử. Mà mỗi lần thấy hần, thái độ của nhi tử lại tựa như chuột thấy mèo, nhưng hần thật sự rất tò mò, nhi tử cùng phi tử mà hần ngay cả mặt mũi cũng chưa từng thấy qua trong Khoá Thu cung kia, sao lại có thể gặp gỡ?

Nhưng mà vấn đề này đối Hoàng Phủ Ngọc mà nói là đại bí mật ở sâu trong nội tâm không muốn tiết lộ với người khác nhất ——

Không nhớ rõ nữa, đó là chuyện xảy ra lâu lắm, mỗi khi cậu làm sai chuyện bị phụ hoàng trách phạt đều không cam lòng chạy đến bên cạnh ao nhỏ phía sau núi trong ngự hoa viên vụng trộm khóc.

Cậu làm chuyện gì sai, ở trong mắt phụ hoàng đều coi như trời đất không dung nhưng cậu căn bản không cho rằng mình có chỗ sai. Cậu không rõ vì sao mỗi lần phụ hoàng đều chuyện bé xé to, dùng đủ lý do để nghiêm trị cậu.

Trong một lần, cậu đứng bên cạnh tảng đá khóc thì xấu nường xuất hiện, đi tới ôn nhu nói chuyện an ủi với cậu.

Kỳ thật xấu nường cũng không xấu nhưng so với nhóm nữ nhân trong cung cả ngày vây quanh bên cạnh phụ hoàng, thì dung mạo của nàng thật sự bình thường.

Khi đó, cậu còn không biết xấu nường cũng là một trong những phi tử của phụ hoàng.

Về sau, cậu mới nghe tiểu thái giám hầu hạ mình nói: “Nữ tử ở Lệ Viên, cơ hồ đều không có cơ hội được hoàng thượng sủng hạnh, địa vị ở trong cung thậm chí ngay cả cung nữ bên người các chủ tử khác cũng không bằng.”

Xấu nường luôn mặc quần áo màu trắng hình dáng bình thường, thanh âm của nàng có chút khàn khàn, làn da cũng không trắng nõn nhưng ánh mắt của nàng lại đặc biệt sáng ngời.

Mỗi lần nhìn đến đôi mắt chứa ý cười của xấu nường đang nhìn mình, cậu đều cảm thấy lòng không hiểu sao an tĩnh, mặc dù mới bị phụ hoàng trách phạt thật nặng, bị ủy khuất thật nhiều, nhưng chỉ cần nhìn cặp mắt của người, cùng người trò chuyện mấy câu, oán giận tích tụ trong lòng cậu liền rất nhanh chóng hạ xuống tan thành mây khói.

Trong lòng cậu luôn hy vọng có thể có một người mẹ ruột yêu thương và quan tâm mình như thế, liền đề nghị muốn kêu người là mẹ.

Chỉ là sau khi xấu nường nghe được lại nói: “Con là con độc nhất của hoàng thượng, cũng là đương triều thái tử. Tiếng ‘mẹ’ này ta gánh vác không nổi.”

“Nhưng ta thật sự rất muốn có mẹ giống như người.” Hoàng Phủ Ngọc giương hai mắt thật to, bĩu môi đáng thương, bất mãn khi đề nghị bị phủ quyết dứt khoát.

Nhan Nhược Tranh thấy vậy, nhất thời mềm lòng, nhẹ vỗ về hai má non mềm của cậu bé, thở dài nói: “Nếu thái tử kiên trì, từ nay về sau, liền kêu ta một tiếng ‘xấu nường’ đi.”

Hần vô tội nháy mắt to, nghi ngờ nói: “Người một chút cũng không xấu.”

“So với những phi tử nường nường xinh đẹp trong nội viện hoàng cung dung mạo xinh đẹp kia, ta thật sự rất xấu.” Không phải nàng tự hạ giá trị con người mình, cũng không phải tự coi nhẹ mình, các phi tử trong hậu cung của đương kim hoàng đế Hoàng Phủ Tuyết hầu như là người người dung mạo như thiên tiên, xinh đẹp tuyệt trần.

Mặc dù Hoàng Phủ Ngọc không có cam lòng nhưng bất kể như thế nào, hai chữ “Xấu nường” chỉ ít có chữ “Nường” trong đó, hần cũng đồng ý ngay.

Qua lâu ngày, cậu thật sự cảm thấy xấu nường là người đối với cậu tốt nhất, hiểu rõ cậu nhất trên đời này. Từ lâu, xấu nường đã được cậu xem như bí mật trong lòng, bảo vệ thật cẩn thận, không cùng người khác chia sẻ, cho đến khi phụ hoàng không hiểu tại sao xuất hiện ở Khoá Thu cung, lúc này bí mật cậu che dấu nhiều năm mới bị sáng tỏ.

Không dám có nửa phần giấu diếm, Hoàng Phủ Ngọc đem đầu đuôi ngọn ngành quá trình mình kết bạn cùng xấu nường rủ rỉ nói hết, Hoàng Phủ Tuyết mặt ngoài bất động thanh sắc nhưng đáy lòng cũng đang đoán nữ nhân kêu Nhan Nhược Tranh kia tiếp cận con của mình, mục đích thực sự có lẽ là hấn – vị hoàng đế này.

Nhưng nếu nàng thật muốn lợi dụng Ngọc nhi tiếp cận mình giành chỗ tốt, vì sao lại lẳng lẳng giấu diếm hấn suốt bốn năm?

Ngày đó sau khi đi Khóa Thu cung, hấn từng hỏi Liễu Thuận: “Tại sao Nhan Nhược Tranh lại xuất hiện ở Lệ Viên?” Liễu Thuận kể: Bốn năm trước hấn vừa lên ngôi vị hoàng đế thì từ trong dân gian nập hơn một ngàn nữ tử vào cung - Nhan Nhược Tranh là nhóm thứ ba được chọn vào cung. Chẳng qua khi chọn phi đúng lúc là sinh nhật của Nạp Lan Trinh Trinh cho nên tâm tình của hấn cực kỳ phiền chán. Vì thế nhóm nữ tử thứ ba được chọn vào trong cung - cuối cùng ngay cả gặp hoàng đế một lần cũng chưa được gặp - đã bị đầy đến Lệ Viên.

Cho nhi tử lui ra rồi, lại hướng Liễu Thuận hỏi rất nhiều về chuyện Lệ Viên, Hoàng Phủ Tuyết thân là hoàng thượng luôn luôn không chế tâm tình rất tốt, nay lại vì Nhan Nhược Tranh mà sinh ra tâm tư khác.

Hấn lại đi giá đến Khóa Thu cung, phát hiện cái sân nho nhỏ này so với hậu cung dát vàng dát bạc nơi ở của các phi tử hiện tại, thật là mộc mạc hơn rất nhiều. Ngoại trừ phi tử Nhan Nhược Tranh này còn lại trong cung đều vắng vẻ, chỉ có một tiểu cung nữ phụ trách quét tước nấu cơm.

Nhìn thấy hoàng thượng đại giá quang lâm, tiểu cung nữ hoảng hốt, quỳ trên mặt đất cả người phát run, thậm chí quên mất không thốt nên lời vãn an.

Thấy cung nữ sợ tới mức không ngừng run rẩy, Hoàng Phủ Tuyết ngẩn ra, bắt đầu tự hỏi có phải diện mạo mình rất hung ác hay không, mới có thể đem một tiểu nha đầu dọa thành như vậy.

Nhưng hấn kể thừa dung mạo có nét ưu việt của tổ tiên, bề ngoài tuyệt đối được xưng tụng tuấn mỹ vô trù (ko khuyết điểm), lại giành được ưu ái của không biết bao nhiêu cô gái con nhà quan ở kinh thành, theo lý mà nói không đến mức khiến người vừa thấy liền sinh lòng sợ hãi.

Không nghĩ tới hoàng thượng sẽ đại giá quang lâm, Nhan Nhược Tranh cũng bị sự xuất hiện của hấn làm hoảng sợ, vội vàng đứng dậy hành lễ. Sau đó mới trở lại liếc mắt tiểu cung nữ bị dọa đến chết khiếp, nhỏ giọng phân phó nàng đi ra ngoài hầu hạ.

Đáng thương cho cung nữ Vân nhi làm bạn ở bên người mình bốn năm nay, vừa vào cung đã bị điều đến đây, không có duyên gặp mặt hoàng thượng tôn quý, nay hoàng thượng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, nàng đương nhiên sẽ bị dọa chết khiếp.

Vân nhi sợ hãi rụt rè sau khi nhận được mệnh lệnh của chủ tử, hai chân run rẩy, nghiêng ngả lão đảo lui ra ngoài.

Nhan Nhược Tranh không dám chậm trễ, sau khi hành lễ, liền thỉnh hoàng thượng ngồi vào trên ghế.

Hoàng Phủ Tuyết vừa vào nhà, liền đánh giá căn phòng trước mắt không xa hoa cũng không lộng lẫy, chỉ thấy trên bàn bày biện mấy món thường thấy: chén trà tử sa (đất sét có nhiều ở Nghi Hưng, Giang Tô, rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen), bên cạnh chỉ có một ấm trà tử sa mạ vàng.

“Trà này là người pha?” Hấn hỏi.

“Hồi hoàng thượng, nô tì ngày thường rảnh rỗi, mới học trà đạo giết thời gian.”

Thời điểm đáp lời, hai mắt Nhan Nhược Tranh không tự chủ được liếc về phía Liễu Thuận phía sau Hoàng Phủ Tuyết, đối phương hướng nàng nháy mắt mấy cái, tựa hồ biểu đạt ý gì đó, nhưng nàng lại chỉ cười cười, không đáp lại.

Chậm rãi bước đến trước bàn, nàng cung kính châm chén trà nóng bốc hơi, hai tay nâng đến trước mặt Hoàng Phủ Tuyết: “Nếu Hoàng thượng không chê, chi bằng ném thử chén trà Tây Hồ Long Tỉnh nô tì vừa pha xong.”

Hoàng Phủ Tuyết cao ngạo ngồi ở trước bàn, như có điều suy nghĩ liếc nàng một cái, chậm rãi vươn tay tiếp nhận chén trà tử sa, sau khi lướt qua miệng, gật đầu tán thưởng nói: “Mùi vị không tệ.”

Đây là lời thật tâm, hẳn sống và lớn lên trong hoàng gia, sau khi sinh ra không bao lâu đã được tiên hoàng phong làm thái tử. Trong quá trình hẳn trưởng thành, hưởng thụ không biết bao nhiêu sự chăm sóc cùng cung phụng hạng nhất, bởi vậy đối với đồ vật nếu không là cực phẩm, thì rất khó lọt vào mắt của hẳn, đối với hương vị của các loại trà nổi tiếng, hẳn tự nhiên cũng hết sức kén chọn.

Mà trà Nhan Nhược Tranh pha có vị thanh mà không đắng, hương không chất, nước trà vừa tới vừa đúng đem tinh hoa hiển thị rõ.

“Pha trà là rất thú vị, trừ bỏ phải chú ý trà đạo (luật pha trà), càng phải có trà đức.” Nàng nói tiếp.

“Oh?” Bị ngữ điệu mềm mại của nàng hấp dẫn, hẳn ngẩng đầu, nhìn vào con ngươi đen như mực trong mắt của nàng.

Nữ nhân này tuy rằng sinh ra có một gương mặt rất bình thường nhưng lại có được một đôi mắt linh hoạt mê người. Hơn nữa chẳng biết tại sao, đôi mắt này luôn khiến hẳn sinh ra một cỡ cảm giác quen thuộc, tu dưỡng cùng đức hạnh của nàng, lại thuyết phục hẳn.

Cho dù là cử chỉ hay là lời nói, nàng luôn cao quý như vậy, cho dù mặc xiêm y bình thường trên người, đầu cài thoa ngọc đơn giản, sẽ vẫn trang nhã như tiên nữ.

“Trà đức tinh túy là ở Liêm (trong sạch), Mỹ, Hòa (hài hoà), Kính (kính trọng): cần kiệm có đức, mỹ vui vẻ chân thật, đối xử hoà ái, làm người kính yêu. Nếu cẩn thận tìm tòi nghiên cứu, không khó từ đó ngộ ra chân lý cuộc sống...” Thấy hẳn có hứng thú, nàng nở nụ cười tiếp tục nói.

Hoàng Phủ Tuyết nghe, kinh ngạc phát hiện mình mỗi lần nghe nàng nói chuyện, đều đã không tự giác say mê trong đó, lời nói cử chỉ của nàng, phương thức nói chuyện, đều khiến hẳn nhớ tới một người, một nữ nhân hẳn từng yêu nhất, hiện tại cũng hận nhất —— Nạp Lan Trinh Trinh.

Cho dù dung mạo của các nàng kém xa vạn dặm nhưng ánh mắt của các nàng, lại giống như làm hẳn mê muội thật sâu.

Năm đó lần đầu tiên hẳn nhìn thấy Nạp Lan Trinh Trinh là lúc nàng mười sáu tuổi tựa như một nụ hoa chớm nở, đẹp đến nỗi khiến tim hẳn đập thành thịch, ngực liền giống như bị đá lớn va chạm, trong phút chốc không thể hô hấp, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên hẳn đối một nữ nhân sinh ra ý niệm bá đạo “Ta muốn có được nàng” trong đầu.

Nạp Lan Trinh Trinh tựa như khắc tinh trong đời hẳn, hẳn đối với nàng nhất kiến chung tình, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hẳn đã lâm vào tình yêu mà không thể tự kiềm chế.

Nhưng ai cũng không ngờ được, nữ nhân khiến cho hẳn yêu nhất này, cuối cùng lại dùng phương thức tàn nhẫn như vậy, đoạt tính mạng của hẳn...

“Hoàng thượng, ngài muốn dùng chút điểm tâm hay không?”

Thanh âm thoáng khàn khàn, kéo suy nghĩ của Hoàng Phủ Tuyết, hẳn ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mi mắt là gương mặt xem ra cũng không xuất sắc của Nhan Nhược Tranh.

Thấy hai mắt nàng sáng trong, trong mắt lóe ra ý vị tìm tòi nghiên cứu, hẳn đột nhiên lúng túng vì bí mật bị người khác nhìn thấu, trong lòng không khỏi cảm thấy tức giận.

Hẳn rốt cuộc đang làm cái gì? Tại sao muốn hạ thấp địa vị của đế vương tôn sư đến Lệ Viên hẻo lánh này, còn cùng nữ tử bình thường đến cực điểm nói chuyện trời đất?

Nhưng mà mâu thuẫn là cặp con ngươi đen giống như đã từng quen biết nàng khiến hẳn tức giận, cũng vô hình chung trấn an cảm xúc nóng nảy trong lòng hẳn.

Hoàng Phủ Tuyết nhanh chóng lấy lại tâm tư, giống như không chút để ý hỏi: “Thái tử thường xuyên đến đây kể khổ với người?”

Nhan Nhược Tranh không nghĩ tới đề tài của hần xoay chuyển nhanh như vậy, nhất thời phản ứng không kịp, nghĩ đến đương kim thái tử Hoàng Phủ Ngọc, trên mặt nàng lơ đãng hiện lên một chút thần sắc phức tạp.

Nhưng nàng rất nhanh khôi phục tâm trạng, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt hần, nhẹ nhàng gõ đầu: “Lúc thái tử không bận học, thì sẽ đến nơi này ngồi một lát.” Trên thực tế, khi không có người bên ngoài ở đây, hai người ở chung quả thực giống như mẫu tử chân chính.

“Nhưng người thật ra rất thông minh, biết lợi dụng thái tử để tìm cơ hội tiếp cận trẫm.”

Lời này không phải là ý của Hoàng Phủ Tuyết, nhưng vết sẹo trong lòng vì sự xuất hiện của nàng mà ỉn ỉn đau, khiến hần không khỏi giật nảy sang nàng, lên tiếng dă thương người.

Lời này của hần vừa nói ra, chẳng những Nhan Nhược Tranh biến sắc, ngay cả Liễu Thuận hầu hạ nhiều năm bên người cũng nhíu mày.

“Hoàng thượng chẳng lẽ làm cái gì?” Ngay lúc Hoàng Phủ Tuyết nghĩ rằng nàng sẽ cực lực biện minh mình, thì Nhan Nhược Tranh chỉ là mở một nụ cười khê đậm bạc trào phúng, lạnh giọng mở miệng, “Hoàng thượng cho dù muốn vũ nhục trí tuệ của nô tì, cũng không cần dùng loại phương pháp này, cả tòa hoàng cung mọi người đều biết thái tử cũng không được hoàng thượng yêu thích, mà ai cũng hiểu được, việc lợi dụng thái tử để lấy lợi ích cho bản thân, thật sự là hành vi ngu xuẩn nhất.” Nàng mỉm cười, đáy mắt lại tràn đầy ý lạnh.

Bị thái độ lãnh đạm trào phúng của nàng chọc giận, tay cầm chén trà tử sa của Hoàng Phủ Tuyết không tự giác dùng sức. “Người có biết mình đang nói chuyện với ai không?”

Thái độ Nhan Nhược Tranh vẫn cung kính, mỉm cười cúi người, dịu dàng đáp: “Là đương kim Thánh thượng tay cầm quyền cao thiên hạ, trên vạn người.”

“Vậy người cũng biết hai chữ ‘hoàng đế’ đại biểu cho cái gì?”

“Ở hậu cung, là vị hôn phu của chúng nữ; trên triều đình là quân vương của chúng thần; dưới trời là đại biểu đứng đầu một quốc gia của lê dân bách tính.”

“Vậy trong mắt người thì sao?” Hần bỗng nhiên đứng dậy, cúi đầu, tới gần nàng hơn mình cả một cái đầu.

Khoảng cách gần như thế, khiến cho hần thấy rõ biểu tình trên mặt nàng, hần cố gắng tìm kiếm sợ hãi, nhưng lại thấy nàng to gan nhìn thẳng mình.

“Hoàng thượng muốn nô tì nghĩ đến như thế nào?”

Hần hừ cười một tiếng, “Từ lúc người vào cung đến bây giờ, bị trẫm lạnh nhạt rờn rã suốt bốn năm. Đối với nữ nhân mà nói, có thể giành được yêu mến của trẫm là vinh hạnh cả đời, nếu người muốn trẫm sủng ái, sao không thử khúm núm một chút xem?” Hần nhin không được vươn tay, nâng cằm của nàng lên: “Có lẽ người van cầu trẫm, nói không chừng trẫm nhất thời tâm tình tốt, sẽ triệu người thị tẩm.”

Hần chỉ là muốn dùng phương thức này để đạt được mục đích là vũ nhục nàng, dù sao trong thiên hạ nữ nhân dám không sợ quyền uy đế vương như thế, trừ bỏ nàng, hần thật đúng là không phát hiện người thứ hai.

“Sợ rằng làm Hoàng thượng phải thất vọng rồi, bởi vì thân mình nô tì không tốt, cho dù hoàng thượng muốn triệu nô tì thị tẩm, chỉ sợ cũng lực bất tòng tâm.” Nàng bình tĩnh trả lời hần một cách uyển chuyển.

Khuôn mặt tuần tú của Hoàng Phủ Tuyết vì nàng khiêu khích mà chìm xuống, lực đạo nắm cằm nàng cũng gia tăng vài phần.

Nàng không sợ chết nhìn thẳng vào mắt hần, mặt mỉm cười rồi nói tiếp: “Hay là phi tử trong hậu cung của hoàng thượng đều là làm dáng bày biện?”

“Người nữ nhân không biết suy xét này! Nếu như vậy, người hãy ở lại nơi quỷ quái này sống cô độc nốt quãng đời còn lại đi.” Nói xong hần vung tay áo, bước chân phần nộ rời khỏi nơi này.

Liều Thuận vẻ mặt lo lắng nhìn Nhan Nhược Tranh lắc lắc đầu, “Đó là một cơ hội thật tốt, sao người cứ như vậy mà để vụt mất?”

“Nếu hẳn nhất định phải dùng phương thức nhục nhã tiếp cận ta, cơ hội như vậy, ta tình nguyện không cần.” Nàng trả lời, trên mặt lộ nét kiêu căng không cho người khác xâm phạm.

Liều Thuận còn muốn nói tiếp cái gì, cuối cùng lại chỉ thở dài, vội vàng đuổi theo hoàng thượng.

Một lúc lâu sau khi bọn họ rời đi, tay Nhan Nhược Tranh mới che ngực, phát ra một trận ho khan kịch liệt. Một ngụm máu tươi nhuộm đỏ khăn lụa trắng nõn thì nàng lộ ra nụ cười khổ bất đắc dĩ.

Hoàng Phủ Tuyết, nếu chờ đợi suốt bốn năm để nhìn thấy chàng như vậy, thì đời này kiếp này, ta tình nguyện vĩnh viễn sẽ không gặp lại chàng.

Gần đây tâm tình Hoàng Phủ Tuyết thật không tốt.

Khi dùng bữa, hẳn sẽ soi mói tay nghề đầu bếp.

Khi vào triều, hẳn sẽ mắng chửi đại thần vô năng.

Ngay cả cung nữ không cẩn thận đánh vỡ một cái chén ngọc quý nhiều mộng đẹp của hẳn, cũng bị hẳn phạt hai mươi trượng.

Cho nên, gần đây trong cung không người nào không cố giảm bớt thời gian xuất hiện ở trước mặt hoàng đế, ngay cả tiểu thái tử Hoàng Phủ Ngọc nghe được tiếng đồn, cũng chăm chỉ nghe Thái Phó giảng bài, không gây ra nhiều loạn gì dù nhỏ nhoi nhất.

Tối nay, trăng bạc bên ngoài bầu trời treo trên cao, gió nhẹ khẽ đưa, Hoàng Phủ Tuyết lại lẩn qua lẩn lại, lẩn lộn khó ngủ.

Hắn đơn giản xuống giường, đi vào thư phòng trong tấm cung, nhắm mắt, trần trọc một lúc, “Soạt” một tiếng đem một khối lụa trắng treo trên vách tường kéo xuống.

Sau tấm lụa trắng, là một bức chân dung trông rất sống động, trong bức tranh vẽ một mỹ nhân tư thế thướt tha, nàng có dung nhan tinh xảo, khí chất cao quý, tựa như tiên nữ bồng bênh xuất trần.

Hắn hơi hơi ngửa đầu, kim lòng không được vươn tay vuốt ve dung nhan tú lệ của nữ tử trong bức tranh.

Đã bốn năm rồi, nhưng gương mặt này vẫn như cũ khắc sâu sắc nét trong đầu hẳn như thế, chưa bao giờ quên...

Không, không phải không từng quên, mà là căn bản không thể quên.

Cho dù nàng dùng phương thức tàn nhẫn nhất phản bội hẳn, hẳn vẫn như cũ giống một đóa ngọc, luôn luôn nhớ kỹ những kỷ niệm vui vẻ cùng nàng năm đó.

Bốn năm trước phụ hoàng băng hà, Lục đệ Hoàng Phủ Kỳ phát động chính biến ý đồ mưu phản, mà Nạp Lan Trinh Trinh đã đồng thời cho hẳn một kích trí mạng nhất ——

Phá Hồn cổ!

Cho đến hôm nay, hẳn còn không thể quên được, vật kia đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại, mà nàng chính là đem cổ độc này chôn ở bên trong thủ cung sa của mình, khi hẳn ngày ngọc trả giá toàn bộ tình yêu thì nàng cũng đang mưu tính cướp lấy tính mạng của hẳn...

Nhớ đến quá khứ, năm ngón tay của hẳn chậm rãi siết chặt, tựa hồ muốn đâm thủng dung nhan tinh xảo như ngọc của nữ tử trong bức tranh trước mặt.

Một tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, là Liều Thuận, trong tay hẳn còn mang theo một cái áo choàng thật dày.

“Hoàng thượng, đêm nay rất lạnh, ngài phải cẩn thận long thể.”

Thật ra, từ lúc chủ tử vì ngủ không được mà đi vào thư phòng thì Liễu Thuận canh giữ ở ngoài cửa chờ phân phó đã lặng lẽ đi vào.

Hoàng Phủ Tuyết hơi ngẩn ra, bản năng đem tay đặt trên tranh chạm rỗng cuộn lại.

Liễu Thuận cung kính phủ thêm áo choàng cho hần: “Hoàng thượng, đêm lạnh rồi, ngài nên quay về tẩm cung đi.”

Hần như không nghe thấy, vẫn chưa chuyển bước, hai tròng mắt vẫn nhìn bức họa trên vách đá: “Liễu Thuận, năm đó sau khi trầm trúng Phá Hồn cổ, đến tột cùng như thế nào tỉnh lại?”

Năm ấy sau khi tỉnh lại, hần từng cẩn thận nghiên cứu chỗ lợi hại của Phá Hồn cổ, biết được: người hạ cổ cùng người bị cổ phải phát sinh quan hệ thân mật nhưng người bị cổ nhất định phải yêu người hạ cổ sâu đậm thì độc tính mới có hiệu quả lớn nhất.

Mà điều kiện cổ độc phát tác lại tùy người hạ cổ đặt ra, Nạp Lan Trinh Trinh thiết lập dẫn cho độc phát cực kỳ tàn khốc, chỉ có bốn chữ —— hoàng thượng băng hà. Bất luận khi nào, chỉ cần có người hô lớn “Hoàng thượng băng hà”, cổ độc tiềm tàng trong cơ thể hần sẽ nhảy mắt bùng nổ.

Bởi vậy, năm đó phụ hoàng hần vừa qua đời, thái giám trong cung hô vang “Hoàng thượng băng hà” thì cả người hần cũng mất đi ý thức theo.

Phá Hồn cổ âm độc ở chỗ nó sẽ không khiến cho người ta lập tức mất mạng, nhưng có thể ở trong khoảng thời gian ngắn khiến cho người ta lâm vào hôn mê, thậm chí cuối cùng cả đời vẫn chưa tỉnh lại. Nhưng đến nay hần vẫn khó hiểu, cổ độc của mình làm sao lại được giải trừ?

Chỉ nhớ rõ là khi hần mơ mơ màng màng tỉnh lại, đúng ngày đại tang thứ ba của phụ hoàng, Liễu Thuận canh giữ ở bên người lâu ngày khóc nói cho hần biết, hần suýt nữa cũng theo tiên hoàng lên trời.

Sau khi tỉnh lại, hần đứng lên điều binh khiển tướng, bắt giữ toàn bộ quan thần có ý đồ mưu phản, khiến Lục đệ Hoàng Phủ kỳ muốn xưng đế trở tay không kịp, binh bại như núi đổ đồng thời Nạp Lan Trinh Trinh cũng từ trong thế giới của hần hoàn toàn biến mất.

Hần vĩnh viễn nhớ rõ ngày đó, quan binh phái đi lùng bắt Thái Tử Phi lại đem một khối thi thể bị dã thú cắn xé thay đổi hoàn toàn mang về hoàng cung thì hần đau lòng không thôi, không chịu tin tưởng thê tử từng được hần yêu nhất đã chết.

Thẳng đến khi hần phát hiện cái bớt hình trăng lưỡi liềm đặc biệt của Nạp Lan Trinh Trinh trên cổ tay thi thể đã bị phá nát thì cảm xúc của hần nhất thời sụp đổ, đối với thi thể buột miệng rống to: “Trẫm không chuẩn người chết, sao người có thể chết?! Cho dù phải chết, cũng phải chính trẫm tự tay giết người!”

Không ai có thể biết khi hần rống ra những lời này thì tâm tình mâu thuẫn cùng đau đớn đến cỡ nào, cho dù hận nàng phản bội, hần cũng không nguyện ông trời dùng phương thức này cướp đoạt sinh mệnh tuổi trẻ của nàng.

Nhớ tới chuyện cũ, Hoàng Phủ Tuyết cắn chặt răng, hai tay nắm lại, hốc mắt cũng đã hiện đỏ. Hần không biết mình là vì Nạp Lan Trinh Trinh chết thảm thương tâm, hay là vì mình yêu một nữ nhân tâm như rắn rết mà khổ sở.

“Hoàng thượng...” Liễu Thuận thấy không đành lòng, hai tay vội vàng dâng khăn lụa.

Hoàng Phủ Tuyết giương mắt nhìn hướng xà nhà, liếc mình nhìn xuống nước mắt, hần xoay người, không muốn để cho ai nhìn đến điểm yếu ớt của mình, nhưng lại không thể che hết thanh âm mang theo vài phần ghen ngào cùng khàn khàn.

“Người vẫn chưa trả lời vấn đề của trẫm.”

Liễu Thuận vội vàng tuân lệnh, không ngại phiền toái thuật lại năm đó hần sở dĩ có thể sống lại, là vì khi hần lúc hôn mê, đột nhiên một đạo sĩ đến trong cung, bộ dạng đạo sĩ kia rất kỳ lạ, tính cách quái dị, vào cửa cung chỉ nói câu: “Ta tới trả hồn”, không bao lâu Phá Hồn cổ trong người hần liền bị phá giải thật kỳ tích.

Tuy rằng đã từng nghe lời giống vậy vô số lần, Hoàng Phủ Tuyết vẫn canh cánh trong lòng với chuyện lạ này.

“Hoàng thượng, sự tình đã qua nhiều năm như vậy, ngài cần gì phải gây khó dễ cho long thể mình? Đêm đã khuya, sáng sớm ngày mai ngài còn phải vào triều...”

Hoàng Phủ Tuyết đưa lưng về phía Liễu Thuận không nói nữa, hần si mê nhìn bức họa trên tường, không biết qua bao lâu mới khàn khàn nói: “Thần thái của nàng không ai bằng, cho dù nàng từng phản bội trăm nhưng trăm vẫn không quên được tất cả kỷ niệm tốt đẹp nàng lưu lại, tựa như độc được, phần trí nhớ kia đã phủ ướm sùng linh hồn trăm...”

Liễu Thuận im lặng, không phản bác được.

Bốn năm qua đi, khúc mắc của hoàng thượng vẫn không giải thoát được.

Nếu người nọ biết hoàng thượng vì nàng tra tấn chính mình như thế, không biết sẽ có cảm tưởng gì...

Hoàng Phủ Tuyết không nghĩ tới mình lại bước vào Khoá Thu cung.

Đánh chết hần cũng không muốn thừa nhận, từ lần trước tức giận rời đi, hần đều cảm thấy bất an khó hiểu, nhắm mắt lại trừ bỏ thấy gương mặt tuyết lệ của Nạp Lan Trinh Trinh, trong đầu còn có thêm gương mặt bình thường không có gì đặc sắc của Nhan Nhược Tranh.

Hần từng nghĩ khuyên giải an ủi mình, thỉnh thoảng nhớ tới nữ nhân không biết tốt xấu này, đại khái bởi vì ngoài Nạp Lan Trinh Trinh, nàng là nữ tử thứ hai dám can đảm hưởng quyền uy của mình khiêu chiến, cho nên hần mới không gạt nàng sang một bên được.

Nhưng lâu ngày, cho dù hần cố ý không thêm nghĩ đến nhân vật như thế nữa, lại phát hiện gương mặt bình thường này vẫn bất ngờ xuất hiện trong đầu hần.

Sau khi từ chối suốt một tháng, cuối cùng hần thật không cốt khí tùy tiện ngụy trang đi dạo, phân phó thái giám cả ngày đi theo phía sau hần, một người sáng ngời đến trước cửa Khoá Thu cung.

Thành thật mà nói, Khoá Thu cung này sở dĩ xưng là “Cung” là vì nó xây ở trong thâm cung, tòa nhà như vậy nếu ở bên ngoài cung, thì tám phần là ngay cả giống như phủ viên ngoại cũng không bằng.

Hần còn chưa có bước vào sân, liền nghe được giọng nói non nớt của Hoàng Phủ Ngọc.

“Muốn chuẩn bị cho nó một cái chăn bông nhỏ nữa hay không?”

“Không cần. Sắp đến mùa hè rồi, cầu cầu cũng sợ nóng.”

“Vậy thì chờ khi trời lạnh thêm vài cái chăn bông nữa là được...”

Tường viện của Khoá Thu cung thật thấp, hai cánh cửa lớn mở rộng ra, vì vậy Hoàng Phủ Tuyết nhìn thấy rõ ràng nhi tử mỗi lần thấy mình liền lẫn mất thật xa trong viện, nay lại vẻ mặt tươi cười ôm một con chó nhỏ lông trắng, ngồi xổm người trước cái ổ chó mới đắp kín không bao lâu xem như vật quý.

“Ngọc nhi thích con chó nhỏ xấu nường tặng cho con không?” Nhan Nhược Tranh ở bên ôn nhu cười hỏi.

Hoàng Phủ Ngọc cười gật đầu, tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt lông trắng mềm của con chó.

“Như vậy, Ngọc nhi còn nhớ rõ những đạo lý xấu nường dạy con không?”

Cậu nháy mắt to, nghiêm túc nói: “Xấu nường nói, vô luận người đối với người thân hay là đối với Thiên Tử dân chúng đều phải có một tấm lòng nhân hậu, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể lấy đức trị thiên hạ.”

Nhan Nhược Tranh âu yếm khẽ vuốt tóc của cậu, ngữ điệu thập phần dịu dàng: “Cho nên sau khi Ngọc nhi lớn lên, nhất định phải làm một minh quân tạo phúc cho dân chúng, không thẹn với trời xanh.”

Hoàng Phủ Ngọc tuy còn ở tuổi ngây thơ nhưng bởi vì sinh ra trong nhà đế vương nên trưởng thành sớm. Cậu hiểu được sứ mệnh của mình nặng hơn so với đứa nhỏ nhà dân chúng tầm thường, tuy rằng không mớ

ước ngôi vị hoàng đế nhưng biết rõ chỉ có tay cầm quyền thiên hạ, mới có thể bảo vệ tính mạng của mình và người quan trọng nhất.

Cậu cũng hiểu địa vị của xấu nường trong cung không cao, ngay cả cung nữ cũng dám kiêu ngạo khi dễ nữ nhân trong Lệ viên. Cho nên từ thật lâu trước đây, cậu đã âm thầm lập chí nguyện to lớn, một ngày kia nhất định phải trèo lên ngôi vua, để bảo vệ xấu nường không bị người ngoài khi dễ.

Hiện tại, mỗi ngày cậu vui vẻ nhất, ngoại trừ có thể thường thường ăn đồ ăn xấu nường nấu cho cậu, còn có thể nghe được đạo lý làm người mà người giảng giải.

Cậu nhin không được vươn tay nhỏ bé, kéo kéo ống tay áo rộng thùng thình của nàng: “Xấu nường, người giảng chút học vấn kia, so với Thái Phó nói dễ nghe hơn nhiều lắm.”

Hoàng Phủ Tuyết bên cạnh nghe xong, trong lòng tuy rằng cũng thừa nhận đạo lý mà Nhan Nhược Tranh dạy cho nhi tử là rất tốt, nhưng nhìn đến nhi tử ỷ lại cũng bội phục nữ nhân không biết tốt xấu này như thế, khiến cho hắn cảm giác thật không vui.

“Đường đường là thái tử một quốc gia cư nhiên không để ý thân phận chạy đến loại địa phương này nuôi chó còn làm ổ chó, quả thực nhục mạ phong phạm của hoàng gia ta.” Hắn tiến dần từng bước, mở miệng là một trận quả trách.

Quả nhiên, sự xuất hiện của hắn cũng không có gây cho bọn họ kinh hỉ gì, ngược lại khiến hai người cơ bản nói đùa nhẹ nhàng nhất thời cảnh giác.

Hoàng Phủ Ngọc không rõ, nữ nhân xinh đẹp trong hậu cung của phụ hoàng nhiều như cá diếc qua sông, vì sao lại đi đến nơi đây?

Tuy rằng trong lòng rất không tình nguyện nhưng đối phương dù sao cũng là cha của mình, còn là đương kim hoàng thượng, cậu đành phải quy củ làm đại lễ quân thần, thu lại nụ cười trên mặt.

Hoàng Phủ Tuyết khôn khéo cỡ nào, tự nhiên không có bỏ qua biểu tình kháng cự trên mặt con, đáy lòng không khỏi dâng lên một sự tức giận, lời nói ra khỏi miệng cũng mang theo ba phần tức giận.

“Đường đường là thái tử cư nhiên vây quanh một súc sinh, người không cảm thấy mất mặt, trẫm cũng cảm thấy thay người.”

Không chờ Hoàng Phủ Ngọc trả lời, Nhan Nhược Tranh liền cười như không cười trả lời trước. “Thái tử tuổi còn quá nhỏ, đúng thời điểm bắt chước đạo lý đời người. Mà nuôi chó nhỏ và tự mình làm ổ chó, đều có thể bồi dưỡng tình yêu cùng tính nhẫn nại của hắn.”

“Đúng vậy a, phụ hoàng, nhi thần thực thích con chó nhỏ này, nó thực đáng yêu.” Hoàng Phủ Ngọc ôm chó nhỏ giọng xen vào, cậu không hy vọng xấu nường vì mình mà lọt vào nghi ngờ của phụ hoàng.

Nhưng sự bênh vực của cậu rất nhanh liền bị phụ hoàng trả lại bằng một cái nhìn chăm chăm sắc bén, hắn rút vai lại, đáy lòng mặc dù không phục nhưng cũng không dám nói thêm gì nữa.

Phụ hoàng này, chẳng những bá đạo kiêu ngạo không phân rõ phải trái, lại thực chán ghét cậu, từ sau khi có nhận thức này, hắn không thể không ngoan ngoãn im lặng, để tránh bị trừng phạt.

Nhan Nhược Tranh nhìn hai phụ tử, nhin không được cười nói: “Một người ngay cả nhi tử mình thấy cũng phải e ngại, đủ để chứng minh hắn là người hung ác.”

Ánh mắt Hoàng Phủ Tuyết buồn rười rượi nhìn chăm chăm nàng: “Người là nữ nhân đầu tiên trên đời này dám nói trẫm hung ác.”

Nàng không cần nhún nhún vai: “Người khác không nói, không có nghĩa đây không phải sự thật, có nhiều người sợ rơi đầu lo lắng làm tức giận mặt rồng, tự nhiên là cái gì dễ nghe thì nói cái gì.”

Ánh mắt nghịch ngợm của nàng, thái độ đùa giỡn, cùng nữ nhân trong trí nhớ khiến hắn vừa yêu vừa hận kia hoàn toàn trùng lặp, trong nháy mắt như vậy, hắn cơ hồ nghĩ đến đang đứng ở trước mắt mình, chính là Nạp Lan Trinh Trinh mà hắn tưởng niệm suốt bốn năm.

Nhưng hắn giật mình một cái lập tức hoàn hồn, cười thầm mình người si nói mộng.

“Người không sợ trẫm chém đầu của người?” Mặc dù đáy lòng đang nhớ thương vô hạn, nhưng lời hần nói ra khỏi miệng vẫn mang theo vài phần uy hiếp vừa thật vừa giả.

“Xấu nường là người tốt, phụ hoàng người không được chém đầu xấu nường.” Hoàng Phủ Ngọc nghe xong cả kinh, thân thể nhỏ nhỏ vượt qua che ở trước người Nhan Nhược Tranh rất có ý tứ hàm xúc nếu phụ hoàng cậu thật hạ lệnh chém người, cậu muốn lấy cái chết chống cự, bảo vệ người.

Bị tiểu tử kia náo loạn như vậy, sầu muộn đọng lại ở đáy lòng Hoàng Phủ Tuyết nhiều ngày lập tức tan thành mây khói, không thấy bóng dáng. Lúc này giống như cảm giác âm áp khi cùng người thân nói giỡn vui đùa âm ỉ, khiến hần không khỏi nhớ lại.

Thật lâu trước đây thật lâu, bầu không khí như vậy cũng từng xuất hiện ở trong điện thái tử...

Xem ra, Nhan Nhược Tranh này thật sự rất bản lĩnh chẳng những có thể dễ dàng chi phối hỉ nộ ái ố của hần, còn có thể thỉnh thoảng gợi lên hồi ức quá khứ của hần, khiến cho hần hoài niệm.

Giả vờ vẫn còn tức giận, hần trừng mắt nhìn nhi tử một cái, ngạo mạn hạ lệnh với nữ nhân bên cạnh, “Trẫm muốn uống trà do người pha, còn không mau hầu hạ.”

Nhan Nhược Tranh thấy thế không khỏi lắc đầu cười nhạt. Người này hoàn toàn đã quên chính mình không lâu trước còn từng ở trước mặt người ta nói những lời độc ác, rửa người ta cô độc cả đời ở trong tiểu viện này...

Cho dù qua nhiều năm làm hoàng đế như vậy, tính tình của hần vẫn không có đổi, vẫn là duy ngã độc tôn như vậy.

Đang nghĩ tới, nàng chỉ thấy Hoàng Phủ Tuyết đi vào bên trong, đột nhiên nghĩ tới điều gì, sắc mặt nàng biến đổi, đuổi theo kéo lại cánh tay hần, “Hoàng thượng, trong phòng có chút dơ dáy bẩn thỉu, xin đợi nô tì dọn dẹp một chút rồi hãy vào...”

Khoảng cách của hai người đột nhiên gần hơn, Hoàng Phủ Tuyết bị lo lắng biểu lộ ở đáy mắt nàng mê hoặc, hần chuyển ánh mắt xuống, nhìn tay nàng chộp vào ống tay áo mình.

Nhan Nhược Tranh giật mình bản thân thất thố, gương ngừng thu tay lại, sắc mặt ửng hồng, “Nô tì... nô tì thất lễ...”

“Hay là trong phòng có cái gì ám muội?” Hần thuận miệng trêu chọc, lại bị bộ dạng đỏ mặt của nàng hấp dẫn. Nữ tử bề ngoài bình thường này, cẩn thận đánh giá lại cũng có vài phần thú vị.

Thấy nàng không nói một câu, Hoàng Phủ Tuyết tò mò vươn tay đẩy cửa phòng ra, chân sắp bước vào.

Nhan Nhược Tranh lập tức thất thanh kêu lên: “Trong phòng có hoa lan, hoàng thượng gặp sẽ dị ứng...”

Chân dài bước ra vội thu trở về, trên mặt Hoàng Phủ Tuyết trừ nổi kinh ngạc ra, thì vẫn là rất nhiều kinh ngạc.

Trên đời này biết hần dị ứng với hoa lan, ngoại trừ phụ hoàng đã mất của hần, cũng chỉ có nữ nhân hần từng yêu nhất, Nạp Lan Trinh Trinh.

Hần nghi hoặc nhìn hương cửa phòng bị đẩy ra, bên cạnh cửa sổ quả thực bày hai chậu hoa lan.

Sắc mặt hần biến hóa, mày nhướng lên, “Sao người biết trẫm dị ứng với hoa lan?”

Nuốt nuốt nước miếng, nàng đón nhận ánh mắt dò hỏi của hần, nhỏ giọng giải thích: “Trên sách có ghi lại, người có thể chất đặc thù sẽ đối với phấn hoa lan sinh ra dị ứng.”

“Như vậy...” Về mặt hần nghiêm nghị nín cổ tay nàng, “Làm sao người xác định như thế, trẫm vừa vặn thuộc một trong những người thể chất đặc thù này?”

Đối mặt với ánh mắt đang ép hỏi của hần, Nhan Nhược Tranh chỉ có thể dừng cảm giác thích, “Nô tì... đoán.”

3. Chương 3

“Hầu hạ bên trầm lâu như vậy, sao vẫn vụng về thế, ngay cả một bộ y phục cũng cởi không xong...”

Không nhận được đầy cung nữ hầu hạ sinh hoạt hàng ngày của mình sang một bên, dáng vẻ của Hoàng Phủ Tuyết mỗi một ngồi trên long sàng, trên khuôn mặt tuần mỹ lộ ra biểu tình phiền chán.

Cung nữ sợ tới mức “Bịch” một tiếng quỳ rạp xuống đất, toàn thân run run, miệng không ngừng nói, lắp đi lắp lại, “Nô tỳ đáng chết...”

Sắc trời đã tối, hắc vốn ở ngự thư phòng xem tấu chương mà tâm tư bồn chồn thấp thỏm, sau khi uống một bát canh lại có chút buồn ngủ, định quay về tẩm cung, ai ngờ lại bị cung nữ tay chân vụng về làm cho cơn tức lớn dần lên.

Nhớ ngày đó, tất cả mọi sinh hoạt hàng ngày trong cuộc sống của hắc đều do Nạp Lan Trinh Trinh một mình lo, bất kể là chải đầu, thay quần áo hay là uống trà dùng bữa, nàng đều có thể hầu hạ khiến hắc thư thư phục phục(thoải mái).

Cho dù đã nhiều năm như vậy, cung nữ hầu hạ bên người đã đổi mấy lần, rốt cuộc hắc vẫn không thể tìm được loại cảm giác thân thiết như ngày xưa.

Có lẽ... để cho hắc hoài niệm, cho tới bây giờ cũng chỉ là người kia mà thôi...

Không kiên nhẫn, phát tay với cung nữ đang quỳ trên mặt đất không ngừng tạ tội, sau khi lệnh nàng ra ngoài, hắc nhận không được mà cười khổ, vì sự si tình ngu xuẩn của bản thân mà cảm thấy vô cùng đáng buồn.

Cung nữ hầu hạ bên người không có sai, sai chính là tim của hắc. Là hắc rơi vào tay giấc rồi, không thể thoát được, cho dù rất không cam lòng, nhưng thời gian đã qua cũng không thể trở về nữa.

Luôn miệng nói hận, kỳ thật chỉ có chính hắc mới biết, nếu không phải yêu quá sâu đậm, làm sao lại sinh hận trong lòng?

Sau đó hắc nằm ở trên giường, lặn qua lộn lại vẫn không thể đi vào giấc ngủ, trong đầu là những đoạn hồi ức rất hỗn độn, chốc lát là hình ảnh rất nhiều năm trước cùng nàng ở chung hạnh phúc vui vẻ, trong chốc lát lại biến thành một mảng lộn xộn hoảng loạn, là cảnh lúc Hoàng Phủ Kỳ cùng đại thần mưu đồ tạo phản cấu kết với nhau...

Bỗng dưng, khuôn mặt bình thường không có gì đặc sắc của Nhan Nhược Tranh lại hiện ra trước mặt, đồng thời bên ngoài cung truyền đến tiếng keng báo giờ dậu (5 -7h chiều) đã đến.

Keng!

Hắc nhanh chóng ngồi dậy, miệng gọi lão thái giám canh giữ ngoài cửa.

Không lâu sau, Liễu Thuận có chút buồn ngủ trong mắt chạy từ từ vào: “Hoàng thượng có gì sai bảo?”

“Đi Toả thu cung, tuyên Nhan Nhược Tranh tới kiến giá.”

Liễu Thuận vừa nghe xong, trên mặt vẻ mù mịt thoáng qua lại hiện lên phần chán không dễ phát hiện, hắc lĩnh chỉ, lập tức xoay người phục mệnh mà đi.

Sau khi hạ lệnh xong, Hoàng Phủ Tuyết có chút hối hận. Hắc chỉ là vừa lúc động tình mới tuyên nàng kiến giá, trên thực tế, ngay bản thân hắc cũng không rõ, tại sao lại có hứng thú với nữ tử có bề ngoài bình thường kia?

Chẳng lẽ, chỉ vì nàng trong lúc lơ đãng nói ra chuyện hắc dị ứng với hoa lan?

Tuy rằng ngày đó hắc không truy hỏi đến cùng, nhưng trong mơ hồ, hắc phát hiện mình nhìn thấy bóng dáng Nạp Lan Trinh Trinh từ người Nhan Nhược Tranh này

Là do hắc quá tưởng niệm, mới có thể sinh ra ảo giác sao?

Trong chốc lát, Liễu Thuận thở dốc vội vàng chạy về, hẩn nhìn phía sau Liễu Thuận, lại không thấy bóng dáng Nhan Nhược Tranh đâu.

Lau mồ hôi trên trán, Liễu Thuận đứng lại mới nói: “Hồi bẩm hoàng thượng, Nhan cô nương vì thân thể không khỏe, tạm thời không tiện đến kiến giá.”

Bởi vì hoàng thượng chưa sắc phong Nhan Nhược Tranh một danh phận chính thức, cho nên hẩn chỉ có thể gọi nàng là “cô nương”.

“Thân thể lại không khỏe?” Lời nói của Hoàng Phủ Tuyết mang theo nghi ngờ. Trong lòng vốn chờ mong, nghe được đáp án như vậy lộ ra vài phần thất vọng.

Khuôn mặt tuần tú lập tức tràn ngập một tầng u ám, “Nàng cũng thật biết khiêu chiến tính nhẫn nại của trẫm. Hơn một lần, trẫm triệu nàng thị tẩm, đã muốn cho nàng mặt mũi nhưng nàng chẳng những không quý trọng mà còn dám cả gan cự tuyệt trẫm, lần này lại dùng chiêu thức cũ... Chẳng lẽ nàng nghĩ muốn dùng lạt mềm buộc chặt (vờ thả để nắm chặt) lừa trẫm để tùy thời hầu sao?”

Lúc nói chuyện, cơn tức của hẩn cũng tăng lên.

Không để ý tới Liễu Thuận đang muốn giải thích, hẩn tùy tay nắm lấy một bộ y phục mặc hàng ngày lên người, đứng dậy đi ra ngoài cung, “Trẫm thật muốn nhìn một chút, Nhan Nhược Tranh này đến tột cùng có bản lĩnh gì, dám liên tục đùa giỡn trẫm...”

Tuy nói lời như vậy nhưng khi Hoàng Phủ Tuyết bước chân đến cửa Toả Thu cung, nghe được bên trong truyền ra một trận ho khan kịch liệt, vốn định gây sự vấn tội nhưng trong nháy mắt biến mất, thay vào đó là lòng tràn đầy lo lắng, khiến cho hẩn không khỏi bước nhanh hơn.

Đẩy cửa phòng ra, hẩn nhìn nữ nhân ngồi trên giường, dưới ánh nến sắc mặt cực kỳ tiêu tụy, mà tiểu cung nữ vừa thấy hẩn liền bị dọa chết khiếp, vội vàng đi lấy nước ấm cho nàng rửa mặt.

Hẩn cả kinh. Nàng... quả thật bệnh rất nặng sao?

Hoàng Phủ Tuyết nhanh chóng đi đến bên giường, không để ý tiểu cung nữ kinh ngạc hô nhỏ, đi thẳng đến trước mặt Nhan Nhược Tranh, đáy mắt lộ vẻ sầu lo, “Làm sao vô duyên vô cớ lại bị bệnh?” Tiếp theo mâu ứng chột tắt, hung tợn trừng mắt nhìn tiểu cung nữ, “Chủ tử người bệnh nghiêm trọng như vậy, vì sao không đi mời thái y đến xem?”

Vân nhi đáng thương sợ tới mức quỳ rạp xuống đất, không biết nên trả lời vấn đề của hoàng thượng như thế nào.

Nhan Nhược Tranh suy yếu tựa vào thành giường, cố gắng muốn xuống giường hành lễ, lại bị Hoàng Phủ Tuyết đưa tay ra cản lại, “Bị bệnh như vậy rồi, còn không nằm xuống để thái y xem bệnh cho...”

“Hoàng thượng, trong cung có quy tắc, Thái y sẽ không đến Lệ Viên xem bệnh.” Vân nhi cuối cùng cũng tìm được tiếng nói, cả gan nhỏ giọng giải thích: “Các chủ tử trong Lệ Viên sinh bệnh, đều phái cung nữ hầu hạ bên người đi thái y viện lĩnh thuốc, hiện tại thời gian đã muộn, thái y viện chắc đã đóng cửa rồi, cho dù muốn lĩnh thuốc, cũng phải chờ sáng sớm mai mới có...”

Vừa nghe lời này, Hoàng Phủ Tuyết nhất thời phát cáu: “Đây là cái quy củ chó má gì?” Hẩn cực kỳ giận dữ, ra lệnh cho Liễu Thuận luôn đi theo mình: “Còn không mau gọi Trần thái y đến cho trẫm.”

“Vâng”, hẩn lập tức lên tiếng, liền vội vàng chạy đi.

Rất nhanh, Trần thái y liền tới, trong lòng ông tuy rằng rất kinh ngạc vì sao hoàng thượng lại xuất hiện ở nơi này, nhưng nhìn nữ tử nằm trên giường kia, sắc mặt thật sự cực kỳ kém, lại nghe hoàng thượng muốn ông nhanh chóng chẩn bệnh không cần hành lễ, bỏ qua vấn an, mang theo hòm thuốc cẩn thận đi đến trước giường bắt mạch cho nàng.

Qua một lúc lâu sau, chỉ thấy Trần thái y nhíu mày.

Hoàng Phủ Tuyết thấy vẻ mặt hẩn trầm trọng, không khỏi lo lắng hỏi: “Bệnh của nàng rất nghiêm trọng sao?”

“Hồi hoàng thượng, mạch tượng của nàng không ổn định, hơi thở suy yếu, đây là hiện tượng của khí huyết không đủ.”

Trong lúc Trần thái y nói chuyện, Nhan Nhược Tranh ho khan vài tiếng, Hoàng Phủ Tuyết liền đưa cho nàng một cái khăn lụa, thấy nàng ho một trận, trên khăn lụa màu trắng lại bị nhiễm vài phần tơ máu đỏ sẫm.

Nhan Nhược Tranh thấy mắt hần lộ ra kinh ngạc, nhỏ giọng giải thích: “Thể chất của nô tì rất đặc thù, mỗi khi đến mùa xuân, thân thể đều bị giày vò một thời gian, dường như mấy ngày sẽ không sao...” Nói xong, nàng vội vàng đem khăn nhuộm máu cất đi.

Ánh mắt Trần thái y phức tạp, đang muốn mở miệng, lại bị Nhan Nhược Tranh dùng ánh mắt ngăn cản, đành phải đem lời muốn nói nuốt xuống.

Ông không rõ lắm tại sao hoàng thượng lại để ý vị nữ tử trong Lệ Viên này như thế nhưng ở trong cung nhiều năm, ông sớm hiểu rõ, việc nhà đế vương nhiều lời nhiều sai, không nói không sai.

Vị Nhan cô nương này tình trạng thân thể kém đến cực điểm, ho ra máu chính là điềm báo “đèn cạn dầu” nhưng nếu nàng không chịu cho ông nói ra tình trạng thực tế, ông tất nhiên không dám nói thêm nữa câu.

Ghi mấy thang thuốc, lại dặn dò nàng trong lúc dưỡng bệnh phải uống thuốc sau khi ăn, chờ hoàng thượng gặt đầu, Trần thái y mới xách hòm thuốc nhỏ rời đi.

Lệnh cho Vân nhi đi sắc thuốc và đun thêm chút nước ấm, Hoàng Phủ Tuyết tận mắt thấy Nhan Nhược Tranh uống xong chén thuốc, mới thả lỏng tâm tình, cho Vân nhi cùng Liễu Thuận lui xuống.

Trải qua một hồi như vậy, hần đã buồn ngủ, ngồi bên giường, nương theo ánh nến lay động đánh giá dung nhan tái nhợt của nàng, lời nói không nhận được có vài phần trách cứ: “Người bệnh nặng như vậy, sao không sớm nói cho trẫm biết?”

“Lúc nô tì nói với hoàng thượng thân thể mình không khỏe, ngài không phải đã khiển trách nô tì không biết tốt xấu sao?”

Nhớ tới chuyện lần trước, sắc mặt hần không khỏi có chút áy náy. Lúc ấy hần đang tức giận, nghĩ rằng nàng cố ý đối nghịch với mình, tất nhiên lời của nàng nghe không lọt tai.

Phóng tầm mắt nhìn lại, nữ nhân hậu cung vô số, ngoại trừ Nạp Lan Trinh Trinh trước kia hần yêu đến chết đi sống lại, hần chưa từng bận tâm với một nữ tử nào như vậy.

Đích thân thấy khuôn mặt ốm yếu xanh xao của nàng, bộ dáng tiêu tụy suy yếu thì trong lòng hần sinh ra lo lắng, vượt ra khỏi dự liệu của bản thân.

“Ai.” Một tiếng thở dài từ trong miệng phun ra, hần nhìn nàng tựa vào giường, khẽ nói: “Nếu người chịu dùng nhiều tâm tư đến lấy lòng trẫm, nói không chừng trẫm thật sự sẽ cho người một danh phận tôn quý, thưởng cho người một toà cung điện xa hoa.”

Nhan Nhược Tranh điềm tĩnh cười: “Nô tì ở trong này đã lâu, sớm đã quen với từng ngọn cây cọng cỏ, yêu sự thanh tĩnh nhàn nhã của nơi này. Huống hồ, nô tì tin rằng những nữ tử bên người hoàng thượng chen lấn muốn lấy lòng ngài không có hơn một ngàn cũng có mấy trăm, sao lại sợ thiếu nô tì đây một nữ nhân không hiểu phong tình, tính tình ngang bướng này?”

“Người...” Hoàng Phủ Tuyết bị lời của nàng nói cho không biết nói gì.

Nhưng mà, cẩn thận nghĩ lại, bên cạnh mình quả thật không thiếu kẻ cố ý lấy lòng, đối trá nịnh hót, nếu nàng cũng là loại nữ tử lời đời này, chỉ sợ cũng sẽ không hấp dẫn ánh mắt hần như thế.

“Người chẳng những không hiểu phong tình nhưng lại làm trẫm vô cùng tức giận.” Lời này tuy rằng đều là ý trách cứ, nhưng ngữ điệu lại mang theo vài phần dung túng cùng nuông chiều.

“Nô tì có tội.” Nói thì nói như thế, giọng điệu lại không hề có ý nhận sai.

Hần hừ một tiếng, nhìn nàng tuy rằng suy yếu nhưng vẫn có vẻ nghịch ngợm, trong lòng không khỏi thoải mái hơn.

“Người vừa nói mình có thể chất đặc thù, từ trước cũng thường xuyên bị bệnh sao?”

Nhan Nhược Tranh hơi ngẩn ra, nhẹ nhàng gật đầu: “Đây là bệnh cũ rồi, không có gì đáng ngại.” Nàng có chút mệt mỏi, ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, phát hiện lúc này đêm đã khuya. “Hoàng thượng cũng sớm về tẩm cung nghỉ đi. Ngày mai không phải cần vào triều sớm sao?”

Hoàng Phủ Tuyết không vì người nào đó hạ lệnh đuổi khách mà di chuyển bước chân. “Trẫm chưa buồn ngủ, nếu người mệt mỏi cứ ngủ trước đi, trẫm ở đây nhìn người ngủ.”

Nàng không có lời gì để nói. Bị người nhìn chăm chăm, cho dù là ai cũng không có cách nào an tâm mà ngủ đi?

Hình như người ta là hoàng đế, đừng nói nhìn nàng ngủ, cho dù ra lệnh một tiếng muốn đầu của nàng, nàng cũng không thể có nửa câu oán hận.

Vì thế, nàng chỉ tựa vào đầu giường cùng hắn câu được câu không trò chuyện, hai người giống như vợ chồng già thành thân đã nhiều năm, đều có thể tìm chung chủ đề để nói.

Cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng keng báo giờ tý, Hoàng Phủ Tuyết mới mệt nhọc bò lên giường nằm, ngủ rất say.

Nhìn lại dung nhan tuấn tú quen thuộc đã lâu, nàng đưa tay xoa mặt hắn.

“Lạc Viêm, cho dù chàng không nhận ra thiếp, thì thiếp vẫn luôn muốn được ở lại bên cạnh chàng, tiếp tục bảo vệ chàng...” Khẽ giọng trầm trầm, nàng thổi tắt ngọn nến, cả người mệt mỏi chịu không được, rốt cuộc cũng ngủ thật sâu.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Phủ Tuyết từ trong một giấc mộng đẹp tỉnh lại.

Bởi vì cứ cách ba ngày sẽ có một lần đại triều hội, cho nên hắn có thói quen dậy sớm, cho dù đêm trước ngủ cực muộn, sáng ngày hôm sau vẫn có thể tỉnh lại đúng giờ. Tiểu cung nữ Vân nhi phụ trách hầu hạ tại Toả Thu Cung thấy hoàng thượng tỉnh, khôn khéo im lặng mang chậu nước ấm rửa mặt đặt bên giường.

Sau một đêm nghỉ ngơi, khí sắc của Nhan Nhược Tranh đã tốt lên rất nhiều, nàng cầm khăn lau mặt trong tay, duyên dáng đi từ ngoài vào.

Vân nhi thấy chủ tử đã trở lại, liền cẩn thận lui ra ngoài.

“Hoàng thượng tỉnh rồi sao?” Nhan Nhược Tranh khẽ hỏi.

Hoàng Phủ Tuyết vẫn còn chưa tỉnh táo hẳn, còn chìm trong mộng đẹp tối hôm qua. Nội dung giấc mơ thì hắn không còn nhớ rõ, chỉ hiểu rõ rằng vì liên quan đến giấc mơ kia, làm cho tâm tình hắn bây giờ thật thả lỏng.

Thấy hắn không phản ứng gì, nàng đi thẳng đến trước chậu rửa mặt, vắt khăn lau mặt rồi giúp hắn rửa mặt thay quần áo.

Hoàng Phủ Tuyết để nàng thuận thực hầu hạ mình, phát hiện dù nàng lau mặt hay giúp hắn mặc quần áo đều giống như đã quen lâu ngày khiến hắn kinh hãi.

Khi nàng mặc long bào mà Liễu Thuận đã phái người đưa tới từ sáng tinh mơ, hắn không tự chủ được nói ra một cái tên mà ngay cả hắn còn không nghĩ đến.

“Trình Trình...” Lời vừa nói xong, hắn mới ý thức được mình vừa nói cái gì.

Nhan Nhược Tranh đang giúp hắn mang ngọc bội thì dừng lại, ngẩng đầu lên, ngây ngốc nhìn hắn.

Khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Tuyết vì sự thất thố của mình mà trầm xuống. Rốt cuộc hắn làm sao vậy? Lại luôn nghĩ đến nữ nhân chết tiệt kia?!

Mang theo loại ảo não không cam lòng, hắn cũng không muốn nhiều lời, hờ hững bước ra cửa lớn của Toả Thu Cung.

Nhan Nhược Tranh bất động tại chỗ, một hồi sau, mới nở ra một nụ cười an ủi.

Quả nhiên... hần chưa bao giờ quên?

Đến trưa, vài tiểu thái giám nối đuôi nhau mang một đồng thuốc bổ đến Toả Thu Cung.

Thái giám Quý Phúc phụ trách đưa đồ nói, những thuốc bổ này đều là phụng mệnh hoàng thượng đưa tới cho Nhan cô nương tắm bổ thân thể.

Nữ nhân trong hậu cung Doanh quốc cũng có sự phân chia cấp bậc, ngoại trừ hoàng hậu tôn quý nhất, theo thứ tự là quý phi, quý nhân, mỹ nhân, tài tử cùng với cung nhân, nữ nhân như Nhan Nhược Tranh vừa vào cung liền bị đưa thẳng vào Lệ Viên, địa vị so với cung nhân còn kém hơn.

Nhưng phóng tầm mắt nhìn lại, hậu cung to như vậy không có một nữ nhân nào có thể được hoàng thượng coi trọng giống như Nhan cô nương, trong lúc cấp bách vẫn không quên lệnh cho thái giám đưa thuốc bổ để nâng dưỡng thân mình.

Một khi nhận được sủng ái, muôn đời vinh hoa, nói không chừng vị Nhan cô nương tầm thường này, ngày mai sẽ trở thành nhân vật lợi hại trong hậu cung mà người người phải kính sợ.

Nghĩ như vậy, bọn thái giám mang đồ đến đều kính trọng vị nữ tử sống trong Toả Thu cung này hơn vài phần.

Mà Nhan Nhược Tranh tuy nhà nghèo, vừa vào trong cung, khen thưởng cho bọn họ cũng không có thiếu, vài tên thái giám được ban thưởng xong vô cùng vui vẻ hàn huyên vài câu liền rời đi.

Chờ mọi người đi hết, nàng ngồi trước bàn trang điểm, nhìn các loại thuốc bổ chất đống như núi trên bàn kia một lúc lâu, mới nhìn về gương đồng trước mặt.

Trong gương, dung nhan kiều diễm tuyệt sắc ngày xưa đã biến mất không còn gì, thay vào đó là một khuôn mặt thanh tú bình thường không có gì đặc sắc.

Nàng nhẹ nhàng vỗ khuôn mặt đã nhìn bốn năm này, nghĩ trong lòng: Cho dù lúc trước thiếp làm chuyện có lỗi với chàng như thế nào, nên trả thì cũng đã trả gần hết...

Đang suy nghĩ mông lung, bỗng nghe tiếng bước chân dồn dập từ xa đến gần, từ bên ngoài truyền vào.

“Xấu nương...” Tiếp theo, một thân hình nhỏ bé chạy ào đến ulla vào ngực nàng, cánh tay nhỏ bé ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, “Liều công công nói tối qua hôm người bị bệnh rất nặng. Xấu nương, con không muốn người xảy ra chuyện gì, người sinh bệnh rồi con sẽ lo lắng.”

Cậu đã coi Xấu nương là người quan trọng nhất trong sinh mệnh cậu, cho nên vừa nghe tin nàng sinh bệnh, lòng nóng như lửa đốt, thái phó còn chưa cho tan học cậu đã vội vàng chạy tới Toả Thu Cung.

Ôm tiểu tử kia, Nhan Nhược Tranh yêu thương nhìn Hoàng Phủ Ngọc luôn mồm gọi mình là “Xấu nương” – đứa con ruột bảy năm trước nàng mang thai 10 tháng, vui vui khổ khổ sinh hạ.

Bởi vì chính biến, cũng bởi vì nhiều nguyên nhân không thể nói mà giờ phút này nàng chỉ có thể dùng phương thức này để đến gần con mình.

Cho dù bị cậu gọi là Xấu nương, nàng cũng cam tâm tình nguyện.

“Xấu nương chỉ nhiễm chút phong hàn mà thôi, hiện giờ đã không sao rồi.” Trong mắt tiểu tử kia hiện ra vẻ lo lắng rõ ràng như thế, làm nàng rất cảm động.

Tuy rằng không thể lấy thân phận mẹ ruột để nhận con, nhưng có thể thấy bộ dáng nhi tử tốt như vậy, còn nhỏ mà hiểu biết như thế, cho dù không thể chính tai nghe hần gọi mình một tiếng mẹ, nàng cũng đã thoả mãn.

“Xấu nương, mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, con muốn người đồng ý với con, không được tùy tiện rời con đi...” Trong tâm hồn Hoàng Phủ Ngọc lúc còn nhỏ, “rời đi” là hai chữ cực kỳ đáng sợ, hần không muốn tình yêu thương vất vả mới có được này bị bất kì kẻ nào cướp đi, cho dù là Diêm La Vương nắm sinh tử của con người trong tay.

Cảm nhận được bất an của đứa nhỏ, Nhan Nhượng Tranh ôm hân chặt hơn, khẽ giọng dỗ: “Xấu nường đồng ý với con, cho dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ không rời đi.”

Dựa vào lòng tràn ngập hương thơm, cậu hơi tủi thân nói: “Phụ hoàng nói, bởi vì mẹ con là người xấu cho nên tất cả mọi người không thích con, ngay cả mấy tên thư đồng trong học đường kia cũng đều cười nhạo bắt nạt con.” Ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu vô tội lên, cậu nghiêm túc hỏi: “Xấu nường, mẹ con thật sự rất xấu sao?”

Nhan Nhượng Tranh nhìn xuống chưa sót trong lòng, chậm rãi lắc đầu “Mẹ con là một người tốt, chẳng qua nàng rất ngốc, làm nhiều chuyện không nên làm mà thôi.”

“Người biết mẹ của con?” Đôi mắt tiểu tử kia lộ vẻ kinh ngạc.

Nàng gật đầu.

“Mẹ có xinh đẹp không? Thương con không? Là một người như thế nào?” Hoàng Phủ Ngọc tò mò hỏi rất nhiều chuyện về mẹ đẻ, biết được mẹ đẻ là một mỹ nhân tuyệt sắc hiếm có, trước khi mất cũng vô cùng yêu cậu, trong lòng đều ngập tràn hạnh phúc, bất tri bất giác an tâm ngủ trong lòng nàng.

Khi Hoàng Phủ Tuyết làm xong chính sự đi vào Toà Thu Cung thì thấy nhi tử của mình dựa vào ngực của Nhan Nhượng Tranh ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn thật thân mật vùi vào chỗ làm cho người mơ màng, khiến hân chẳng biết tại sao tự dưng thấy ghen tỵ.

Hân không biết vì sao, lúc vào triều, luôn lơ đãng nhớ tới nàng; ngay cả lúc hạ triều, lúc về ngự thư phòng nghị sự cùng các đại thần, cũng không quên sai người đưa thuốc bổ cho nàng dưỡng thân bổ máu; sau khi nghị sự với những đại thần kia xong, hân liền bước như bay hướng tới Toà Thu Cung.

Thấy tiểu tử kia được nữ nhân ôm ấp, sự hăng hái của hân bị giảm đi.

Hân bước qua, không để cho Nhan Nhượng Tranh có bất kỳ động tác nào, đã ôm Hoàng Phủ Ngọc đang ngủ say đưa vào trong lòng Liễu Thuận theo đuôi mình mà đến.

“Đưa thái tử hồi cung nghỉ ngơi.”

Bởi vì đang ngủ bị đánh thức, tiểu tử kia rất không vui, xoa xoa đôi mắt còn nhập nhèm buồn ngủ, thấy rõ người đánh thức chính mình là phụ hoàng thì vội vàng trượt xuống từ trong lòng Liễu Thuận, hướng phụ hoàng thỉnh an.

Hoàng Phủ Tuyết thuận miệng đáp trả, vẫy vẫy tay, muốn hân quay về cung của mình, đừng ở đây chướng mắt.

Nhưng Hoàng Phủ Ngọc lại không chịu di chuyển nửa phân, nháy đôi mắt vô tội khẽ nói: “Xấu nường đã đồng ý với nhi thần, hôm nay để nhi thần ngủ lại trong này.”

Tối hôm qua cậu mơ thấy một cái ác mộng đáng sợ, trong mộng có lệ quỷ bắt cậu đi, sau khi tỉnh lại vẫn còn thấy sợ hãi trong lòng, liền kể chuyện này với xấu nường, thuận tiện làm nũng, hi vọng tối có thể ngủ lại cùng nàng.

Xấu nường luôn luôn yêu thương cậu, lập tức đồng ý cho cậu có thể dùng bữa và ngủ lại đây, không nghĩ tới phụ hoàng chướng mắt cũng lại đây giúp vui... Nhưng mà, sao gần đây cậu thường nhìn thấy phụ hoàng ở chỗ này a?

“Đường đường là thái tử của một quốc gia, tương lai phải làm hoàng đế, sao có thể ỷ lại vào một nữ nhân như thế? Thật là không có tiền đồ, còn đứng ở đây làm gì? Người đã viết xong công khoá chưa? Muốn trăm lập tức hỏi người vài câu không?”

Nghe đến đó, Hoàng Phủ Ngọc sợ đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn tái hân đi, miệng cong lên, khẽ nói: “Xấu nường là một người...” Lời còn chưa nói hết, chỉ thấy khuôn mặt tuần tú của phụ hoàng trầm xuống, sợ tới mức hân vội vàng nói tiếng “Nhi thần cáo lui”, liền nhanh như chớp chạy thật xa.

Nhan Nhượng Tranh nhìn không được giận dữ trừng nhìn hân một cái: “Hoàng thượng sẽ không sợ một ngày kia, tiểu thái tử sẽ vì ngài quá đáng nghiêm khắc mà sinh lòng xa lánh với người?” Tuy rằng hân là người con có hiếu, nhưng hân đối nhi tử cũng quá mức không hiểu nhân tình.

“Sớm muộn gì có một ngày, nó sẽ hiểu hôm nay trẫm làm tất cả, cũng vì tốt cho nó mà thôi.” Hoàng Phủ Tuyết không muốn giải thích nhiều, trên thực tế tâm tư hấn đối với nhi tử của mình cũng rất mâu thuẫn.

Đó là con nối dòng mà nữ nhân hấn âu yếm nhất sinh cho hấn, nếu nói là không yêu, thì đó là gạt người, nhưng từ sau khi người đàn bà kia qua đời, mỗi lần nhìn đến mặt nhi tử, đều dả kích cảm xúc phức tạp yêu hận đan xen trong lòng hấn, vì tránh nhớ lại thù hận ngày xưa mà giận lây sang nhi tử, hấn chỉ có thể lựa chọn dùng cách lạnh nhạt này để đối xử với nhi tử.

“Đừng nói đến thái tử nữa, còn người, thân thể khá hơn chút nào không?” Nhớ tới hình ảnh nàng ho ra tơ máu tối hôm qua, trong lòng hấn không khỏi sinh ra lo lắng, tuy rằng Trần Thái y nói là khí huyết không thông, nhưng hấn cảm thấy không đơn giản như vậy.

“Nói chung đây là bệnh cũ, mỗi khi đến mùa xuân đều phát bệnh vài lần, chỉ cần ngày thường chú ý nghỉ ngơi điều dưỡng, qua chút thời gian sẽ không có việc gì.”

Nhan Nhược Tranh cũng không nói ra tình hình thực sự.

Thể chất này của nàng, từ sao năm đó cùng Quỷ Tổ - chủ nhân Hắc Sơn làm điều kiện trao đổi, tình trạng sức khỏe ngày càng lụn bại, nói không chừng ngày nào đó lão thiên gia thấy nàng không vừa mắt, thì mạng nhỏ này của nàng cũng sẽ bị ông trời vô tình lấy đi.

Hoàng Phủ Tuyết không nhiều lời nữa, nhìn nàng một lúc lâu, đột nhiên rất chân thành nói: “Người đã nhiều lần cự tuyệt vào tấm cung của trẫm thị tẩm, như vậy trẫm đành phải ủy khuất chính mình, ngủ lại ở bên cạnh cho người hầu hạ trẫm.”

Miệng Nhan Nhược Tranh mở rộng, hai mắt mở lớn, không nghĩ tới hấn sẽ vô lại như thế.

“Như thế nào? Chẳng lẽ người không muốn được trẫm lâm hạnh?” Hoàng Phủ Tuyết nhú mày hỏi.

Tuy rằng bề ngoài của nàng không có gì đặc sắc, nhưng ý nghĩ chiếm hữu của hấn lại ngày càng mãnh liệt.

Tối hôm qua nếu không phải nàng có bệnh, thì giờ phút này nàng đã là nữ nhân của Hoàng Phủ Tuyết hấn.

Vừa nghĩ như vậy, đáy lòng hấn có chút không cam lòng, trong hoàng cung to như vậy, không có nữ nhân nào khiến hấn phải suy nghĩ cố gắng lấy lòng như vậy.

Thấy nàng đối với câu hỏi của mình thủy chung không có phản ứng, Hoàng Phủ Tuyết không cam lòng bị coi thường, một tay kéo nàng vào trong lòng bá đạo xoay người của nàng, bức bách nàng nhìn thẳng chính mình.

“Trên đời này có bao nhiêu thiếu nữ mơ ước được trẫm sủng ái, người không thể biểu hiện được một ít vui mừng sao?”

Nhan Nhược Tranh thật lâu mới lấy lại tinh thần trong khi bị bắt dựa vào lòng ngực của hấn, khoảng cách gần sát như vậy, khiến tim nàng không tự chủ được đập nhanh hơn vài phần.

Nhưng tuyên ngôn bá đạo của hấn thật khiến người khác ảo não, lời nói ra miệng của nàng cũng bởi vậy biến thành châm chọc bén nhọn.

“Nô tì vẫn đều cảm thấy rất kỳ quái, hậu cung của hoàng thượng vô số mỹ nhân nhưng lòng của người cũng chỉ có một, nếu chia ra nhiều để yêu, người yêu qua được sao?”

Hoàng Phủ Tuyết ngẩn người, không nghĩ tới nàng sẽ hỏi ra lời kỳ quái như thế..., nhịn không được hồi tưởng lại phi tử trong hậu cung của mình một chút.

Nhớ ngày đó, hấn sở dĩ hướng dân gian chọn rất nhiều mỹ nhân vào cung, đơn giản là muốn cho Nạp Lan Trinh Trinh dưới cừu tuyến không thể an bình, bởi vì hấn từng thề với nàng, cho dù có một ngày lên làm hoàng đế, cũng sẽ không cho những nữ nhân khác vào cung, cùng nàng chung một vợ một chồng.

Nhưng khi Nạp Lan Trinh Trinh phản bội hấn, hơn nữa khi hấn còn chưa kịp báo thù thì đã cách hai thế giới âm dương với hấn, hận ý thấu xương cứ như vậy mọc lan tràn trong lòng.

Các nữ nhân dùng để giữ thể diện trong hậu cung này, căn bản chính là vật hi sinh mà hấn trả thù Nạp Lan Trinh Trinh.

Đời này, trừ bỏ Nạp Lan Trinh Trinh, chỉ sợ sẽ không có người dễ dàng có được trái tim thật tình của hân.

Tựa hồ nhìn ra thần sắc phức tạp trong mắt của hân, Nhan Nhược Tranh nhỏ giọng nói: “Nếu hậu cung của hoàng thượng sở dĩ phồn thịnh như thế là muốn kích thích Thái Tử Phi đã qua đời - Nạp Lan Trinh Trinh..., nô tì cảm thấy hoàng thượng thật sự ngây thơ tới cực điểm.”

“Người nói cái gì?”

Lời này giống như một chậu nước lạnh, vô tình tạt đến đỉnh đầu Hoàng Phủ Tuyết.

Nàng không sợ cười cười, lãnh đạm nói: “Chẳng lẽ hoàng thượng triệu những nữ nhân kia vào cung, không phải muốn cho Nạp Lan Trinh Trinh ở dưới cửa tuyền không thể an bình sao?”

Lực đạo giữ cầm nàng bỗng dừng tăng thêm vài phần, hân trợn mắt hỏi: “Người làm sao biết được?”

“Người trong thiên hạ cũng biết năm đó hoàng thượng chưa đăng cơ, cùng Thái Tử Phi phu thê tình thâm, người bất quá là không cam lòng nàng phản bội người, cho nên mới dùng phương thức cực đoan này để báo thù cự Thái Tử Phi đã bỏ mình.” Không để ý tới sắc mặt càng ngày càng khó coi của hân, nàng nói thẳng: “Nhưng hoàng thượng ngài đã quên một sự kiện, từ xưa đến nay người thắng làm vua, người thua làm giặc, ngài cuối cùng được đến thắng lợi, cho nên có thể kiêu ngạo đứng ở trước người khác xưng vương xưng đế. Nhưng nếu như năm đó người thắng lợi, là lục Vương Hoàng Phủ Kỳ thì sao?”

Hơi thở Hoàng Phủ Tuyết gấp gấp, cắn chặt răng, giả thiết này hoàn toàn chọc giận hân.

Nữ nhân trước mắt này bỏ qua dung mạo..., vô luận là giọng điệu nói chuyện hay là ánh sáng lưu chuyển trong mắt, cơ hồ đều thật giống Nạp Lan Trinh Trinh trong trí nhớ của hân như đúc.

“Người vượt qua.” Cực lực khống chế tâm tình của mình, ẩn nhẫn sau một lúc lâu, hân gian nan nặn ra ba chữ.

Nhan Nhược Tranh đến đây rốt cục im lặng, không cần phải nhiều lời nữa. Nói thêm gì đi nữa, nàng không dám cam đoan lòng đồ kị hừng hực thiêu đốt, có thể khiến nàng nói ra chuyện thực chính mình là Nạp Lan Trinh Trinh hay không.

Năm đó, vì cứu Hoàng Phủ Tuyết, nàng đáp ứng điều kiện tàn khốc mà Quỷ Tổ - chủ nhân Hắc Sơn đưa ra.

Lấy dung mạo, khỏe mạnh, sống lâu, đổi lấy hân có thể tỉnh lại, mà khi nàng chính mồm thừa nhận mình là Nạp Lan Trinh Trinh thì chính là lúc nàng hồn phi phách tán.

Bốn năm ẩn nhẫn chờ đợi, mỗi lần nghe nói hậu cung lại có người phi tử nào được sủng hạnh thì nàng sẽ ghen tị đến đêm ngủ không được, nay nam nhân nhớ mong suốt bốn năm xuất hiện ở trước mặt, oán hận đọng lại lâu ngày của nàng không khỏi bùng phát ra hết.

“Nếu hoàng thượng không thích nô tì nhanh mồm nhanh miệng như vậy, có thể hạ chỉ hàm cho nô tì một cái tội nhục mạ vua.”

Hoàng Phủ Tuyết nghe xong tức chết đi được, không chút nghĩ ngợi liền đẩy nàng qua một bên, xoay người liền hướng ngoài cửa đi đến.

Nhưng đi một nửa, hân vừa tức vừa lộn trở lại, một tay chặn ngang ôm nàng, hung tợn trừng mắt nhìn người đang kinh ngạc trong lòng.

“Trẫm lần này sẽ không để người đắc thắng, người càng muốn đuổi trẫm rời đi, trẫm càng không rời đi.”

Nhiều lần bị nàng làm cho tức giận mà rời đi, lần này Hoàng Phủ Tuyết rốt cuộc cũng thông minh.

Hân khoan thai bước chân hướng giường đi đến, vừa đi, vừa cười tà nói: “Có lẽ người nên cùng trẫm đánh bạc một phen, đồ trẫm một ngày kia sẽ vì sự quật cường của người mà khuyh đảo.” Dứt lời, hân không nói lời nào cúi người, một ngụm ngậm chặt đôi môi khe nhếch của nàng.

Lúc này đây, hân tuyết sẽ không dễ dàng buông tay nữa.

4. Chương 4

Ngày hai mươi sáu tháng tư âm lịch năm Tĩnh Đức thứ tư, hoàng cung Doanh quốc xảy ra một chuyện lớn làm người ta khiếp sợ.

Chủ tử Nhan Nhược Tranh ở Khoá Thu cung góc tây bắc Lệ viên bị hoàng thượng lạnh nhạt bốn năm, cuối cùng may mắn nhận được ân sủng.

Sáng sớm hôm sau, Thiên Tử hạ chỉ, phong nàng thành Nhan quý phi, loại tứ phong một bước lên trời là lần đầu tiên từ trước tới nay trong lịch sử Doanh quốc, Nhan Nhược Tranh nhảy vọt qua cấp bậc cung nhân, tài tử, mỹ nhân, quý nhân, trực tiếp lên tới vị trí quý phi gần hoàng hậu.

Mà tất cả mọi người biết, hậu vị Doanh quốc vẫn đang treo không, điều này cũng khiến cho nữ tử chưa từng được biết đến - Nhan Nhược Tranh này, có thể trở thành người đứng đầu toàn bộ hậu cung.

Hơn nữa cung điện nàng ở cũng chính thức từ Khoá Thu cung chuyển qua Phượng Tịch cung chỉ cách một bức tường với Thái Hoà cung của hoàng thượng.

Ý chỉ bất thành linh, chẳng những làm Nhan Nhược Tranh trở tay không kịp, ngay cả các phi tử hy vọng hoàng thượng sủng hạnh trong hậu cung này, cũng kinh ngạc, hoa dung thất sắc. Các nàng chưa từng nghĩ đến nữ tử Lệ viên sẽ uy hiếp địa vị của mình, dù sao Lệ viên ở trong hoàng cung, cơ hồ cũng không khác gì lãnh cung.

Sau khi biết được tin tức này, phi tử ngày thường quan hệ cá nhân rất tốt tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ nghị luận, còn có một bộ phận nữ nhân liêu minh hỏi thăm tổ tông mười tám đời của Nhan Nhược Tranh này đến tột cùng là những người nào, có phải trong kinh có đại quan phù hộ hay không, mới khiến cho nàng cá muối lội ngược dòng thành người lớn.

Trong đó, trong lòng không phục nhất, chính là Lệ quý nhân Lệ Mai ở trong Ánh Nguyệt cung.

Phải biết rằng, lúc trước nàng đã đem hết tất cả vốn liếng làm cho Hoàng Phủ Tuyết vui vẻ, mới được phong thưởng thành quý nhân, mà Nhan Nhược Tranh dựa vào cái gì không cần tốn nhiều sức là có thể trực tiếp làm quý phi?

Tuy rằng quý nhân cùng quý phi chỉ kém một cấp bậc, nhưng ở hậu cung quyền lực khác biệt cách xa vạn dặm, làm trong lòng nàng cảm thấy bất bình.

Mà khi nàng ở một góc ngự hoa viên, trong lúc vô ý gặp cùng với Nhan quý phi, càng đối với gương mặt bình thường lại không hề đặc sắc của nữ nhân kia sinh ra khinh bỉ sâu sắc.

Nàng nhìn ngang nhìn dọc, đều cảm thấy Nhan Nhược Tranh này thật sự bình thường đến nỗi có thể bị bỏ rơi, hoàng thượng không phải bị người tẩy não chứ? Bằng không làm sao có thể đem một nữ nhân không có bản lĩnh nâng lên vị trí quý phi?

Nghe nói cha Nhan Nhược Tranh là Thái Thú Hồ Châu, quan tứ phẩm nhưng ba năm trước đây sau khi qua đời vì bệnh, toàn bộ Nhan gia cũng dần dần mai một đi.

Nếu như nói nàng do tổ tiên phù hộ mới vinh dự trở thành quý phi, đánh chết mình cũng không tin đây là thật.

Nhưng nếu nói nàng lấy sắc mị vua, dùng mỹ mạo hấp dẫn hoàng thượng chú ý, điều này lại càng tuyệt đối không có khả năng.

Cuối cùng, Lệ Mai xem nguyên nhân Nhan Nhược Tranh được sắc phong vì —— gần đây hoàng thượng không bình thường.

Như vậy, nếu Nhan Nhược Tranh do hoàng thượng sắc phong ở dưới tình huống không bình thường. Chắc chắn sau đó không lâu, danh hiệu quý phi của nàng cũng sẽ bị phế đi khi hoàng thượng khôi phục bình thường.

Sau khi tự an ủi mình như vậy một phen, tâm tình lâu nay của Lê Mai chậm rãi tan dần, nàng ngạo mạn hất cằm đi tới, nhìn Nhan Nhượng Tranh đối diện mà đến, chẳng những không có thỉnh an hành lễ, ngược lại thấy đối phương lướt qua bên cạnh mình, trong nháy mắt nhất thời phát cáu.

Nghĩ rằng nàng - Lê Mai thuở nhỏ ở trong nhà cực kỳ được sủng ái, bốn năm trước bị phụ thân đưa vào cung làm phi tử, một đường thuận lợi vinh dự trở thành quý nhân, mặc dù không dám mơ một ngày kia có thể trở thành hoàng hậu một nước, nhưng vị trí quý phi nàng vẫn tin tưởng sớm muộn gì có một ngày hoàng thượng sẽ ban cho cho nàng.

Không nghĩ tới phong ba bão táp bất ngờ, nàng còn chưa lên làm quý phi, đột nhiên lại xuất hiện một Nhan Nhượng Tranh đang ở vị trí mà nàng hy vọng xa vời bấy lâu. Nếu bộ dạng đối phương quốc sắc thiên hương đã đành, nhưng tướng mạo nàng ta lại bình thường, suy cho cùng mình tại sao lại thua kém nàng?

Trong lòng Lê Mai cực kỳ không phục, trên mặt không khỏi toát ra vài phần đũa cọt, khi Nhan Nhượng Tranh đi qua bên người thì nhin không được nói nặng nói nhẹ: “Còn tưởng rằng nữ tử được hoàng thượng phong làm quý phi xuất sắc đến cỡ nào, hôm nay vừa thấy, đúng là một người dung mạo tục tằng quái dị.” Thanh âm của nàng tuy rằng không lớn, cũng đã đủ khiến cho người đi qua bên người nàng nghe xong rõ từng lời.

Nhan Nhượng Tranh bởi vì bị tức Hoàng Phủ Tuyết đột nhiên hạ lệnh phong mình thành quý phi làm chấn kinh, đang muốn đi tìm hấn hỏi, vội vàng không lưu ý đến người bên cạnh là ai.

Trên thực tế, tối hôm qua cùng Hoàng Phủ Tuyết xảy ra tình hình kia, thật sự không thể nói ôn tồn triền miên, hai người một người giãy dụa chạy trốn, một người xâm lược tiến công. Cuối cùng, thể lực chống đỡ hết nổi nàng vẫn bị hấn ăn xong lau sạch, ép buộc ngay cả xương cốt đều sắp tan. Nếu không sớm có “Chuẩn bị”, lợi dụng máu gà để lừa dối, thì vì nàng đã sinh một đứa con cho hấn, làm sao che dấu được quần cảnh mình không phải xử nữ?

Sáng tinh mơ hấn rời đi thì vừa mặc xiêm y, còn cười như không cười nói: “Tối hôm qua nàng hầu hạ trẫm thập phần thoải mái, ngoan ngoãn ở tại chỗ này, chờ trẫm ban thưởng cho nàng đi.”

Vốn nàng đối với thái độ kiêu ngạo bá đạo không ai bì của hấn mà nổi giận tới cực điểm, nhưng bị giằng co cả đêm, xương sống thất lưng nàng đau đến cả người như nhũn ra, thậm chí hơi sức nói cũng không có, càng không có sức tức giận phát hỏa. Đơn giản nằm ở trên giường ngủ một hồi lâu, thẳng đến nghe thái giám mang theo thánh chỉ tuyên đọc nàng được phong làm quý phi, mới giật mình kinh ngạc đứng bật dậy.

Duy nhất biết thân phận chân chính của nàng là Liễu Thuận, sau khi nghe tin tức này một mình chạy đến trong cung nàng chúc mừng, nhưng nàng lại tuyệt không cảm thấy cao hứng. Từ đầu tới đuôi, điều nàng muốn không phải danh phận không thật này.

Hơn nữa ở Khoá Thu cung bốn năm, nàng đối với nơi này đã sinh ra cảm tình nồng hậu, cũng không muốn rời đi.

Nàng đang muốn tìm Hoàng Phủ Tuyết nói rõ ràng, không nghĩ tới ở ngự hoa viên gặp nữ nhân khác có ý định gây phiền toái.

Nhan Nhượng Tranh chậm rãi dừng bước lại, bốn mắt nhìn nhau với Lê Mai, một câu cũng không nói, khí chất cao ngạo tỏa trên người nàng vẫn làm người ta kinh sợ.

Nhớ năm đó, Nạp Lan Trinh Trinh nổi tiếng một thời sở dĩ mê đảo đa số công tử nhà giàu trong kinh thành, tuyệt đối là do khí chất cao quý bẩm sinh của nàng, phong thái của nàng từng được nhà thông thái Tô Kính Viễn của triều đại trước hình dung là “Một thế hệ giai nhân trên đời có một không hai”.

Ngoại trừ dung mạo hoa mỹ không ai bằng của nàng, thì còn có khí thế kiêu căng của nàng, cử chỉ đoan trang, cách nói năng không tầm thường cộng với sự quyết đoán kinh người.

Cái này cũng là nguyên nhân chủ yếu, Hoàng Phủ Tuyết năm đó thân là thái tử, lần đầu tiên gặp liền coi trọng Nạp Lan Trinh Trinh.

Lần này, Lê Mai quen kiêu ngạo, sau khi bị Nhan Nhượng Tranh lạnh lùng liếc mắt một cái, khí thế cũng nháy mắt giảm bớt. Đáy lòng nàng mặc dù không muốn thừa nhận thật sự mình sợ nhưng thần sắc tự phụ mặt ngoài, bởi vì đối phương thần nhiên thoáng nhìn mà hao tổn hơn phân nửa.

Nàng không phục căn môi dưới, vì không muốn mất mặt ở trước mặt cung nữ, vì thế lấy hết dũng khí nói: “Đừng tưởng rằng được hoàng thượng sắc phong làm quý phi, từ nay về sau có thể ở phía sau cung hoàng hành không bị ngăn trở.”

Nhan Nhượng Tranh nghe xong, lại lắc đầu cười yếu ớt.

Phản ứng này khiến cho toàn thân Lệ Mai không được tự nhiên, không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Là ảo giác của nàng sao? Vì sao nữ nhân trước mắt này bình thường không có gì lạ, nhưng lại khiến nàng sinh ra cảm giác áp bức lớn như vậy? Tư thái đối phương cao ngạo, ánh mắt bề ngạo, xem mình tựa như đang nhìn con chó nhỏ hèn mọn, đã tràn ngập thương hại cùng đùa cợt.

Lệ Mai oán hận trừng lại, tức giận trào phúng, “Chờ hoàng thượng ghét bỏ người, bản thân người sẽ về đúng với vị trí, trở lại Lệ Viên xứng đôi thân phận của người, tùy tiện sống quãng đời còn lại.”

Nhan Nhượng Tranh không giận ngược lại cười, chậm rãi đi đến trước mặt nàng, “Như vậy... trước khi ta bị đuổi trở lại đó, hiện tại thân phận ta là cái gì?” Tuy rằng khinh thường cái danh quý phi này, nhưng nàng lại không thể không thừa nhận, trong hậu cung tràn ngập toan tính mưu kế, quyền lực xác thực có thể làm cho người người hân diện.

Mặt Lệ Mai biến đổi, miệng há thật lâu, nói không ra một câu.

“Không muốn gây ra phiền toái, nhân lúc tâm tình ta còn tốt, hãy cố không tùy ý làm bậy ở trước mặt ta. Bình thường nữ nhân ghen tị thực đáng sợ, nhưng ta không dám cam đoan mình có thể bắt chột xem người không vừa mắt, lợi dụng thân phận đặc thế trước mắt quan báo tư thù (lợi dụng việc công trả thù riêng) với người hay không.”

Lệ Mai chấn động, không nghĩ tới nữ nhân này bình thường nhìn như không có khí chất, có thể nói ra miệng lời nói nhảm thẳng vào yếu điểm, khôn khéo đập trúng chỗ đau của mình.

Nàng liếc chết căn môi cánh hoa, sau một lúc lâu mới không phục nói: “Hừ! Mọi người chờ xem.” Dứt lời, liền giẫm bước chân phần nọ, buồn bực xoay người rời đi.

Nhan Nhượng Tranh nhìn bóng lưng của nàng thật lâu, xả ra một tràng cười trào phúng nhàn nhạt, mới hơi hơi nghiêng người, đối với cách đó không xa kêu nhẹ, “Hoàng thượng còn muốn xem náo nhiệt tới khi nào?”

Nàng vừa nói xong đã thấy Hoàng Phủ Tuyết quả nhiên chậm rãi từ mặt sau một gốc cây dương lớn đi ra.

“Trẫm thật đúng là không nhìn ra, miệng của người cư nhiên lạnh lợi như vậy.”

Từ lúc Lệ Mai ác ý khiêu khích nàng thì hần mới vừa cùng đại thần nghị luận xong việc đã ẩn thân ở một bên, mọi việc thu hết vào mắt. Sở dĩ không ra mặt lên tiếng là muốn xem nàng làm sao giải quyết khốn cảnh trước mắt.

Song khi hần tận mắt thấy nàng bày ra tư thái khiếp người răn dạy Lệ Mai thì hần đột nhiên có loại cảm giác gặp quỷ, bởi vì khí thế và quyết đoán như vậy, hần đã từng gặp trên người Nạp Lan Trinh Trinh.

“Muốn sinh tồn ở phía sau cung, nếu không có năng lực tự bảo vệ mình, rất có thể sẽ chết thảm trong âm mưu tranh quyền đoạt lợi.” Nhan Nhượng Tranh thấy thái độ kinh ngạc của hần thì thần nhiên nói.

Nhớ ngày đó nàng thân là Nạp Lan Trinh Trinh gả cho Hoàng Phủ Tuyết vẫn còn là thái tử thì từng rất chân thành hỏi qua hần, cũng không thể vì nàng buông tha cho ngôi vị hoàng đế sao? Bởi vì từ xưa đến nay, nữ nhân của hoàng đế là khó làm nhất.

Cho dù khi đó hần sủng nàng lên trời, nhưng ai dám cam đoan sủng ái như vậy sẽ lâu ngày không giảm?

Chính là câu trả lời kia lại tàn nhẫn dị thường, hần nói, ngôi vị hoàng đế là sứ mệnh bắt đầu từ ngày hần sinh ra nhất định phải gánh vác, hần sẽ không vì bất luận kẻ nào, bao gồm nàng, buông tha cho cơ hội nắm thiên hạ chúng sinh trong tay.

Bất quá, sau khi rõ ràng thấy được thất vọng ở đáy mắt nàng, hần hứa hẹn với nàng, chính mình sẽ làm đế vương thứ nhất vĩnh viễn không nạp phi trên đời này...

Chuyện cũ như mây khói, bốn năm qua đi, hiện tại hậu cung của hắn đã to như mây, thay đổi như vậy, sao không làm nàng sầu não? Nhan Nhược Tranh cúi đầu, che dấu chua xót trong lòng.

Nghĩ rằng nàng đang lo lắng tính mạng của mình, hắn cam kết: “Chỉ cần ngươi hảo hảo lấy lòng trẫm, trẫm có thể cam đoan với ngươi, trong cung này không có bất kỳ người dám đoạt tính mạng của ngươi.”

Nghe vậy, nàng không khỏi lộ ra một tia cười lạnh: “Ta thực hoài nghi lời hứa hẹn của hoàng thượng đến tột cùng có làm được hay không?”

Sắc mặt hắn biến hóa - “Lời này ý gì?”

Nàng hít một hơi thật sâu, nói: “Có lẽ năm đó Nạp Lan Trinh Trinh làm rất nhiều chuyện sai thực xin lỗi hoàng thượng, nàng chết hoàng thượng mới nạp phi để trả thù nàng nhưng hoàng thượng lại đưa nữ nhân như Lệ Mai vào trong cung, thật sự là vũ nhục vô tình nhất đối với nàng.”

Đối Lệ Mai này, Nhan Nhược Tranh không phải là hoàn toàn không biết gì cả.

Nàng sớm đang tuổi lớn theo nhóm nữ tử trúng cử thứ ba vào cung thì liền nghe nói trưởng nữ của Lại bộ Thượng Thư đại nhân trong triều, ý vào thế lực nhà mẹ đẻ ở phía sau cung cực kỳ kiêu ngạo.

Vân nhi bên người nàng, trong một lần đã từng không cẩn thận đắc tội Lệ Mai, đã bị tát hai mươi cái vào miệng.

Hoàng Phủ Tuyết bị lời của nàng hoàn toàn chọc giận. “Trẫm nghĩ đến, ngươi sẽ cảm kích trẫm hôm nay an bài tất cả cho ngươi, không nghĩ tới ngươi càng không biết phân biệt như thế.”

Phong nàng thành quý phi, ban thưởng cung điện hoa lệ cho nàng, đây là phương thức để vương sủng ái nữ nhân của mình. Hắn thậm chí còn hứa hẹn sẽ bảo vệ nàng bình an, nàng còn có cái gì bất mãn...

Hắn là người luôn luôn công bằng, mặt mũi của nàng tuy rằng bình thường, nhưng lại ở trên giường gây cho hắn mất hồn khoái cảm.

Có lẽ là hắn cảm giác sai, mỗi tác da thịt trên người nàng cũng làm cho hắn cảm thấy giống như đã từng quen biết, ngay cả hương vị thân thể cũng quen thuộc đến khiến hắn khó kìm lòng nổi. Nếu không phải nhìn đến lạc hồng tượng trưng cho tấm thân xử nữ ở trên giường, hắn cơ hồ nghĩ thân thể mềm mại dưới thân là Nạp Lan Trinh Trinh.

Lập tức, hắn liền quyết định nữ nhân này là của hắn!

Hắn nghĩ đến thiên hạ nữ nhân để ý đơn giản là địa vị và tài phú, cho nên sau khi rời đi Khóa Thu cung, hắn lập tức hạ chỉ sắc phong nàng thành quý phi, không nghĩ tới một mảnh hảo tâm của mình, đổi lấy cũng là lời nói lạnh nhạt của nàng.

“Khóa Thu cung là nơi ta ở bốn năm, giống như nhà mình, nếu trong lòng hoàng thượng còn có từ ái, hay đem Phượng Tịch cung thưởng cho người khác đi.” Tuy rằng nàng cũng không muốn chọc giận hắn nhưng ẩn nhẫn bốn năm, nhìn nam nhân này trái ô phải ấp những dạng nữ nhân khác nhau nạp vào hậu cung, đoàn lửa giận bất mãn tiềm tàng ở đáy lòng nàng, cũng thiêu đốt càng thêm bùng cháy.

Hoàng Phủ Tuyết nghe lời nói thế, buồn bực hừ lạnh, “Ngươi rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, trẫm liền như ngươi mong muốn, thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.” Sau khi quăng lời xuống, hắn xoay người rời đi, không hề quay đầu.

Nhưng, nếu lúc này hắn quay đầu rồi, sẽ gặp hốc mắt nàng chảy ra nước mắt trong suốt.

Lạc Viêm...

Cho dù Nạp Lan Trinh Trinh từng được chàng yêu rộng lượng cỡ nào, kiêu ngạo cỡ nào, một khi lâm vào tình yêu, cũng sẽ giống đại đa số nữ nhân, nhìn đến phu quân âu yếm của mình ôm những nữ nhân khác thì sinh ra ghen tị ngay cả mình cũng vô pháp khống chế.

Chàng lúc trước, bởi vì nước mắt của ta mà đau lòng dừng chân khuyên giải an ủi; nhưng chàng bây giờ, lại chỉ biết phẫn nộ phất tay áo rời đi, không để ý tới trái tim đau xót của ta.

Nếu yêu chàng nhất định nhận hết sự tra tấn, ta tình nguyện kiếp này ta và chàng không hề gặp lại...

Hoàng Phủ Tuyệt cảm xúc phần nộ chưa phát tiết ra được, ngày giỗ Nạp Lan Trinh Trinh qua đời bốn năm cũng đã đến, lúc này hàng năm, tâm tình của hắn đều trở nên táo bạo cực độ.

Trên triều đình các thần tử biết chuyện này, ở trong triều sẽ tận lực tránh xuất hiện ở trước mặt hắn, để tránh bị hoàng thượng giận chó đánh mèo.

Nhưng trên đời này, vẫn còn có vài người không thức thời, không cẩn thận phạm vào kiêng kỵ.

Tiểu thái tử Hoàng Phủ Ngọc năm ấy bảy tuổi chính là một người trong đó.

Từ lần trước sau khi nghe chuyện về mẫu thân của mình ở chỗ Xấu nương, cậu liền âm thầm nhớ kỹ chuyện này trong lòng.

Sau khi nghe được ngày giỗ của mẫu thân, năm nay cậu đặc biệt lưu ý, tự mình làm cái đèn Khổng Minh, vào hôm nay thả lên bầu trời đêm.

Tuy rằng Đèn Khổng Minh bay cực cao, nhưng vẫn không khó nhìn đến trên đèn loáng thoáng hiện ra tên —— Nạp Lan Trinh Trinh.

Là họa thì không thể tránh, đèn Khổng Minh này vừa vặn bị đương kim thiên tử Hoàng Phủ Tuyệt thấy.

Nguyên bản, tên “Nạp Lan Trinh Trinh” này đã là một cái tội kỵ dưới hắt đáy lòng, mọi người bình thường ngay cả nói cũng không dám nói, hơn nữa vào ngày mẫn cảm hôm nay, lại không có người ngốc đến tự tìm rắc rối, chọc hoàng thượng không vui, không nghĩ tới tiểu thái tử dám xúc phạm long uy, vì mẹ ruột Nạp Lan Trinh Trinh thả đèn Khổng Minh đưa lên chúc phúc.

Hoàng Phủ Tuyệt vừa biết người thả đèn là con mình, tức giận liền sai người lập tức dẫn hắn đến trước mặt để chất vấn.

Hoàng Phủ Ngọc không hiểu tại sao bị gọi tới, cực kỳ vô tội nói: “Nhi thần chỉ là muốn đưa phần lễ vật muộ ần thân trên trời, bởi vì sau nhiều năm qua, nhi thần chưa từng ở trước mộ phần nương dập đầu tế bái. Xấu nương nói, đèn Khổng Minh là phương thức chúc phúc tốt nhất cho người thân, cho nên nhi thần mới muốn dùng phương pháp này hướng mẫu thân trên trời biểu đạt hiếu tâm.”

Ở trong ấn tượng của tiểu tử kia, chỉ cảm thấy từ nhỏ phụ hoàng đã không thích mình, đối với khúc mắc đã qua của mẫu thân và phụ hoàng, cậu hoàn toàn không biết gì cả.

Hoàng Phủ Tuyệt tức giận đến sắc mặt xanh mét, đe dọa cả giận nói: “Từ nay về sau, không cho phép người tế bái người đàn bà kia nữa.”

Tiểu thái tử nhướng lông mày cãi lại: “Người ấy là mẫu thân của nhi thần, vì sao không cho phép nhi thần tế bái?”

“Trẫm nói không cho phép chính là không cho phép!”

“Nhưng người là mẹ của nhi thần...”

Hoàng Phủ Ngọc cả gan phản kháng, làm Hoàng Phủ Tuyệt tức giận không thôi, một cái tát thật mạnh sắp đánh qua, may mà được Liễu Thuận khuyên lại đúng lúc.

“Hoàng thượng xin bớt giận, thái tử tuổi còn quá nhỏ, rất nhiều chuyện cũng không rõ ràng, hoàng thượng trăm ngàn đừng vì vậy mà chọc tức Long thể.”

Nhưng mà, một tát này của Hoàng Phủ Tuyệt không đánh, lửa giận ở đáy lòng tự nhiên cũng sẽ không tắt.

Mới vừa rồi nhi tử tựa hồ nhắc tới Xấu nương, hắn nhin không được hỏi: “Đèn Khổng Minh này là ai dạy người thả?”

Hoàng Phủ Ngọc nhìn ra phụ hoàng giận dữ công tâm, sợ mình làm liên lụy đến Xấu nương, liền ngậm miệng không đáp.

Thấy nhi tử không nói một câu, Hoàng Phủ Tuyệt đang cơn thịnh nộ, trực tiếp sai người tuyên Nhan quý phi kiến giá.

Khi Nhan Nhược Tranh vừa đến, nhìn đến nhi tử đáng thương quỳ trên mặt đất, mà Hoàng Phủ Tuyết nổi giận đùng đùng thì mơ hồ đoán được tính nghiêm trọng của chuyện.

“Là người dạy thái tử thả đèn Khổng Minh tế bái nữ nhân Nạp Lan Trinh Trinh kia?” Nhìn một lớn một nhỏ quỳ gối trước mặt mình, Hoàng Phủ Tuyết kỳ thật cũng không biết mình đến tột cùng đang giận cái gì, chỉ là một ngọn lửa giận làm sao cũng không thể tiêu diệt.

Nhan Nhược Tranh nhìn Hoàng Phủ Ngọc bị chửi về mặt ủy khuất một cái, gật gật đầu, dửng dưng cảm thừa nhận.

Nàng sở dĩ dạy cậu thả đèn Khổng Minh, cũng là do nhịn không được khi thấy tiểu tử kia làm nũng lần nữa. Từ sau khi nhi tử biết chuyện mẹ đẻ của mình, liền vẫn muốn nghĩ cách tỏ chút hiếu tâm, không đành lòng để tâm nguyện của cậu thất bại, nàng liền nói cho cậu biết, chỉ cần thả cái đèn Khổng Minh tràn ngập chúc phúc lên không, mẹ cậu trên trời có linh thiêng thì sẽ thu được lời chúc phúc của hắn. Tuy nhiên hiếu tâm của nhi tử trong mắt Hoàng Phủ Tuyết lại thành hành vi đại nghịch bất đạo.

Thấy nàng đối Hoàng Phủ Ngọc về mặt không đối, tức giận của Hoàng Phủ Tuyết bị kích tới cực điểm.

“Trẫm đã sớm hạ lệnh, không cho phép bất luận kẻ nào trong cung tế bái Nạp Lan Trinh Trinh, không nghĩ tới lá gan của các người lớn như vậy. Nếu như vậy, cũng đừng trách trẫm nhẫn tâm vô tình. Hoàng Phủ Ngọc, người quỳ gối nơi này hảo hảo tỉnh lại cho trẫm, nghĩ mãi mà không rõ, đời này người cũng đừng đứng lên.”

Nhan Nhược Tranh thấy nhi tử bị phạt, đáy lòng cực kỳ bất mãn, bất giác hỏi: “Hoàng thượng vì sao phải bắt thái tử không được hiếu kính mẹ đẻ?”

“Bởi vì trẫm không cho phép!” Hắn thẳng thắn, không cần lý do.

Giờ khắc này, hắn cực kỳ giống một đứa nhỏ bốc đồng.

“Nhưng thái tử mới chỉ có bảy tuổi...” Căn bản không hiểu ân oán của người lớn.

“Bảy tuổi đã có lá gan phản kháng lệnh của trẫm!”

“Phương pháp thả đèn Khổng Minh kia là thần thiếp dạy thái tử, nếu hoàng thượng cố ý muốn trách phạt thái tử, vậy ngay cả thần thiếp cũng phạt đi.”

Hoàng Phủ Tuyết ngẩn ra, suy nghĩ không khỏi chuyển nhanh.

Từ sau khi hai người xảy ra cãi vã ở ngự hoa viên lần trước, đến bây giờ đã qua suốt ba ngày.

Tuy rằng đêm khuya tỉnh mộng, hắn luôn không tự chủ được tưởng niệm thân thể mềm mại ở Khoá Thu cung, nhưng chỉ cần nghĩ đến tình cảnh nữ nhân này năm lần bảy lượt đối nghịch với mình, ý nghĩ triệu nàng thị tẩm lại cứng rắn nuốt về trong bụng.

Nhưng cho dù mặt ngoài thờ ơ, hắn nhưng không cách nào khống chế mình không nghĩ nữa.

Ngoài miệng tuy nói muốn thu về mệnh lệnh đã ban ra, nhưng cũng không thật sự thu hồi mệnh lệnh tứ phong nàng thành quý phi. Bởi vậy, nàng thành quý phi nương nương đầu tiên, ở Lệ viên trong lịch sử Doanh quốc từ trước đến nay.

Liều Thuận cực kỳ rõ ràng tâm tư chủ tử, thỉnh thoảng sẽ ghé vào lỗ tai hắn nhắc đi nhắc lại tình huống hiện tại của Nhan Nhược Tranh.

Đã nhiều ngày sắc trời đều lạnh, nhiệt độ không khí dần dần thấp dần, hắn cũng được biết bệnh cũ của nàng lại tái phát vài lần. Miệng không nói gì, Liều Thuận lại thông minh tìm Thái y thay nàng xem vài lần, lại ghi vài toa thuốc bổ huyết.

Cho nên giờ phút này, khi nàng nói muốn cùng Hoàng Phủ Ngọc bị phạt chung thì điều đầu tiên xuất hiện trong đầu Hoàng Phủ Tuyết, đó là thân thể gầy yếu của nàng.

Tuy rằng thấm trong tấm cung của hắn rất dày, nhưng quỳ lâu cũng sẽ bị cảm lạnh.

Nhưng hắn đang nổi nóng, bất luận như thế nào cũng sẽ không thu hồi mệnh lệnh đã ban ra trong lúc này.

Thấy vẻ mặt nàng kiên quyết, Hoàng Phủ Tuyết tức giận nói: “Người đã muốn bị phạt chung với nghiệt tử này, vậy trẫm sẽ thanh toán người.” Quảng xuống lời độc, hần lại cảm thấy không có cam lòng, cố ý ở trước mặt nàng nói với Liễu Thuận: “Truyền chỉ, đêm nay trẫm lâm hạnh Ánh Nguyệt cung.”

Nhưng khi thấy trên khuôn mặt tú lệ của nàng loé lên nét mặt bi thương rồi biến mất, hần mới sáng khoái vung lên áo bào, xoay người đi ra ngoài.

Đáng tiếc, sáng khoái của hần cũng không có duy trì bao lâu.

Đang giận đi vào Ánh Nguyệt cung, cùng nữ nhân Lệ Mai này ở chung không đến nửa nén nhang, lòng Hoàng Phủ Tuyết liền tràn đầy hối hận. Bởi vì từ khi hần bước vào Ánh Nguyệt cung, nữ nhân này sẽ không cảm thấy phiền phức ở trước mặt hần quở trách Nhan Nhược Tranh đủ loại như là không biết phân biệt, được một tác lại muốn tiến một thước, thị sủng mà kiêu... Đến cuối cùng, nàng lại vẫn chần chặc nói Nhan Nhược Tranh vinh dự trở thành quý phi, hoàn toàn là bởi vì lấy lòng tiểu thái tử, mới được đến hoàng thượng ưu ái..

“Hoàng thượng, nếu tương lai hậu cung từ Nhan quý phi chủ trì đại cục, nô tì tin tưởng, nhất định sẽ có rất nhiều người không phục...”

Liễu Thuận hầu hạ bên cạnh nghe xong lời như vậy, không khỏi sinh lòng chán ghét với Lệ Mai, hần nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, nhịn không được ở bên tai chủ tử ho nhẹ vài tiếng, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, gió bên ngoài bắt đầu thổi rồi, xem ra đêm nay lại hạ nhiệt độ...”

Ý tứ trong lời của hần cực kỳ rõ ràng, đang nhắc nhở đương kim hoàng thượng —— trong tẩm cung của ngài còn có hai người không may đang bị quỳ đây. Mà hai người không may kia, một người là con trai của ngài, một người là nữ nhân trong lòng ngài ghi nhớ.

Quả nhiên, sau khi Hoàng Phủ Tuyết nghe lời này, càng không có hưng trí uống rượu hưởng lạc.

Hần đang chuẩn bị kiểm cố rồi đi thì chỉ thấy một tiểu thái giám vội vàng vàng chạy tới, một đầu quỳ rạp xuống bên chân hần, thở gấp nói: “Hoàng thượng không xong, vừa rồi Nhan quý phi ở tẩm cung ngài đột nhiên ngất đi...”

Hoàng Phủ Tuyết vừa nghe phút chốc đứng dậy, không để ý tới sắc mặt Lệ Mai nháy mắt khó coi, cũng không quay đầu lại xoay người bước đi.

“Hoàng thượng... Hoàng thượng...” Nàng không cam lòng muốn đuổi theo, lại bị Liễu Thuận cản.

“Lệ quý nhân xin dừng bước. Hoàng thượng quan tâm an nguy của Nhan quý phi, có chuyện gì, xin Lệ quý nhân chờ hoàng thượng trở về rồi trao đổi tiếp.”

Lệ Mai không còn cách nào, chỉ có thể cứ như vậy trở mặt nhìn bóng dáng Hoàng Phủ Tuyết dần dần đi xa, nội tâm phần hận càng vì Nhan Nhược Tranh quấy rầy chuyện tốt của nàng và hoàng thượng mà trở nên mãnh liệt.

Khi Hoàng Phủ Tuyết vội vàng chạy về Thái Hoà cung, chỉ thấy Trần Thái y đã được cung nữ mời lại đây.

Hoàng Phủ Ngọc nhìn Xấu nương bất tỉnh ở trước mắt mình, sợ tới mức không dám khóc lớn, vừa nhìn thấy phụ hoàng xuất hiện, cậu liền nhào qua ôm lấy đùi phụ hoàng, nghẹn ngào khóc nói: “Phụ hoàng, nhi thần không bao giờ tể bái mẫu thân nữa, cầu xin người đừng trách phạt Xấu nương, nhi thần không muốn Xấu nương có việc...”

Hoàng Phủ Tuyết lần đầu tiên xem nhi tử khóc đến thê thảm như vậy, trong lòng không khỏi đối nhi tử bị mình lạnh nhạt nhiều năm này sinh ra vài phần áy náy.

Cho dù hần hận Nạp Lan Trình Trình, nhưng nhi tử cũng là vô tội, những năm gần đây hần chỉ lo hận cùng oán, lại quên trên người nhi tử cũng đang chảy dòng máu của hần.

Mất thấy nhi tử luôn luôn kiên cường khóc tím mặt, hần nhẫn nại tính tình cúi người, lau đi nước mắt nước mũi trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Lần này là phụ hoàng không đúng, phụ hoàng sẽ không trách phạt nàng nữa.” Sau khi khuyên giải an ủi vài câu sau, hấn mới đến gần giường quan sát tình huống của Nhan Nhược Tranh, chỉ thấy sắc mặt của nàng trắng bệch không thôi.

Trần Thái y đang thay nàng bắt mạch cau mày nói: “Quả thực là hồ nháo, thể chất của quý phi đã yếu như vậy rồi, sao còn không cẩn thận làm lành cảm lạnh như vậy?”

“Trần Thái y? Nàng rốt cuộc là bệnh gì?” Lòng Hoàng Phủ Tuyết căng thẳng, ra tiếng hỏi.

Lúc này Trần Thái y mới phát hiện hoàng thượng đã trở lại, cuống quýt làm đại lễ quân thần, có chút khó xử nói: “Mấy ngày trước, Nhan quý phi bị nhiễm phong hàn, vẫn chưa hoàn toàn tốt, nay lại gặp lạnh, bệnh tình càng thêm nghiêm trọng...”

Cảm lạnh? Lòng Hoàng Phủ Tuyết không khỏi thất lại.

Hay là sự trách phạt của hấn trong cơn tức giận vừa rồi, khiến bệnh tình của nàng lại tăng thêm?

Hấn nhanh chóng ngồi vào trước giường, nhẹ nhàng vuốt cái trán nóng của nàng, ngậy ngốc nhìn chăm chăm mặt mũi của nàng. Tuy rằng nàng diện mạo cũng không xuất sắc, nhưng nhìn lâu, cũng làm người ta không dời được ánh mắt.

Trần Thái y thở dài một tiếng, bắt mạch xong, viết mấy phương thuốc, phân phó cung nữ sau khi quý phi thanh tỉnh nhất định phải cho nàng uống, liền đứng dậy cáo lui.

Trước khi đi, ông lại dặn mọi người nhất định phải cẩn thận, trăm ngàn không thể để cho quý phi bị lạnh lần nữa, nếu không sẽ không phải mấy chén thuốc là có thể giải quyết.

Nếu ông không chuẩn đoán sai, thì tình trạng thân thể quý phi đã ngày càng lụn bại, cứ theo đà này... Hương tiêu ngọc vẫn chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Trần Thái y không dám nghĩ tới tiếp, thời gian trước ông lén chẩn bệnh cho quý phi vì quý phi đã cầu xin ông không đưa bệnh trạng của nàng nói cho hoàng thượng, mà ông tuy là Thái y nổi danh trong cung, có thể coi là có thể chữa trị bách bệnh, cũng không có năng lực làm cho người sắp chết hoàn dương (sống lại) một lần nữa.

Thân thể quý phi đã đến độ dầu hết đèn tắt, nếu không có thuốc và thức ăn tốt nhất trong cung không ngừng cho nàng bổ dưỡng, tính mạng của nàng chỉ sợ đã bị ông trời lấy đi.

Thái y lui ra sau, Hoàng Phủ Tuyết ở lại sai người đưa tiểu thái tử hồi cung, rồi lại lệnh cho cung nữ đi sắc chén thuốc. Đến khi trong Thái Hoà cung tất cả mọi người đều tự vội vàng chuyện của mình, bên trong tẩm cung rốt cục chậm rãi yên tĩnh trở lại.

Nữ nhân trên giường tựa hồ ngủ không yên, cái trán không ngừng có mồ hôi mỏng toát ra, nhiệt độ trên tay còn khi lạnh khi nóng.

Hoàng Phủ Tuyết lo lắng vạn phần. Sớm biết rằng như vậy, hấn còn chiến tranh lạnh với nàng, phạt nàng quỳ xuống làm gì?

Hấn lấy khăn lụa thay nàng lau mồ hôi, nghe nàng ưm vài tiếng, miệng hô lạnh, nhanh chóng sai người lấy qua chăn bông thật dày, đem nàng quấn chặt kỹ càng.

Nhưng cho dù là như vậy, thân thể của nàng vẫn không ngừng run lên, hấn liền cởi xiêm y của mình, lên giường ôm nàng thật chặt vào trong lòng. Mỗi khi nàng co rúm lại phát run thì tim của hấn liền đau đớn không hiểu.

Khăn lụa đã đổi qua đổi lại mấy lần, đến qua nửa đêm, nàng cuối cùng không phát run đổ mồ hôi nữa.

Thật lâu trước đây, khi Nạp Lan Trinh Trinh sinh bệnh, cũng giống nàng hành hạ người như thế,

Khi đó, hấn đem nữ nhân yêu dấu ôm ở trong lòng, một tác cũng không ở rời bên người chiếu cố nàng.

Gần hừng đông thì nhiệt độ cơ thể của Nhan Nhược Tranh rốt cục chậm rãi ổn định lại, hơi thở dần dần đã trở lại theo quy luật, chẳng qua, trong lúc nàng ngủ thật say, thì thảo tự nói ra lời, lại khiến Hoàng Phủ Tuyết rung động trùng to mắt ——

“Lạc Viêm, đừng rời khỏi thiếp...”

5. Chương 5

Đại triều hội ba ngày một lần bình thường giống như cái chợ, hôm nay lại như kỳ tích không đến nửa canh giờ liền qua loa cho xong.

Đó cũng không phải văn võ bá quan đứng hai bên đột nhiên trở nên hòa thuận, mà là hoàng thượng ngồi ở trên Thánh điện kim loan thủy chung hé ra khuôn mặt tuần tú âm trầm, một bộ khí thế “Ai dám rầy rà chậm trễ thời gian quý giá của trẫm, trẫm tuyệt đối sẽ làm cho người ăn không hết ôm không nổi”, sợ tới mức tất cả bọn họ đều giảm lược nội dung nói chuyện của mình.

Tại triều làm quan nhiều năm, bọn tiểu hồ ly, đã sớm hiểu tính cách hoàng thượng rõ ràng.

Hoàng thượng tâm tình tốt, bọn họ liền cùng nhau đi theo qua ngày lành; hoàng thượng tâm tình không tốt, như vậy mọi người tốt nhất thông minh chút, đem đầu xem trọng, tránh cho không suy nghĩ khiến mặt rồng giận dữ, đánh mất đầu trên cổ.

Đại triều hội vừa kết thúc, Hoàng Phủ Tuyết cũng không trực tiếp đi xem tấu chương như bình thường, mà là sau khi nghe Liễu Thuận nhỏ giọng hướng hần bẩm báo động tĩnh bên Thái Hoà cung, hoả tốc hướng tẩm cung đi đến.

Trở lại Thái Hoà cung thì cung nữ phụ trách ẩm thực cuộc sống hàng ngày trong cung đang bận rộn hầu hạ quý phi vừa tỉnh không lâu rửa mặt.

Ý thức Nhan Nhược Tranh vẫn có chút mơ hồ, để mặc hai cung nữ thay mình chải đầu thay quần áo, trí nhớ trong đầu nàng chỉ tới Hoàng Phủ Tuyết bởi vì nhi tử thả một cái đèn Khổng Minh mà giận dữ, chính mình vì nhi tử bênh vực kẻ yếu, hai người bởi vậy bị phạt quỳ gối ở đại sảnh Thái Hoà cung.

Vốn thân thể nàng đã nhiều ngày không thoải mái bao nhiêu, trải qua một phiên ép buộc tối hôm qua, bệnh tình đại khái tăng thêm, cả người liền như vậy thẳng tắp bất tỉnh.

Đến khi tỉnh lại, trợn mắt liền nhìn đến màn phù dung treo cao cao ở tẩm cung hoàng thượng, cung nữ hai bên thì vội vàng tiến lên hầu hạ. Mà trong tay một tiểu cung nữ còn đang cầm một chén thuốc thiện (thức ăn có thuốc) vừa mới nấu, chờ nàng dùng.

Bệnh nặng một hồi, thể lực Nhan Nhược Tranh còn có chút suy yếu, nhưng sắc mặt so với vẻ tái nhợt như tờ giấy một đêm trước đã khỏe mạnh hồng nhuận rất nhiều, đôi mắt tiểu cung nữ hai tay dâng thuốc thiện, nàng nhịu mày, tựa hồ đối với thứ gì đó tản ra nồng đậm vị thảo dược tràn ngập cảm giác bài xích mãnh liệt.

Tiểu cung nữ thấy thế, bước nhỏ tiến lên mềm mại nhẹ giọng khuyên nhủ: “Phượng thể nương nương không khoẻ, đây là thuốc thiện Trần Thái y phân phó nô tỳ đặc biệt chuẩn bị cho nương nương, tất cả bên trong đều là dược liệu nuôi thân bổ dưỡng. Mong rằng nương nương thương cảm đám người nô tỳ, đem chung thuốc thiện này dùng đi.”

Ngụ ý chính là, nếu nàng uống hết thuốc, chúng tôi làm nô tài, một người cũng đừng nghĩ qua tốt.

Dược liệu cho dù tốt cũng chỉ là lãng phí. Nhan Nhược Tranh cười khổ, đang muốn vươn tay ngăn chén thuốc thiện kia, một đạo thanh âm lạnh lùng từ cách đó không xa truyền đến.

“Nếu người không chịu đem chén thuốc thiện kia uống đến một giọt không dư thừa cho trẫm, tất cả nô tài trên dưới trong cung này, hôm nay ai cũng đừng nghĩ ăn được một miếng cơm.”

Cung nữ hai bên thấy hoàng thượng đột nhiên bãi giá hồi cung, toàn bộ cả kinh, vội quỳ rạp trên mặt đất thỉnh an.

Ngực Nhan Nhược Tranh cứng lại, môi hơi hơi trở nên trắng run run mở ra, cuối cùng bất đắc dĩ lại đóng trở về.

Hoàng Phủ Tuyết thấy nàng giận dữ trừng mắt nhìn mình một cái, yên lặng tiếp nhận chén thuốc, do dự thật lâu mới kiên trì ăn sạch bách toàn bộ thức ăn.

Cung nữ hầu hạ hai bên thấy thế, không hèn mà cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, liếc về phía hoàng thượng khí thế uy nghiêm, thấy hần dùng ánh mắt ra hiệu các nàng đi ra ngoài, liền nhẹ nhàng đứng dậy, chậm rãi lui ra ngoài.

Hần bước thẳng đến bên giường, ngồi xuống bên cạnh Nhan Nhược Tranh, đánh giá nàng từ trên xuống dưới một lần, mới lộ ra khuôn mặt tuấn tú giáo huấn: “Nếu thể chất không tốt, còn muốn khoe mẽ cái gì chứ? Trên đời này có người nào đối nghịch với hoàng đế mà cuối cùng được đến kết cục tốt?”

Nàng gục đầu xuống, bị ánh mắt chuyên chú của hần nhìn đến cả người cảm thấy không được tự nhiên. Vừa mới tỉnh lại, cung nữ hầu hạ dùng nước nóng rửa mặt, trên người nàng còn mặc áo lót tơ gấm mềm, dây lưng nông rộng xuống, da thịt mềm mại như ẩn như hiện, lộ ra vài phần mê người trắng nõn.

Hoàng Phủ Tuyết đang muốn nói ra lời răn dạy, lại bởi vì không cẩn thận thấy được bức quang cảnh này mà có chút dừng lại.

Dung mạo của nàng mặc dù không xứng là xinh đẹp mềm mại, nhưng hần nhớ mang máng lần trước cùng nàng xảy ra da thịt chi thân thì hương vị trên người nàng lại làm hần có cảm giác quen thuộc tốt đẹp.

Hậu cung không... thiếu gì nữ nhân dung mạo như thiên tiên, mà Thiên Tử quyền chỉ dưới trời lại đối một nữ tử tướng mạo bình thường nhớ mãi không quên như vậy, cũng là bởi vì từ trên người nàng cảm nhận được tất cả những thứ làm hần hoài niệm không quên.

Thấy nàng thủy chung lặng yên không lên tiếng, hần không khỏi buồn bực một tay ôm nàng vào trong ngực, lôi kéo, lập tức làm nàng phát ra một đạo kêu đau mỏng manh.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cau chặt mày, một bàn tay vô tình hay cố ý xoa đầu gối, hần hiểu rõ sự bá đạo của mình liền ôm nàng vào trong lòng, nắm mắt cá chân của nàng, không để ý tới nàng nhỏ giọng kháng nghị, nhẹ nhàng kéo ống quần nàng lên phía trước.

Hai chân trắng nõn nhất thời lộ ra, nơi đầu gối lại hơi hơi sưng đỏ, chắc có lẽ nguyên nhân là do hôm qua quỳ lâu, cho dù nghỉ ngơi một đêm, màu sưng đỏ đã nhạt đi nhiều, nhưng nhìn vẫn có chút chói mắt.

Ánh mắt Hoàng Phủ Tuyết trầm xuống vài phần, ngón tay thon dài bắt đầu nhẹ nhàng xoa ở nơi bị sưng đỏ.

Nhan Nhược Tranh bị hần trêu chọc có chút ngứa, theo bản năng muốn giật chân của mình lại bị hần bá đạo chặt chẽ bắt lấy.

“Không nên lộn xộn...” Hần nhẹ khiển trách một câu, thanh âm lại mềm mại nói: “Trầm xoa cho nàng.”

Nói là nhẹ, nhưng lực đạo hần xuống tay lại không sai biệt lắm với nắm, nàng bị hần nắm không khỏi kêu đau, thân mình không ngừng lui về phía sau, muốn trốn tránh sắc giống như trừng phạt này.

Hần bị cử động của nàng liền trợn tròn hai mắt, thấp giọng trách mắng: “Nàng không thể an phận chút sao? Khó có người được trầm ân cần hầu hạ như vậy, người dùng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, chọc trầm nóng nảy, chịu khổ chính là nàng.”

Nàng không hề lùi bước, lại tức giận trừng mắt nhìn hần. “Nếu hoàng thượng xem tì thiếp không vừa mắt, thì hãy phạt tì thiếp tiếp tục ra bên ngoài quỳ là được.” Lời nói ra khỏi miệng mùi thuốc súng mười phần.

Nàng có thể không tức sao? Phạt nàng quỳ coi như xong, lại còn ở trước mặt nàng đi làm hạnh nữ nhân khác?!

Cho dù sáng tinh mơ tỉnh lại, mơ hồ nghe thấy cung nữ nói, tối hôm qua hoàng thượng vừa nghe nàng bị bệnh, liền vội vàng từ Ánh Nguyệt cung chạy về, chiếu cố nàng cả một đêm, nhưng ghen tuông ở trong lòng, lại làm sao có thể trong một đêm tan thành mây khói.

Hoàng Phủ Tuyết bướng bỉnh không chịu buông chân nàng ra, nháy mắt lộ ra vài phần ý cười chế nhạo, “Cho dù người ăn dấm chua của Lệ quý nhân, cũng không cần thiết gây khó dễ cho thân thể mình.”

Nhan Nhược Tranh bị một câu nói toạc ra tâm sự, sắc mặt khẽ biến thành hơi hồng, buồn bực trừng mắt nhìn hắn, đem chân trắng nõn của mình nhét vào trong lòng ngực của hắn.

“Ngài xoa đi.”

Hắn ngẩn ra, lập tức cười lắc đầu, cũng không tức giận, cầm lọ rượu thuốc giúp nàng xoa đầu gối.

“Đau...” Sau khi người nào đó không khách khí đưa hai cái đùi nhét vào trong lòng hoàng thượng, liền dựa vào đầu giường, khi đối phương hơi chút dùng lực liền lớn tiếng la hét kêu lên đau đớn.

Khó có được nam nhân không so đo với nàng, nàng kêu lên đau đớn, hắn lại giảm nhẹ lực, cố gắng hầu hạ nàng thoải mái.

Cứ như vậy một hồi lâu, thấy hắn bảo trì tính tình tốt, nàng không làm khó dễ nữa.

Hoàng Phủ Tuyết người này, sau khi hắn thiết tình chân ý thích một người, hắn tuyệt đối là thành tâm chăm sóc, vắt óc tìm cách muốn dùng hai tay dâng tất cả những điều tốt đẹp nhất trên thế gian này cho đối phương.

Nhớ năm đó, nàng là Thái Tử Phi của hắn thì cũng cảm nhận được sự che chở quan tâm này, tư vị coi trọng sung ái in dấu thật sâu ở trong lòng nàng, làm nàng đến nay khó quên.

Nếu không phải sau đó xảy ra những sự tình kia, nàng tin tưởng Nạp Lan Trinh Trinh sẽ là một nữ nhân hạnh phúc nhất trên đời này...

Nàng nhịn không được ở nội tâm cảm khái vận mệnh làm nhiều điều sai trái thì thân mình lại đột nhiên bị người nào đó bá đạo kéo qua, khi nàng lấy lại tinh thần, mặt mình đã bị chôn ở trước ngực hắn.

Đỉnh đầu truyền đến lời nói thắm thía của hoàng thượng, “Hoàng cung không thể so với nhà của dân chúng tâm thường, ở trong này mỗi câu nói, mỗi việc làm, đều phải cẩn thận từng chút, ngày thường thấy nàng biết thư đạt lễ nghĩa, thông minh lanh lợi, sao lại có tình thích đối nghịch với trẫm?”

Thở dài, hắn lại nói tiếp: “Nô tài trên dưới Thái Hoà cung đều trọn mắt nhìn ở đó, nếu trẫm cho nàng tùy hứng làm bậy, lan truyền đi ra ngoài, thể diện của trẫm có thể bày ra ở nơi nào?” Dừng một chút, lại một đạo thở dài nhẹ nhàng, “Bất quá, trẫm cũng có chỗ không đúng, cho dù trong lòng hận mẹ ruột Ngọc nhi cực kỳ, cũng không nên bắt nó không được bái tế mẹ đẻ.”

Nhan Nhược Tranh nghe xong có chút ngoài ý muốn, từ trong ngực của hắn ngẩng mặt lên, từ cảm nhìn về phía mắt của hắn, giống như không tin nam nhân kiêu ngạo tự phụ này sẽ thấp giọng nhận sai ở trước mặt nàng.

Hai người đối diện sau một lúc lâu, nàng mới lúng ta lúng túng nói: “Ngọc nhi là vô tội.”

Hoàng Phủ Tuyết cười cười, không có tiếp tục cái đề tài này nữa.

Ngay lúc nàng cho là hắn không có ý định mở miệng nói chuyện nữa, lại nghe hắn giống như vô ý nhắc tới, “Tối hôm qua khi ngươi bị bệnh hồ đồ, trẫm nghe nàng... gọi tên Lạc Viêm.” Vừa mới dứt lời, hắn liền cảm thấy thân thể mềm mại trong lòng khẽ run lên.

Đối mặt với ánh mắt nóng rực tìm tòi nghiên cứu của hắn, mặt Nhan Nhược Tranh trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Hoàng Phủ Tuyết, tự là Lạc Viêm, đó là tục danh mà chỉ người thân nhất ở hoàng thất mới có tư cách gọi. Mà đương kim thiên hạ, ngoại trừ tiên hoàng đã qua đời, cũng chỉ có Nạp Lan Trinh Trinh biết, cũng được phép gọi tên này.

Nghiêm túc đánh giá biểu tình biến hóa trên mặt hắn, khi nhìn thấy cánh môi run rẩy của nàng, một bộ dáng muốn giải thích lại không thể nào nói lên thì Hoàng Phủ Tuyết như có suy nghĩ gì đó, miệng nở nụ cười.

Hắn kéo chăn mềm mỏng qua, đắp kín nàng xong xuôi, đứng dậy nhẹ giọng ra lệnh, “Nhanh chóng dưỡng bệnh tốt, nếu không tự chú ý an nguy bản thân muốn phá hư thân thể, trẫm sẽ chỉ hối tội nàng thôi.” Nói xong, phân phó nha hoàn hầu hạ hai bên, hắn liền rời đi Thái Hoà cung.

Nhan Nhược Tranh nằm ở trên giường nghe vậy ngẩn người, trong lòng không khỏi toát lên một nỗi bất an. Hay là hắc... đã phát hiện cái gì sao?

Sau khi các cung nữ trong Thái Hoà cung, rỉ tai nhau tình hình hoàng thượng hỏi han ân cần, chu đáo với tình trạng bệnh nặng của Nhan quý phi truyền ra, vị Nhan quý phi diện mạo bình thường lại thông minh lanh lợi, dịu dàng cao quý, nghiêm nhiên đã thành tâm sủng trong hậu cung to như vậy.

Ngay cả chúng phi tử mỹ nhân không phục, giờ nhìn đến nàng cũng không thể không khúm núm đối với nàng, khuôn mặt tươi cười đón chào.

Tuy rằng rất nhiều người đều nghị luận ánh mắt hoàng thượng vì sao độc đáo như thế, nhưng rốt cuộc không ai dám lộ liễu bàn chuyện này trước mặt.

Đối với địa vị của mình có chuyển biến như vậy, Nhan Nhược Tranh cũng không có vì vậy mà đắc ý vênh váo, nàng tin tưởng không được bao lâu, Hoàng Phủ Tuyết sẽ chuyển ánh mắt hứng thú vào người nữ nhân khác, đến lúc đó nàng vị Nhan quý phi thân phận cao quý này sẽ trở thành nữ nhân bị đuổi vào lãnh cung.

Nhưng bởi vì cái gọi là trong hoạ có phúc, ít nhất sau khi Hoàng Phủ Tuyết hung hăng trừng phạt nhi tử lần trước, rốt cục cũng ý thức được Hoàng Phủ Ngọc là vô tội, chính mình không nên giận chó đánh mèo, vì thế sinh lòng áy náy, đối với cậu cũng không nghiêm khắc như ngày xưa, cho nên trong những ngày kế tiếp, phụ tử cũng coi như duy trì được không khí hòa hợp.

Khi nhiệt độ không khí dần dần trở nên lạnh, ngày săn bắn mùa thu cũng sắp đến.

Hoàng Phủ Tuyết thuở nhỏ đã yêu thích săn bắn, mang theo vài thị vệ võ quan chậm rãi đi đến chỗ săn bắn của hoàng gia chơi ba ngày ba đêm, lúc trở lại, mang về rất nhiều đặc sản món ăn thôn quê miền núi đưa vào ngự thiện phòng.

Chán ăn thức ăn tinh xảo ngự trù trong cung lắm, Nhan Nhược Tranh nghe nói hoàng thượng săn bắn mang về rất nhiều món ăn thôn quê mới mẻ, liền chạy đến ngự thiện phòng, lấy ít thỏ hoang gà rừng thịt nai đã xử lý từ ngự trù, tìm chỗ người ở thưa thớt, thật vui vẻ cùng nhi tử dựng dàn thiêu, chuẩn bị ăn uống thỏa thích một phen.

Sau khi cuộc săn bắn mùa thu hàng năm kết thúc, Hoàng Phủ Tuyết sẽ như thường lệ khoản đãi đại thần trong triều, Nhan Nhược Tranh đoán ra những ngày gần đây hắc bận rộn, không rảnh tìm mình gây phiền toái, bởi vậy mới trộm giờ rảnh rỗi cùng nhi tử ở chung thể giới hai người.

Mà cái gọi là tìm nàng phiền toái là... Đây nói đến thật sự dài.

Cũng không biết Hoàng Phủ Tuyết rốt cuộc coi trọng nàng điểm nào nhất, từ sau khi thân thể của nàng bị các loại thuốc bổ nuôi sắp mập ra, là được thành tù binh đáng thương bị hắc đòi hỏi vô độ ở trên giường.

Theo lý thuyết, nữ tử hậu cung có thể được Vua sủng, là chuyện tốt đáng được ăn mừng, nhưng nếu mỗi ngày đều bị thị tẩm, việc này liền có vẻ không hề đẹp như thế.

Tình cảm hoan ái mãnh liệt của Hoàng Phủ Tuyết tuyệt đối còn cuồng dã hơn so với nét vẽ trên đồng cung đồ, mỗi lần sau khi chuyện phòng the kết thúc, nàng bị ép buộc cơ hồ chỉ còn một hơi.

Cứ tiếp tục như vậy, cái mạng nhỏ của nàng sớm muộn gì sẽ bị nam nhân yêu cầu vô độ kia cướp đi.

May mắn không lâu, hắc mang đám người đi săn bắn thoe lệ mùa thu hàng năm, nàng mới có thời gian rảnh rỗi cùng nhi tử bị bỏ bê nhiều ngày chung thiên luân chỉ nhạc (quan hệ vui vẻ của người thân).

Gần đây Hoàng Phủ Ngọc bởi vì xấu nươg bị phụ hoàng chiếm lấy, rầu rĩ không vui đã lâu. Tuy rằng bất mãn phụ hoàng cướp đi xấu nươg của mình, nhưng cậu rốt cuộc không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ dám vụng trộm oán trong lòng.

Nay thừa dịp phụ hoàng mở tiệc chiêu đãi đại thần trong triều, cậu mừng rỡ cùng xấu nươg đi dã ngoại nươg đồ, đang chuẩn bị vui chơi một phen.

Nướng đồ là một chuyện thực tốn công sức, nhìn thịt thỏ nai mới bị nướng đến ngoài khét trong non, tản mát ra mùi nồng đậm thì Hoàng Phủ Ngọc lần đầu tiên tự mình động thủ nướng đồ, rốt cục cũng lộ ra vẻ mặt hưng phấn của đứa nhỏ tuổi này nên có.

Đáng tiếc, cậu còn chưa vui mừng bao lâu, đã bị vị hoàng đế bỏ lại chúng đại thần chuồn đi tùy hứng tóm gáy.

“Hai người các người thật sự là thật to gan, một người lừa trăm nói bụng không thoải mái ăn không vô, không muốn tham gia hoàng yến, một người khác lừa trăm nói gần đây khẩu vị không tốt lắm, không nên ăn thức ăn mặn, thịt. Kết quả, lại vụng trộm hẹn ở trong này tiêu dao vui vẻ...”

Hoàng đế đại giá quang lâm, hai người có ý định nói dối muốn tránh đã bị hấn dọa chết khiếp, Hoàng Phủ Ngọc sợ hãi phụ hoàng đột nhiên đòi nợ cũ, kiếm cớ trách phạt chính mình; Nhan Nhược Tranh thì sợ hãi nam nhân này buổi tối càng kéo mình tới giường trừng phạt không tha. Cho nên, khi hai người nhìn đến hấn xuất hiện ở trước mặt, hơn nữa mặt lạnh buồn rười rượi trừng mắt hướng mình thì không hẹn mà cùng giả bộ đáng nhu thuận, quỳ gối tại chỗ kiên nhẫn nghe hấn giáo huấn.

Hoàng Phủ Tuyết giáo huấn sau một lúc lâu, thấy hai người thủy chung không nói được một lời, một bộ dạng nhẫn nhục chịu đựng, nhịn không được khi khi bật cười một tiếng.

Nhan Nhược Tranh và Hoàng Phủ Ngọc kinh ngạc ngẩng đầu, không thể tin được hoàng thượng vừa rồi còn trừng mắt giáo huấn người đột nhiên nở nụ cười, hai người: người nhìn ta, ta nhìn người, đều đang suy đoán sự việc là thế nào.

Giả ý ho nhẹ vài tiếng, Hoàng Phủ Tuyết trừng mắt, “Nhìn cái gì vậy? Chuẩn bị nhiều món ăn thôn quê như vậy, chẳng lẽ không có phần trăm?”

Mùa thu hàng năm khi săn bắn rồi cùng với các thần tử thích lái nhải ăn hoàng yến, ăn nhiều năm như vậy, hấn cũng đã sớm chán ăn rồi, sau khi giả vờ say rượu rồi đi hoàng yến, chợt nghe người hầu hạ bên người nói với hấn, tiểu thái tử và Nhan quý phi gần đây thường xuyên lui tới gặp mặt.

Nghĩ đến hai người thực khéo đều không có tham gia hoàng yến, trong lòng hấn cảm thấy kỳ quái, sau khi phái người hỏi thăm, mới biết được bọn họ lại thừa dịp mình không chú ý chạy đến một góc thừa thớt người ở hậu hoa viên nướng thịt.

Những cây trúc nhỏ xuyên qua món ăn thôn quê phát ra tiếng vang kết kết trên dàn nướng, một mùi thịt nướng xông vào mũi, thấy hai người còn ngây ngốc tại nguyên chỗ, Hoàng Phủ Tuyết bước đi qua, đặt mông ngồi vào trước dàn nướng.

Hấn quay đầu liếc mắt tiểu nữ nhân biểu tình có chút ngốc, cả giận nói: “Như thế nào? Hay là nàng không muốn cùng trăm chia sẻ những món ăn thôn quê này?”

Lặng yên sau một lúc lâu, Nhan Nhược Tranh mới kịp phản ứng, cười khẽ mở miệng trêu chọc, “Khi nào thì ngự trù làm hoàng yến (yến tiệc cung đình) lại không thể thỏa mãn khẩu vị của hoàng thượng?”

“Không quan hệ với khẩu vị, nhưng lại có quan hệ với nàng.” Hấn không có ý tốt liếc nàng một cái, hừ cười nói: “Người nào đó không ở bên người trăm hầu hạ, trăm làm sao có thể có khẩu vị mở lòng với đám lão nhân.”

“Hử? Là ai lá gan lớn như vậy, mà ngay cả mặt mũi hoàng thượng cũng dám không cho?”

“Uh, lá gan người này xác thực khá lớn, ngay cả trăm cũng dám lừa gạt, xem ra, đến buổi tối, trăm nên nghĩ chút phương pháp trừng phạt lại mới phải.”

Nhan Nhược Tranh đỏ bừng mặt, giận dữ trừng mắt nhìn hấn một cái, lời kéo nhi tử đứng dậy đi đến bên cạnh hấn ngồi xuống. Giả dạng trở thịt trên dàn nướng, nàng lưu loát nói: “Người đáng thương mỗi đêm chịu hoàng thượng khi dễ gần đây thân mình không thoải mái, chỉ sợ không thể lại thị giá.”

“Thoải mái hay không thoải mái, vậy cũng phải chờ trăm tự mình nghiệm qua mới tính.”

Hoàng Phủ Ngọc kẹp ở giữa hai người, không hiểu phụ hoàng và xấu nường đến tột cùng đang nói cái gì, bất quá từ hành động giữa bọn họ xem ra, quan hệ tựa hồ phát triển cũng không tệ lắm.

Một xâu thịt nai vừa nướng chín, hương vị thơm ngào ngạt làm côn trùng tham ăn trong bụng Hoàng Phủ Ngọc bò ra, cậu bắt chước phương pháp xấu nướng dạy hần, đem tương đã điều chế tốt trước đó bôi lên trên thịt, đang muốn gấp lên đưa tới miệng thì khước mắt lại thoáng nhìn phụ hoàng đang tràn đầy hứng thú nhìn mình.

Động tác cậu dừng lại, nhìn phụ hoàng đang trông mong một hồi lâu, mới thật cẩn thận đưa miếng thịt nai đã bôi tương tốt tới trước mặt phụ hoàng.

Hoàng Phủ Tuyết thật cũng không khách khí, tiếp nhận miếng thịt nhi tử truyền tới, hé miệng liền một ngụm ăn vào.

Chào đón ánh mắt của tiểu tử kia, lộ ra một vẻ mặt giật mình thì hần lại cánh tay dài chụp tới, đem nhi tử ôm lên ngồi vào trên đầu gối mình.

Ở trong trí nhớ Hoàng Phủ Ngọc, phụ hoàng chưa từng ôm cậu, đột nhiên bị phụ hoàng ôm như vậy, cậu tự nhiên là sợ tới mức cả người cứng ngắc, nhất thời không biết nên làm sao cho phải.

Nhan Nhược Tranh bên cạnh thấy vậy, đáy mắt hiện lên một chút ý cười, cũng cầm một xâu thịt nai vừa mới nướng tốt đưa tới trước mặt nhi tử, cố ý nói: “Thịt nai ăn ngon nhất, Ngọc nhi muốn ăn không?” Cậu ngậy ngốc gật đầu, lắc đầu, lại gật đầu...

Hoàng Phủ Tuyết gơ lên khước miệng, thuận tay tiếp nhận thịt nai, xé thịt thành những mảnh nhỏ, đưa đến bên miệng nhi tử nói: “Vừa rồi con cho phụ hoàng ăn, có qua có lại, lần này đổi lại phụ hoàng cho con.”

Cho dù chưa từng nói ra khỏi miệng, qua nhiều năm như vậy, hần vẫn nhớ rõ năm đó khi Nạp Lan Trinh Trinh sinh hạ Ngọc nhi thì mình mừng rỡ như điên đến cỡ nào. Đứa bé này là kết tinh tình yêu của hần và nàng, trước ba tuổi, hưởng sung nịch và dung túng của hần lớn lên.

Cho đến bốn năm trước, Nạp Lan Trinh Trinh phản bội tình yêu hai người, mâu thuẫn ở bên trong lòng hần đã đem đứa con một từ trước được coi là trân bảo nhét vào trong danh sách kẻ thù. Mà trong quá trình nhi tử trưởng thành, cũng vì dung mạo của cậu và mẹ cậu có chín phần tương tự, ít nhiều đều bị hần giận chó đánh mèo trách phạt.

Ngậm trong miệng sợ tan, nâng ở trong tay sợ ngã, tâm tình kiêu ngạo vừa làm cha này, làm cho hần chỉ kém không đem bảo bối này ôm đến trước mặt mọi người mà khoe ra.

Nghĩ đến đây, đáy lòng Hoàng Phủ Tuyết không khỏi sinh ra vài phần áy náy.

Nhan Nhược Tranh có câu nói rất có đạo lý —— đứa nhỏ là vô tội.

Cho dù Ngọc nhi là Nạp Lan Trinh Trinh mang thai 10 tháng sinh hạ, nhưng trong thân thể của nó có một nửa cốt nhục của mình, đây cũng là chuyện thực không thể chối cãi.

Giống như đã nghĩ thông suốt điều gì đó, Hoàng Phủ Tuyết mở rộng lòng, không muốn so đo thị phi từ trước nữa.

Nhan Nhược Tranh cũng tựa hồ có tâm hữu linh tê (tương thông), từ thời khắc lông mày của hần giãn ra, nàng liền hiểu được thù hận nhiều năm ở đáy lòng hần, đã giải khai trong vô hình.

Thịt nướng bữa nay, ba người đều ăn đến cực kì thoải mái, sau đó Hoàng Phủ Tuyết nhân cơ hội này đem tội khi quân gắn cho nàng, đến màn đêm buông xuống thì công khai mang nàng đến trên giường hung hăng trừng trị một phen, đến sau nửa đêm thì hai người mới tình trạng kiệt sức ôm nhau ngủ.

Còn chưa đi vào giấc mộng hương, bên ngoài tấm cung liền truyền đến tiếng của Liễu Thuận nhỏ giọng gọi.

Giấc ngủ của Hoàng Phủ Tuyết luôn luôn không sâu, nên rất nhanh liền mở mắt ra, hần biết rõ canh giờ này nếu như không có chuyện quan trọng, Liễu Thuận sẽ không dám tùy ý quấy rầy mình.

Trong lòng ôm lấy nữ nhân một nhọc quá độ ngủ thật say, hần nhỏ giọng trả lời, chột nghe đến tiếng bước chân lặng yên không một tiếng động của Liễu Thuận từ xa mà đến gần.

Cách tầng tầng màn tơ, Liễu Thuận ở bên ngoài nhẹ giọng nói: “Vừa rồi nô tài hầu hạ thái tử điện hạ lại đây truyền lời, nói tiểu thái tử xảy ra chút chuyện.”

Hoàng Phủ Tuyết nguyên bản híp nửa mắt nằm ở trên giường, nghe tin tức như thế, ý thức lập tức liền thanh tỉnh hơn phân nửa.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Liều Thuận đề nặng cổ họng bấm báo: “Tiểu thái tử vẫn la hét đau bụng, sợ là ăn phải cái gì rồi.”

“Ngọc nhi làm sao vậy?” Nhan Nhược Tranh ngủ đến mơ mơ màng màng, giữa lúc nửa mê nửa tỉnh nghe được bọn họ nói, giãy dụa từ trong lòng Hoàng Phủ Tuyết đứng lên.

Từ sau khi Liều Thuận xác định thân mình tiểu thái tử không khoẻ, cả người nàng giống như chấn kinh từ trên giường bật dậy, bộ dáng kích động mà lo lắng làm Hoàng Phủ Tuyết không khỏi nhìn liếc nàng vài lần.

Theo lý thuyết, nàng và Ngọc nhi đều không phải là mẫu tử ruột, cho dù Ngọc nhi xưng nàng một tiếng xấu nương, nhưng ở dưới tình huống không có bất kỳ quan hệ máu mủ gì, sẽ đối xử thực tình mười phần với đối phương, đó là điều tuyệt đối không thể.

Dưới đáy lòng hẳn đang suy đoán nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra sự nghi ngờ gì.

Khi hai người mặc chỉnh tề đi vào thái tử điện thì Trần Thái y đã bị mời đến một lát.

Hắn thấy hoàng thượng và quý phi đêm khuya tiến đến, sau khi hành lễ thỉnh an, liền hướng bọn họ báo cáo tình trạng của tiểu thái tử.

Bệnh tình của Hoàng Phủ Ngọc, nguyên lai là bởi vì ăn nhiều quá mà tiêu hóa không thông.

Buổi tối vốn là không nên ăn nhiều thức ăn mặn, nhưng hương vị thịt nướng kia thật sự quá ngon, hơn nữa đút thịt cho cậu lại là phụ hoàng vốn lạnh nhạt với cậu nhiều năm, kinh hỉ rất nhiều, khẩu vị của cậu cũng tăng nhiều, cứ như vậy bất kể hậu quả ăn thật nhiều, đến nửa đêm rốt cục cũng ném đến quả đắng, một mình nằm ở trên giường lăn qua lộn lại não loạn đau bụng.

Nếu không phải tiểu thái giám phụ trách hầu hạ đúng lúc phát hiện ra, hậu quả chỉ sợ không chịu nổi.

Sau khi Trần Thái y báo cáo xong, lại ghi mấy chén thuốc tiêu hoá, trước khi đi càn trịnh trọng phân phó ở trong những ngày kế tiếp, nhất định phải cho tiểu thái tử ăn uống điều độ, không thể lại để cho cậu ăn lung tung như vậy.

Hoàng Phủ Tuyết nghe xong kết quả như vậy, dở khóc dở cười, mà sau khi Nhan Nhược Tranh xác định nhi tử không có quan hệ với âm mưu tính kế trong hậu cung, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng buông xuống.

Nhưng mà Hoàng Phủ Ngọc sinh bệnh cực kì quấy rầy người, thấy xấu nương tới thăm mình, sẽ chết nếu không được nằm trong lòng nàng, nói cái gì cũng không chịu buông tay.

Nhan Nhược Tranh đau lòng nhìn nhi tử, sau khi đi vào thái tử điện cũng chỉ nhìn cậu, hỏi han ân cần với cậu, ôn nhu dỗ dành an ủi, hoàn toàn xem nhẹ nam nhân bên cạnh.

Thấy nữ nhân của mình cứ như vậy bị nhi tử cướp đi, ghen tuông trong lòng Hoàng Phủ Tuyết cơ hồ giống như cỏ dại lan tràn, nhưng cho dù hấn bất mãn như thế nào, thì trên người đứa nhỏ đang được nữ nhân ôm vào trong ngực dù sao cũng chảy dòng máu của mình, cho nên hẳn đành phải nhẫn nại cùng ở bên giường, nghe một chút chủ đề ngây thơ tới cực điểm của một lớn một nhỏ.

Giờ tý vừa qua khỏi không bao lâu, sau khi Hoàng Phủ Ngọc uống vào chén thuốc dần dần ngủ say.

Nhan Nhược Tranh vốn định ở lại thái tử điện cùng nhi tử ngủ chung, nhưng Hoàng Phủ Tuyết lại trừng mắt nhìn nàng nói. “Trẫm đã dung túng tên tiểu tử này suốt một đêm.”

Ngụ ý chính là: nếu người không biết tốt xấu tiếp tục cùng tiểu tử này mà lạnh nhạt với trẫm, trẫm cũng không dám cam đoan tính tình vẫn duy trì tốt như vậy.

Ánh mắt mang giận giữ trừng một cái, nàng chỉ còn biết thật cẩn thận đem nhi tử đặt lên giường, đắp lên người cậu tấm mền mềm nhẹ. Nhưng khi chuẩn bị xoay người xuống giường, nàng mới phát hiện hai cái đùi mình đã bị nhi tử ép tới không thể nhúc nhích.

Hoàng Phủ Tuyết thấy thế, một tay ôm nàng từ chỗ ngồi trên giường vào trong ngực của mình. “Nếu nằm ở trên giường không là nhi tử của trẫm, trẫm cam đoan nó ngay cả mặt trời ngày mai cũng đừng mong nhìn thấy.”

Nhan Nhược Tranh nở nụ cười, ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói: “Bộ dạng hoàng thượng ghen thật đáng yêu.”

Hắn cười như không cười nhìn nàng một cái, “Bộ dạng nàng đang ở trên giường hướng trẫm cầu xin tha thứ càng đáng yêu.”

Nghe nói như thế, nàng tựa vào trong lòng ngực của hắn, mặt đỏ lên, buồn bực hung hăng cắn trên vai hắn một cái.

Người bị cắn còn chưa kêu đau, chỉ thấy ngoài điện thái tử Lê Mai gấp rút mang theo cung nữ xông vào trong, khi nàng nhìn thấy Nhan Nhược Tranh trong lòng hoàng thượng thì trên khuôn mặt đẹp nháy mắt hiện lên một chút ghen tị hận ý.

Hoàng Phủ Tuyết thấy thật bất ngờ khi nàng xuất hiện ở điện thái tử vào lúc này, thấy nàng cơ hồ chạy đến trước mặt mình thỉnh an vãn an, trên khuôn mặt tuần tú của hắn lại lạnh lùng, không có biểu tình gì.

“Hoàng thượng, nô tì nghe nói thái tử bị bệnh, cho nên cố ý đến thăm thái tử điện...”

“Thật là có tâm, bất quá thái tử đã muốn ngủ, Lê quý nhân cũng sớm đi trở về nghỉ ngơi đi.”

Lê Mai mặt lộ vẻ khó khăn, cắn môi nhìn hắn, “Nô tì có việc muốn cùng hoàng thượng thương nghị...”

Hắn vì giằng co một đêm đã rất buồn ngủ, lúc này tự nhiên không có tính nhẫn nại gì. “Trẫm mệt mỏi, có chuyện gì ngày mai nói sau.”

“Nhưng hoàng thượng...” Nàng còn muốn nói tiếp cái gì, hoàng thượng đã ôm quý phi rời đi, cũng không quay đầu lại.

Sau khi trở lại Thái Hoà cung, Nhan Nhược Tranh một lòng không thể quên vẻ mặt ghen ghét cùng không cam lòng của Lê quý nhân, khi Hoàng Phủ Tuyết ôm mình rời khỏi thái tử điện.

“Hoàng thượng, Lê quý nhân có lẽ thật sự có chuyện rất quan trọng muốn cùng người thương nghị.” Tuy rằng đáy lòng nàng không thích Lê Mai, nhưng đối phương nửa đêm đặc biệt van cầu, khẳng định có chuyện quan trọng gì.

Cởi xiêm y cả hai, Hoàng Phủ Tuyết một lần nữa nằm lại long sàng, ôm lấy khối thân thể mềm mại làm hắn càng ngày càng thích, không buông tay, lơ đãng nói: “Nếu mỗi nữ nhân trong hậu cung cũng giống như nàng ta, không nhìn trường hợp và thời điểm, tùy thời muốn gặp trẫm, trẫm nhất định phải tiếp đãi các nàng, vậy từ nay về sau trẫm cũng không cần ngủ.”

“Nhưng các nàng tốt xấu đều là phi tử của hoàng thượng.”

“Phi tử của trẫm không có một ngàn cũng có tám trăm, từng người đều đối đãi như vậy, trẫm chẳng phải mệt chết?”

Tựa vào trong ngực của hắn, nàng nhin không được giữu giữu nói: “Nếu hoàng thượng đem nhiều nữ tử nạp vào cung như vậy, nên có tinh lực ối người, để đỡ các nàng mặt mày hớn hở.”

Hoàng Phủ Tuyết sợ run một hồi lâu, đột nhiên nắm lên tay nàng, đặt lên ngực của mình, khàn khàn mở miệng, thanh âm quanh quẩn trong bóng đêm, hơi thở mang theo vài phần mỉa mai.

“Vị trí này trong lòng trẫm thực hẹp hòi, một khi đã có người, mặc kệ nữ tử khác tốt đến cỡ nào, trẫm chỉ sợ cũng không biện pháp dọn ra khe hở, để cho người khác tiến vào chiếm giữ.”

Nhan Nhược Tranh nghe xong nhất thời kinh sợ, tay nàng đặt ở bộ ngực hắn cảm giác tiếng tim đập mạnh mẽ mà có lực của hắn, làm tim nàng cũng không khỏi đập nhanh hơn, có phần khẩn trương.

Nàng nhìn không rõ biểu tình trên mặt hắn, nhưng lại cảm nhận được lực đạo hắn cầm lấy tay mình, mang theo một cỗ bá đạo không dám phản kháng, giống như đang hướng nàng tuyên thệ cái gì.

Có lẽ, đây chỉ là nàng cảm giác sai, nhưng trong nháy mắt này, nàng thật sự có loại cảm giác hần đã đoán được mình và Nạp Lan Trinh Trinh căn bản chính là cùng một người.

6. Chương 6

Từ lần trước Hoàng Phủ Ngọc bởi vì ăn nhiều mà sinh bệnh, sau khi bị Trần Thái y hạ lệnh cấm khẩu, một thời gian thật dài, thực phẩm đưa đến trong cung cậu toàn là cháo loãng ăn sáng làm cậu khó có thể nuốt xuống.

Với đãi ngộ như vậy, cậu nhỏ giọng kháng nghị vài lần, không cẩn thận rơi vào trong tai hoàng thượng, không bao lâu, một đạo thánh chỉ truyền xuống dưới, cảnh cáo cậu nếu không ngoan ngoãn vâng theo Thái y chỉ thị mà tùy hứng làm bậy, kết cục tuyệt đối sẽ cực kỳ thảm thiết.

Từ đó về sau, tiểu thái tử liền không dám phát biểu bất cứ ý kiến gì với món ăn nhẹ này, dù sao nếu chọc giận phụ hoàng, cậu khẳng định không có một ngày tốt lành.

Cứ như vậy qua mấy ngày, cậu rốt cục nhịn không được hướng xấu nương thật vất vả bớt thời giờ tới thăm mình kẻ khổ, trong lời nói ngoại trừ biểu đạt bất mãn mãnh liệt đối mệnh lệnh của phụ hoàng, thì cũng ẩn ẩn lộ ra chính mình gần đây biểu hiện tốt, hi vọng xấu nương có thể xem xét việc cậu hảo hảo dưỡng bệnh uống thuốc, mà thưởng cho cậu một chút.

Từng đứa nhỏ đều hi vọng cố gắng của mình có thể được người lớn tán thưởng, cho dù Hoàng Phủ Ngọc thân là thái tử một quốc gia, nhưng dù sao cậu cũng mới chỉ có bảy tuổi.

Nhan Nhược Tranh nghĩ rằng, nhi tử nhu thuận lúc còn nhỏ như thế, làm ình quan tâm hần, khó được nghe cậu mở miệng yêu cầu thưởng, không nói hai lời liền đáp ứng, còn nói rõ chỉ cần nàng có thể làm được, cho dù lên núi đao xuống biển lửa cũng không tiếc.

Nhưng khi nhi tử phần điều ngọc mài nháy mắt to ngây thơ vô tà, hướng nàng đưa ra thỉnh cầu muốn xuất cung thì nàng hoàn toàn choáng váng.

Đừng nói nàng chỉ là một quý phi, cho dù là hoàng đế muốn ra khỏi cung, cũng không phải nói đi có thể đi.

Nhưng nhi tử khó được đưa ra yêu cầu, nếu từ chối..., tiểu tử kia nhất định sẽ lộ ra biểu tình thất vọng...

Càng nghĩ, cuối cùng nàng quyết định bí quá hoá liều, giả trang một phen, mang nhi tử xuất cung đi.

Gần đây Hoàng Phủ Tuyết vì chuyện trừ thiên tai bận rộn không thôi, mấy ngày nay tới giờ, hần bị một đám các đại thần quần quít lấy không tha, cả ngày ở trong ngự thư phòng đàm luận quốc sự.

Nếu buổi sáng bọn họ xuất cung, khi gần hoàng hôn trở về, trong tình huống không ai mật báo, tin tưởng hần sẽ không dễ dàng phát hiện.

Sau khi kế hoạch chuẩn bị tốt tất cả, Nhan Nhược Tranh liền vụng trộm hướng Liễu Thuận mượn một cái lệnh bài xuất cung.

Biết được đôi mẫu tử này muốn lên hoàng thượng xuất cung, trong lòng hần thực lo lắng, nhưng nhìn tiểu thái tử đáng thương đang nhìn mình, trong ánh mắt tràn ngập kỳ vọng, hần liền mềm lòng, quyết định mắt nhắm mắt mở.

Trước khi hai người xuất cung, hần dặn đi dặn lại, muốn bọn họ nhất định trở về trước khi hoàng thượng bãi triều, nếu không bị mắng bị phạt không chỉ bọn họ mà ngay cả người trong cung điện thái tử, thị vệ phụ trách gác hoàng cung, đều sẽ bị phạt theo.

Nhan Nhược Tranh vỗ ngực hướng Liễu Thuận cam đoan hai người sẽ trở về đúng giờ, liền cùng nhi tử đổi lại y phục thái giám, tính lấy lý do tiểu thái giám giúp chủ xuất cung làm việc, ra ngoài đi dạo một phen.

Nhưng mà không biết là hai người xui xẻo, hay là lòng cảnh giác của hoàng thượng quá mạnh mẽ, khi bọn hần thành công xuyên qua ngự thư phòng, sắp đến cửa đông hoàng cung, Hoàng Phủ Tuyết ngồi long kiệu vừa vịn từ hướng cửa đông đang tiến vào.

Mà có lẽ là bóng dáng của hai người quá mức lén lút, thủ vệ cửa đông vừa thấy bọn họ liền khê quát một tiếng: “Hai người các người đứng lại!”

Nhan Nhược Tranh và Hoàng Phủ Ngọc nghe tiếng, liền nhìn nhau, đều cảm thấy đại sự không ổn.

Bất quá, hiện tại hối hận đã không kịp, nàng đơn giản kiên trì đi về phía thủ vệ kia, vừa đi trong lòng vừa tính toán phải làm sao mới bình yên thoát thân.

“Các người là người cung nào? Đến cửa đông là muốn xuất cung? Có lệnh bài không?”

Chớ trách thủ vệ kiểm tra chặt chẽ, thật sự là gần đây trong cung thường có thái giám trộm thứ đáng giá ra ngoài buôn bán, còn tiếp tục như vậy, nếu bên trên trách tội xuống dưới, bọn họ - những quan nhỏ này, một người cũng đừng nghĩ qua tốt.

Nhan Nhược Tranh cúi đầu, nhỏ giọng giải thích mình là một thái giám ra ngoài chọn mua đồ cho chủ tử trong cung, mà Hoàng Phủ Ngọc bên người là không lâu vừa mới tịnh thân vào cung, hai người phụng lệnh chủ tử ra ngoài, nói xong đem lệnh bài Liễu Thuận giao cho nàng đưa lên, lấy chứng minh mục đích của mình không giả.

Chính là tuy rằng nàng cố ý nói giọng chậm lại, nhưng vẫn làm cho long kiêu(kiểu rồng) cách một khoảng cách chậm rãi ngừng lại.

Là hẳn nghe lầm? Thái giám nói chuyện với thủ vệ bên ngoài kia, thanh âm cứ nhiên quen thuộc như thế?

Cách màn kiêu, Hoàng Phủ Tuyết cầm lên báo cáo của hộ bộ hướng ra phía ngoài thăm dò xem, thẳng đến trong nháy mắt xóc lên màn kiêu, nhìn đến bóng dáng một lớn một nhỏ cách đó không xa đang liêu mạng giải thích với thủ vệ thì hẳn nhất thời hiểu rõ.

Từ lúc long kiêu đi qua bên người thì Hoàng Phủ Ngọc liền bị dọa sợ chết khiếp, sau khi long kiêu dừng lại, thấy màn kiêu nhấc lên, theo bản năng cậu ngẩng đầu nhìn lại, vừa vặn liền cùng Hoàng Phủ Tuyết nhìn sang bốn mắt tương giao.

Cậu còn muốn trốn, nhưng lại rõ ràng nhìn thấy phụ hoàng hướng cậu lộ ra một nụ cười nhẹ ý nghĩa không rõ.

Cũng không biết là không phải có tật giết mình, hẳn lập tức chân mềm nhũn, thẳng tắp cứ như vậy quỳ xuống, cách long kiêu, tâm không cam lòng tình không nguyện gọi, “Phụ hoàng...”

Nhan Nhược Tranh đang tranh luận với thủ vệ nghe được lời này, nhin không được nghiêng qua liếc mắt.

Con của nàng làm sao có thể không tiền đồ thế, Hoàng Phủ Tuyết cũng không phải đao phủ giết người không chớp mắt, có cần thiết bị dọa đến thành bộ dạng này không?

Nếu chuyện đã bại lộ, mắt thấy Hoàng Phủ Tuyết từ từ bước xuống long kiêu, nàng cũng chỉ có thể kiên trì quỳ xuống thỉnh an, ngậm hung hăng cầu mong nhi tử một phen, giống như đang nói: đều tại người tên tiểu tử này.

Hoàng Phủ Ngọc ủy khuất xoa chỗ móng bị bầu bĩnh môi. Cậu cũng không muốn như vậy nha, ai bảo mỗi lần cậu nhìn thấy phụ hoàng, là nhin không được bị khí thế của phụ hoàng hù dọa.

Thủ vệ hai bên nghe thấy tiểu thái giám hướng về phía long kiêu gọi một tiếng “Phụ hoàng”, lập tức liền hiểu được đưa trẻ phần điều ngọc mài chính là đương kim nhi tử độc nhất của hoàng thượng, mà vị kia bên cạnh cậu, chỉ sợ sẽ là Nhan quý phi ở chung với thái tử vô cùng tốt trong truyền thuyết.

Cái này, bọn họ không chút nghĩ ngợi, ngay lập tức tự mình quỳ xuống hướng hai người thỉnh an.

Hoàng Phủ Tuyết cười như không cười bước xuống long kiêu, đi đến trước mặt hai người, sau khi trên dưới đánh giá bọn họ một chút, chế nhạo nói: “Có phải là các người muốn lên thăm tự ý ra cung?”

Nhan Nhược Tranh bị tội danh này làm tức trợn mắt nhìn thẳng, nhỏ giọng phản bác: “Thần thiếp chỉ là muốn xuất cung học hỏi.”

“Oh? Lên xuất cung? Tội danh này khá lớn...”

Hoàng Phủ Ngọc nghe vậy, vội vàng động thân tiến lên: “Phụ hoàng, là nhi thần năn nỉ xấu nường mang nhi thần xuất cung, nếu phụ hoàng muốn phạt, thì phạt một mình nhi thần là được.”

Hoàng Phủ Tuyết trịnh trọng gật đầu, khuôn mặt tuấn tú lạnh xuống, mặt không chút thay đổi nói: “Xác thực nên trách phạt thật nặng mới phải. Để cho trẫm suy nghĩ lại... Một mình xuất cung cái tội danh này, là nên phạt mấy trượng, hay là phạt quỳ ba ngày ba đêm không cho phép ăn cơm?”

Kế tiếp, ngay lúc Hoàng Phủ Ngọc nghĩ mình có thể bị trách phạt mà lo lắng không thôi thì sự tình lại có chuyển biến cực lớn. Cậu chẳng thể nghĩ tới, phụ hoàng một khắc trước còn luôn miệng nói muốn phạt mình, cứ nhiên dẫn bọn họ quay về Thái Hoà cung, muốn hai người thay thường phục, sau đó tự mình mang theo cậu và xấu nường xuất cung?!

Cậu không tin phụ hoàng là người dễ nói chuyện như thế, cho nên dọc đường đi vẫn bình hô hấp, thở cũng không dám thở gấp một tiếng, chỉ sợ không cẩn thận chọc giận phụ hoàng, làm cho phụ hoàng có cố đổi ý.

Đi một mạch thấy cảnh tượng náo nhiệt phồn hoa ở đường cái phía tây kinh thành, xuất hiện trước mắt thì hẳn mới hiểu được phụ hoàng ngay từ đầu nói muốn trách phạt cậu, bất quá là cố ý hù dọa người mà thôi.

Hoàng Phủ Ngọc lần đầu tiên xuất cung, đối với hàng hóa rực rỡ muôn màu trên đường cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên, vô luận là tượng đất con rối thập phần buồn cười trên quầy, hay là tiểu thương rao hàng kẹo hồ lô vô số viên được xuyên vào cùng một cây, cũng làm cho cậu cảm thấy mới mẻ thú vị.

Ba người mặc thường phục đi dạo phố, Hoàng Phủ Tuyết và Nhan Nhược Tranh đang mặc xiêm y của dân chúng tầm thường, Hoàng Phủ Ngọc thì được mặc trang phục của tiểu công tử nhà giàu. Bên trái cậu là phụ hoàng, bên phải là xấu nường, một người nắm một tay của cậu, tựa như một nhà ba người hạnh phúc.

Hình ảnh ấm áp như vậy làm Nhan Nhược Tranh thập phần cảm động. Từ rất nhiều năm trước, nàng từng ảo tưởng chính mình một ngày kia có thể cùng nam nhân mình yêu quý và đứa nhỏ của hai người, rời khỏi hoàng cung tràn ngập âm mưu tính kế, tìm một nông thôn nhỏ làm người dân giản dị cùng sống quãng đời còn lại.

Đáng tiếc năm đó Hoàng Phủ Tuyết thân là thái tử, lại thấy rằng hẳn sẽ không vì bất cứ kẻ nào sẽ buông tha giang sơn.

Rất nhiều người lên hăm mộ, ghen tị nàng có thể gả cho đương triều thái tử hưởng chuyên sủng, chưa có ai hiểu được khát vọng nóng bỏng nhất ở sâu trong nội tâm của nàng. Quyền lực cùng địa vị, cho tới bây giờ cũng không phải mục tiêu nàng theo đuổi, nàng muốn cuộc sống vô cùng đơn giản, một phu quân yêu thương mình, vài đứa nhỏ nhu thuận nghe lời, chỉ cần có được tất cả điều này, kiếp này nàng không có tiếc nuối.

“Phụ hoàng, xấu nường, nhi thần đói bụng...” Thanh âm non nớt xen lẫn vài phần ủy khuất, từ trong miệng Hoàng Phủ Ngọc phun ra.

Không thể trách cậu mới xuất cung liền kêu đói, thật sự là gần đây mỗi ngày cậu đều bị buộc ăn cháo loãng, tiêu hóa thật nhanh, mới đi dạo chưa tới một canh giờ bụng đã kêu rột rột.

Hoàng Phủ Tuyết cúi đầu trừng mắt nhìn nhi tử một cái: “Xuất cung còn gọi phụ hoàng? Phải kêu là cha.” Nói xong, lại liếc mắt Nhan Nhược Tranh bên cạnh: “Cũng không chuẩn kêu xấu nường nữa, về sau đều phải gọi là mẹ.”

Hai mắt Hoàng Phủ Ngọc sáng lên, lập tức vui sướng đáp lại một nụ cười tươi rói, “Cha, mẹ!”

Tiếng mẹ này của cậu gọi rất kiên quyết, cậu đã sớm muốn gọi như vậy từ lâu, nếu không phải xấu nường nói mình không phải mẹ ruột của cậu, không đảm đương nổi tiếng mẹ của cậu, thì cậu cũng không muốn gọi người là xấu nường.

Ở trong lòng cậu, sớm đã xem xấu nường là mẹ ruột.

Ngực Nhan Nhược Tranh bị một tiếng “mẹ” của nhi tử làm nóng lên, cảm động không thôi. Ngẩng đầu nhìn mặt Hoàng Phủ Tuyết, chỉ thấy cánh môi hẳn hơi hơi cong lên, lộ ra một chút tươi cười hàm xúc ý tứ không rõ.

Nàng nắm tay của con trai, tâm tình căng thẳng, nhưng lại không tự chủ được chảy ra một tầng mồ hôi mỏng.

Gần đây ánh mắt của hắn nhìn nàng đặc biệt kỳ quái, thật giống như xem thấu cái gì, lại làm bộ như không biết chút nào.

Tim đập mạnh và loạn nhịp, lại nghe nhi tử kêu đói, nàng ngừng bước cúi đầu hỏi: “Ngọc nhi muốn ăn cái gì?”

Ngoài cung không có quy củ trong cung, khó mới được ra ngoài chơi một chuyến, lệnh cấm khẩu lúc trước của nhi tử cũng nên bỏ qua.

Hoàng Phủ Ngọc ôm bụng kêu thảm thì, theo bản năng trả lời: “Con muốn ăn thức ăn ngon nhất.”

“Bên kia có tiệm hoành thánh Vĩnh Hưng, hương vị hoành thánh nơi đó cực kì độc đáo...”

Hoàng Phủ Tuyết và Nhan Nhược Tranh cơ hồ là trăm miệng một lời, duỗi ra ngón tay hướng một tiệm nhỏ đơn sơ đối diện quán rượu Quý Phúc ở hướng tây đường cái.

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người đồng thời thất thần, kinh ngạc nhìn đối phương.

Qua một lúc lâu, Hoàng Phủ Tuyết lộ ra tươi cười, trêu tức nói: “Nàng cũng đã ăn qua hoành thánh Vĩnh Hưng?”

Sắc mặt Nhan Nhược Tranh từ đỏ chuyển sang trắng, lại từ trắng biến đỏ, nháy mắt biến hóa nhiều cái màu sắc, biểu tình có chút phức tạp.

Mặt tiền cửa hàng hoành thánh Vĩnh Hưng tuy rằng không lớn, nhưng mọi người ăn qua hoành thánh trong đó đều biết, ông chủ làm hoành thánh có thể nói là tuyệt nhất.

Nhớ ngày đó, cứ vừa qua giờ tỵ, Hoàng Phủ Tuyết lại cùng nàng cải trang, hai người ra về vợ chồng dân gian đi vào trong đó ăn hoành thánh.

Không nghĩ tới chuyện đã cách nhiều năm, khi bị hỏi kinh thành có thứ gì ăn ngon nhất thì bọn họ vẫn không hẹn mà cùng nghĩ đến tiệm hoành thánh Vĩnh Hưng.

Thấy nàng trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào, Hoàng Phủ Tuyết không tiếp tục hỏi nữa.

Khi ba người đi vào tiệm hoành thánh Vĩnh Hưng, bởi vì lúc này không phải thời gian ăn cơm, cho nên khách bên trong cũng không nhiều, tiểu nhị thấy bọn họ quần áo hoa lệ, liếc mắt một cái liền nhìn ra người không giàu cũng quý. Nam tuần dật duy ngã độc tôn làm cho người ta có một loại cảm giác không thể xâm phạm; nữ mặc dù không xứng là mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng tản mát ra khí chất cao quý cũng đủ để khiến cô nương mặt như hoa đào so sánh thất sắc; đứa nhỏ mà bọn họ nắm, khuôn mặt tuyệt sắc phấn điêu ngọc mài càng làm lòng người sinh triu mến.

Tuy rằng một nhà ba người này nhìn không quen mắt, nhưng hắn ở kinh thành sinh sống nhiều năm như vậy, liếc mắt một cái liền đoán ra lai lịch đối phương không nhỏ, vội vàng tiến lên tiếp đón.

Tiệm hoành thánh Vĩnh Hưng nổi tiếng nhất là hoành thánh nhân thịt heo và bắp, thịt heo và gạch cua, mùi vị hai loại này làm cho năm đó Nạp Lan Trinh Trinh ăn trăm lần không chán, nhớ mãi không quên, Nhan Nhược Tranh đang muốn mở miệng gọi, Hoàng Phủ Tuyết lại trước nàng một bước, hướng tiểu nhị gọi hai loại này, thuận tiện thay nhi tử mình gọi một chén hoành thánh không nhân vị nhẹ.

Tiểu tử kia vừa nghe trong nhân không thịt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời xụ xuống, nhưng ngại phụ hoàng ở bên cạnh, nên không dám tỏ rõ bất mãn.

Đối với Hoàng Phủ Tuyết thần thái tự nhiên, Nhan Nhược Tranh lại có chút đứng ngồi không yên. Đợi sau khi tiểu nhị đem ba bát hoành thánh bưng lên, nàng ra về lơ đãng nói chuyện phiếm, thuyết minh chính mình tại sao lại biết tiệm này.

“Tuy rằng cha thiếp là Hồ Châu Thái Thú, nhưng khi nhỏ tuổi từng cùng cha đến kinh thành bá kiến đồng liêu, trong lúc vô tình biết được tiệm hoành thánh này có vị rất ngon miệng, lúc ấy liền năn nỉ cha ta dẫn

thiếp tới. Bởi vậy tuy rằng đã nhiều năm như vậy rồi, hoành thánh nơi này vẫn như cũ làm ký ức của thiếp như mới mẻ.”

Thấy nàng cố ý giải thích, hần chỉ là gật đầu cười, tao nhã gấp một viên hoành thánh để vào trong miệng tỉ mỉ nhấm nháp.

“Sơn trần hải vị bên trong có tăng thân bổ thể thể nào, có thể ăn hơn, cũng làm cho người tiêu thụ không được.”

Theo hần chậm rãi nói ra những lời này, vẻ mặt của nàng cũng sinh ra biến hóa cực lớn —— những lời này, ở rất nhiều năm trước là từ miệng nàng nói ra.

“Năm đó, nàng từng hỏi ta, không thể vì nàng mà buông tha cho vị trí kia sao... Có đôi khi ta nghĩ, nếu khi đó ta đáp ứng yêu cầu của nàng, có phải sau đó sẽ không bị phản bội hay không? Không có phản bội, thì hiện tại ta cùng với nàng, có phải cũng không âm dương cách biệt hay không?”

Thấy mặt hần lộ vẻ u buồn, nàng không khỏi tò mò tại sao hần lại đột nhiên nhắc tới đề tài này, nhưng mà, nàng càng muốn biết đến là ——

“Nếu thời gian có thể trở lại, ngài... sẽ vì nàng buông tay với vị trí kia, cho nàng cuộc sống nàng muốn sao?”

Đối mặt với ánh mắt tràn ngập chờ đợi của nàng, hần lạnh nhạt trả lời: “Trên đời này không có từ ‘nếu’ tồn tại.”

Lòng tràn đầy chờ mong, lại đổi lấy đáp án như vậy, Nhan Nhược Tranh đột nhiên cảm giác mình rất ngu, biết rõ không có khả năng, nàng vẫn không hết hy vọng cứ hỏi đi hỏi lại.

Nếu đối với người khác mà nói, Nạp Lan Trinh Trinh đã là người chết, nàng cần gì phải so đo? Coi như hết.

Tuy rằng nàng không có được đáp án mình muốn nhất, nhưng hôm nay xuất cung du ngoạn, vẫn khiến cho nàng và nhi tử cực kì vui vẻ.

Bọn họ trở lại hoàng cung thì sắc trời đã tối đen, từ trước đến nay Hoàng Phủ Ngọc có thói quen ngủ trưa nhưng bởi vì hôm nay ban ngày đi chơi hết mình, từ lúc trên đường hồi cung đã nằm ở trong lòng mẹ ngủ say.

Hình ảnh một nhà ba người hoà thuận vui vẻ hồi cung, làm nô tài trong cung thấy đều âm thầm nghĩ ——

Nguyên lai tiểu thái tử, đã bắt đầu được hoàng thượng yêu mến, mọi người nghĩ đến tin đồn tiểu thái tử không được hoàng thượng coi trọng, xem ra đều sai hết.

Xem, Nhan quý phi kia không phải là ví dụ tốt nhất sao? Tuy rằng bộ dạng của nàng không được tốt lắm, lại vì quan hệ tốt đẹp với thái tử mà được long ân...

Hoàng cung vốn chính là nơi tập kết các loại tiếng đồn, rất nhanh, chuyện hoàng thượng mang Nhan quý phi và tiểu thái tử xuất cung, ồn ào huyên náo truyền ra, mọi người đều biết.

Khi chuyện này rơi vào tai Lệ Mai thì nàng đang vì đệ đệ chết thảm ở đại lao Hình bộ mà bi thống không thôi.

Trước đó không lâu, đệ đệ của nàng không có mặt đùa giỡn tân hôn nương tử của tiểu Hầu gia Vệ phủ, tân nương ôm nỗi hận tự sát, Hình bộ lập tức đem đệ đệ của nàng bắt giữ theo án, nhốt vào đại lao.

Tuy rằng đệ đệ luôn khiến nàng thất vọng, nhưng hai người tốt xấu là tỷ đệ ruột cùng mẹ sinh ra, bởi vậy nàng tìm người hiểu nhân tình mua quan hệ, muốn cứu hần ra, nhưng bởi vì vụ án lần này không phải nhỏ, trước khi Hình bộ có ý chỉ của hoàng thượng, không dám tùy tiện thả người.

Nàng vốn định tìm hoàng thượng khóc lóc cầu tình, nhưng trước đó không lâu vùng Trừ châu gặp tai hoạ, mỗi ngày hoàng thượng loay hoay không thấy bóng dáng, tự nhiên càng không quan tâm nàng.

Không nghĩ tới vừa trì hoãn, bi kịch dĩ nhiên đã xảy ra —— đệ đệ của nàng vì không chịu nổi Hình bộ lần lượt nghiêm hình thẩm vấn, cuối cùng lựa chọn cắn lưỡi tự sát.

Vừa nghĩ tới đêm ngày đó, mình rõ ràng có cơ hội cầu tình, hoàng thượng lại bởi vì trong lòng ôm Nhan Nhược Tranh mà nhẫn tâm cự tuyệt mình ở ngoài cửa, nàng không thể tha thứ người đàn bà kia.

Không có Nhan Nhược Tranh, đệ đệ của nàng cũng không chết thảm ở đại lao Hình bộ.

Không có Nhan Nhược Tranh, hoàng thượng ít nhất mỗi tháng còn có thể rút ra một hai ngày thời gian đi tới Ánh Nguyệt cung.

Không có Nhan Nhược Tranh, vị trí quý phi nên ban thưởng sẽ là của nàng.

Tất cả tất cả, đều là bởi vì Nhan Nhược Tranh xuất hiện mà thành...

Lệ Mai oán hận xoắn chặt khăn lụa trong tay, đáy mắt toát ra hận ý mãnh liệt, đối với Nhan Nhược Tranh được long sủng cũng thập phần khó hiểu, cho đến khi nghe thám tử phái đi ra trong lúc vô ý nói một câu, mới một câu làm người bừng tỉnh.

Nhan quý phi cùng Thái Tử Phi Nạp Lan Trinh Trinh từng được hoàng thượng yêu chết đi sống lại, có nhiều điểm giống nhau.

Sau khi thám tử hồi báo tin tức, lời thuận miệng nói lại làm trong lòng nàng chấn động. Nếu các nàng... căn bản là cùng một người thì sao?

Giả thiết này, làm Lệ Mai tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân năm đó Nạp Lan Trinh Trinh chết, nàng suy tư đến không ngủ không nghỉ, lòng không khỏi hoài nghi tin tức Nạp Lan Trinh Trinh đã chết thảm ở dưới vách núi.

Năm đó sau khi Lục Vương Hoàng Phủ Kỳ khởi xướng nghịch hoàng án, bị hoàng thượng bằng tốc độ nhanh nhất bình định, rất nhiều đại thần tham dự việc này sau khi bị nắm được chứng cứ, tất cả bị tru di cửu tộc.

Mà Lục Vương tuy rằng không có bị chém đầu, nhưng cũng bị hoàng thượng hạ chỉ đuổi đến Lệ châu cầm tù nhiều năm, không có thánh chỉ, cả đời không cho phép bước vào kinh thành một bước.

Về phần Nạp Lan Trinh Trinh suýt nữa hại chết hoàng thượng, trong quá trình chạy trốn chết thảm ở dưới vách núi, thi thể được phát hiện, đã bị thú dữ cắn xé đến không toàn thây.

Chuyện này nhìn qua thấy rất đơn giản, nhưng cẩn thận nghĩ, thi thể bị thú dữ cắn xé kia, tại sao lại được nhận định là Nạp Lan Trinh Trinh đây?

Chẳng lẽ chỉ vì trên cổ tay phải thi thể kia có cái bớt thập phần tương tự với nàng sao?

Khi Lệ Mai suy đoán Thái Tử Phi trước kia có thực sự đã chết hay không, thì ở trong hoàng cung to, cũng có người cũng sinh ra hứng thú thật lớn với vấn đề này, người này không phải ai khác chính là đương kim hoàng thượng Doanh quốc Hoàng Phủ Tuyết.

Hắn không ngại phiền phức hỏi Liễu Thuận, năm đó sau khi mình hôn mê Nạp Lan Trinh Trinh đến tột cùng là đã đi nơi nào? Vì sao chết thảm ở dưới vách núi?

Liễu Thuận chỉ còn biết nhún vai, trên trán không ngừng chảy ra mồ hôi mỏng, nghiêm túc mà cẩn thận trả lời từng vấn đề của chủ tử.

Khi Hoàng Phủ Tuyết vẫn còn là thái tử, hắn chính là thân tín thái tử tín nhiệm nhất, năm đó thái tử cùng Nạp Lan Trinh Trinh thành thân, hắn cũng là tận mắt nhìn vợ chồng bọn họ hai người kiên định tình thâm, phu xướng phụ tùy.

Cho đến khi tiên hoàng băng hà, thái tử trong cùng một lúc thân trúng kỳ độc ma thuật mà hôn mê bất tỉnh, thân là Thái Tử Phi Nạp Lan Trinh Trinh vì giải cứu trạng phụ, mới dùng thân mạo hiểm, đi tìm chủ nhân âm u khủng bố của Hắc Sơn trong truyền thuyết hoàn hồn cho phu quân.

Hắc Sơn trong lời đồn, rất nhiều người chỉ xem nó là một nơi kì bí, người phàm còn sống, có lẽ tin tưởng có Bồ Tát phù hộ, có lẽ tin tưởng thế gian có quỷ, lại ít có người tin tưởng Hắc Sơn tồn tại.

Nhưng thật lâu trước đây, trên sách sử lại minh xác ghi lại ——

Hắc Sơn là một chỗ thần kỳ, chỉ có người hữu duyên mới có thể tiến vào, hướng chủ nhân Hắc Sơn cầu xin tâm nguyện. Mà người đứng đầu Hắc Sơn một khi đáp ứng yêu cầu của đối phương, nguyện vọng sẽ trở thành sự thật, nhưng người cầu nguyện cũng phải trả một cái giá tương đối lớn.

Hắn tuy rằng không biết Nạp Lan Trinh Trinh dùng phương pháp gì tìm được chủ nhân Hắc Sơn, nhưng chuyện chủ tử hoàn hồn cũng là thiên chân vạn xác.

Hắn tận mắt nhìn thấy chủ tử chậm rãi tỉnh lại, cũng tận mắt thấy Nạp Lan Trinh Trinh dung mạo như thiên tiên trong nháy mắt mất đi dung mạo xinh đẹp ngày xưa, biến hóa nhanh chóng như vậy làm hắn thập phần rung động, càng sinh lòng đồng cảm.

Bởi vì, sau khi chủ tử hoàn toàn tỉnh lại, Nạp Lan Trinh Trinh đã hoàn toàn biến mất ở trên đời này.

Mà Nhan Nhược Tranh cùng thân phận con gái của Thái Thú Hồ Châu, lại là do hắn một tay an bài cho Thái Tử Phi.

Chỉ vì nếu Thái Tử Phi chính mồm hướng chủ tử thừa nhận thân phận của nàng, thì đó chính là lúc nàng hồn phi phách tán, rời khỏi thế giới này.

Qua nhiều năm như vậy, hắn vừa ngằm vụng trộm chiếu cố Thái Tử Phi dùng tên giả là Nhan Nhược Tranh, vừa nhìn chủ tử bởi vì Thái Tử Phi qua đời mà trở nên từ từ sa sút.

Hắn hiểu được miệng chủ tử luôn lặp lại lời hận không thể tự tay giết Nạp Lan Trinh Trinh, nhưng thực tế lại vì không dứt bỏ được tình yêu nồng đậm của mình đối với nàng mà thống khổ.

Hắn không muốn chủ tử chịu đủ tra tấn, lại càng không muốn hại Thái Tử Phi hồn phi phách tán, cho nên khi chủ tử một lần lại một lần hỏi hắn, năm đó thi thể Nạp Lan Trinh Trinh được người tìm thấy như thế nào, khi tìm thấy còn có ai ở đây... Câu trả lời của hắn thủy chung vẫn không thay đổi.

Hỏi hoài lâu mà không ra manh mối gì, Hoàng Phủ Tuyết vấy tay cho Liễu Thuận lui ra, một mình lâm vào trong trầm tư.

Có nhiều chuyện kỳ diệu xảy ra lắm, làm hắn không khỏi sinh ra hoài nghi với Nhan Nhược Tranh, vì sao hắn có thể từ trên người nàng cảm nhận được hơi thở Nạp Lan Trinh Trinh?

Trên đời này người biết hắn dị ứng với hoa lan không nhiều lắm, Nạp Lan Trinh Trinh chính là một người trong đó.

Trên đời này người biết và dám gọi thẳng hắn là “Lạc Viêm” càng ít, Nạp Lan Trinh Trinh cũng là một người trong đó.

Trên đời này người biết hắn thích ăn hoành thánh ở cửa hàng hoành thánh Vĩnh Hưng... chỉ có một mình Nạp Lan Trinh Trinh.

Cuối cùng, trên đời này bởi vì tiểu thái tử sinh bệnh mà sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, cả người run run, trừ mẹ ruột của cậu ra, những người khác phần lớn là hư tình giả ý, hắn liếc mắt một cái là nhìn thấu được.

Như vậy... Giữa Nhan Nhược Tranh và Nạp Lan Trinh Trinh, rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

Hoàng Phủ Tuyết không ngừng suy tư, cho đến khi đêm đã khuya, một ám vệ xuất hiện, đem một phần gia phả gia tộc Hồ Châu Thái Thú điều tra được đưa đến trong tay hắn thì lúc này hắn mới ý thức được, sự tình càng ngày càng huyền diệu.

7. Chương 7

Thời gian trôi qua cực nhanh, thu đi đông lại, lúc tuyết nhẹ rơi, cửa ải cuối năm cũng sắp đến.

Tới mỗi cuối năm, chẳng những dân chúng bình thường sẽ vì những việc vặt bận rộn liên tục, ngay cả văn võ bá quan triều đình cũng vì ủy nhiệm chức trách khác nhau mà bắt đầu lo trong lo ngoài.

Năm mới của hoàng gia vẫn không tránh được tập tục, ngoài trừ phải giăng đèn kết hoa, quét tước hơn một dặm ngoài, quan trọng nhất chính là nghi thức tế tổ tháng giêng đầu hàng năm.

Nghi thức này là quy củ tổ phụ Hoàng Phủ Tuyệt định ra, một năm bái tế một lần, ba năm làm lễ bái tế lớn một lần. Năm nay vừa tròn năm năm tiên hoàng mất, lại đến tế lớn ba năm một lần, cho nên triều đình cực kì coi trọng nghi thức tế tổ lần này.

Dựa theo lệ thường, nghi thức tế tổ ngoại trừ hoàng thượng phải đích thân trình diện, những người trong dòng họ hoàng thất khác cho dù đang ở phương nào, đều phải trở về tham gia, không cho phép vắng mặt trong lúc đó.

Con gái dưới gối tiên hoàng ít ỏi, trừ hai vị công chúa đã lấy chồng ở xa, đại hoàng huynh lớn hơn Hoàng Phủ Tuyệt gần mười tuổi chết non sau khi sinh không bao lâu.

Nhị hoàng huynh và Tam hoàng huynh là một đôi song sinh, hơn Hoàng Phủ Tuyệt bảy tuổi, cũng là rường cột nước nhà, nhất biểu nhân tài, đáng tiếc hai người tám năm trước có ý đồ mưu phản, ép tiên hoàng thoái vị, sau khi bị tiên hoàng tìm được chứng cứ, phẫn lấy hình phạt trăm tử.

Về phần ngũ hoàng đệ của Hoàng Phủ Tuyệt, vào sáu năm trước trong một lần săn bắn mùa thu bị thú dữ đột nhiên xuất hiện cắn xé đến chết. Bởi vậy nay, hoàng thất Doanh quốc chỉ còn lại có đương kim Thánh Thượng và Lục Vương Hoàng Phủ Kỳ bị nhốt ở Lệ châu.

Bởi vì năm đó Hoàng Phủ Kỳ khởi xướng án nghịch hoàng, tuy rằng sau khi xảy ra chuyện, hoàng thượng nhớ tình cảm anh em tha cho hắn một con đường sống, vốn dĩ hắn là thân phận tội thần, muốn trở lại kinh thành tham gia nghi thức tế tổ cũng không có khả năng. Thì ở trên triều đình lại xuất hiện một vài triều thần tư tưởng cổ hủ, cố tình đem luật lệ tổ tông hoàng gia tôn sùng là trời định, Công bộ Thượng thư Từ Tắc Viễn chính là một người trong đó.

Lão đầu này năm nay đã bảy mươi lăm, bởi vì lúc trước đã làm vài chuyện lớn có ích cho dân chúng và triều đình, cho nên rất được tiên hoàng coi trọng. Trong mắt hắn, Lục Vương tuy là thân mang trọng tội, nhưng dù sao cũng là con ruột của tiên hoàng, nay huyết mạch hoàng thất cũng không nhiều, người lớn ít ỏi sẽ khiến nghi thức tế tổ hổ thẹn. Cho nên, ở trên đại triều hội, hắn trước mặt văn võ bá quan tấu trình Hoàng thượng, triệu hồi Hoàng Phủ Kỳ bị cầm tù ở Lệ châu về kinh thành, đợi tế tổ xong lại phái người đưa hắn đuổi về Lệ châu.

Đề nghị vừa mới đưa ra, quần thần liền chỉ trích.

Phải biết rằng, Lục Vương bị trọng tội, cho dù đương kim thiên tử nhớ tình huynh đệ vẫn chưa chém đầu hắn, nhưng đây cũng không thể xoá tội danh hắn từng muốn giết huynh đoạt vị.

Tuy rằng mấy năm nay, hắn ở Lệ Châu cũng không có gây sóng gió, nhưng nên phòng hoạ chưa xảy ra, nhân vật nguy hiểm này kính trọng nhưng không gần gũi mới là thượng sách.

Việc này tại triều bị đưa ra đàm luận thì Hoàng Phủ Tuyệt ngồi ở trên kim loan đại điện hôm nay lại một mực bảo trì thói quen lặng yên.

Bởi vì mỗi lần nhớ tới Hoàng Phủ Kỳ, hắn đều không tự chủ được liên tưởng đối phương và một người khác cùng một chỗ.

Nhớ ngày đó, Nạp Lan Trinh Trinh sở dĩ từ thân thể hắn chôn xuống Phá Hồn cổ, mục đích thực sự, chính là muốn diệt trừ hắn, trợ Hoàng Phủ Kỳ đi lên ngôi vị hoàng đế. Mặc dù âm mưu của bọn họ cuối cùng không có thành công, nhưng vết thương ở đáy lòng hắn, vô luận qua bao nhiêu năm cũng chưa từng khép lại.

Không bao lâu, triều đình rất nhanh liền chia làm hai bên, một bên tán thành hoàng thượng triệu Lục Vương vào kinh thành, dù sao nghi thức tế tổ lớn ba năm một lần, đại biểu cho tôn nghiêm cùng phong phạm hoàng gia, con cháu trình diện tham gia là sứ mệnh không thể chối từ.

Mà ngược lại một bên lại phản đối ý kiến đó, bọn họ cho rằng đã là thân phận tội thần vô luận tôn quý đến cỡ nào, thủy chung không thoát được một chữ “tội”, nếu sau khi phạm phải tội nặng, hoàng thượng còn công khai triệu hắn quay về kinh, vậy tôn nghiêm hoàng đế không còn sót lại chút gì, về sau chỉ sợ dân chúng khó có thể khâm phục.

Cho dù tiếng thảo luận và tranh chấp càng lúc càng lớn, triều đình tựa như chợ náo loạn, biểu tình Hoàng Phủ Tuyết trước sau như một vẫn lạnh lùng, tựa hồ đã quen lữ triều thần thỉnh thoảng sẽ không chú ý thân phận, tranh chấp biện luận. Hắn cao ngạo ngồi ở trên ghế rồng đại biểu quyền uy, thờ ơ lạnh nhạt tất cả.

Cho đến khi có mấy người có vẻ xem sắc mặt thần tử trong lúc vô ý liếc mắt nhìn đến ánh mắt chế giễu của hoàng thượng thì mới nháy mắt ra dấu với nhau, không tiếp tục khắc khẩu nữa, tránh khiêu chiến quyền uy của hoàng thượng.

Cuối cùng, triều đình náo nhiệt rốt cục cũng yên lặng lại, mọi người để ý cẩn thận nhìn Hoàng Phủ Tuyết, chờ đợi hắn ra quyết định cuối cùng.

Không biết qua bao lâu, hắn mới chậm rãi mở miệng, vẻ mặt lãnh túc (lạnh lùng nghiêm túc) nói: “Nếu lúc trước Lục Vương mưu phản, thua ở dưới tay trẫm, nay chắc hắn cũng không còn bản lĩnh tiếp tục gây sóng gió nữa. Cứ như thế, tể tử năm nay, triệu hắn vào kinh thành tham gia đi.”

Nghe vậy, bên tán thành lập tức lộ ra ánh mắt đắc ý, mà người chống lại thì mặt có lo lắng, sợ hãi Lục vương vào kinh thành sẽ khiến cho dân tình xôn xao.

Hoàng Phủ Tuyết cười lạnh một tiếng lại nói: “Cho dù năm đó hắn phạm phải nhiều sai lầm, nhưng trong thân thể hắn vẫn đang chảy dòng máu hoàng gia, nếu việc trẫm cố ý không triệu hắn quay về kinh truyền ngoài thì người khác sẽ nói trẫm không tốt. Chuyện này không có gì cần thảo luận, tâm ý trẫm đã quyết, ba ngày sau truyền chỉ, triệu Lục vương vào kinh thành.”

Sắp đến cuối năm, nhiệt độ không khí kinh thành càng ngày càng lạnh, Hoàng Phủ Tuyết vừa phân phó ngự thiện phòng chưng thêm nhiều canh nuôi thân bổ dưỡng cho Nhan Nhược Tranh tắm bổ, vừa sai người đem rất nhiều áo lông chồn nhung tốt nhất làm thành các kiểu áo choàng cho nàng sưởi ấm.

Phi tử khác trong hậu cung không có đãi ngộ tốt như vậy, thấy mà không khỏi đỏ mắt, nhưng ngại thân phận quý phi của Nhan Nhược Tranh, lại được hoàng thượng ân sủng như thế, cho nên mặc dù đáy lòng có chứa nhiều oán hận, mặt ngoài cũng không dám để lộ ra chút bất mãn nào.

Dáng người Nhan Nhược Tranh cao cao thon gầy, lông da thượng đẳng trong cung tỉ mỉ may làm thành áo choàng mặc ở trên người nàng, càng hiển lộ rõ ràng khí chất cao quý trời sinh của nàng, làm người ta thấy không khỏi bắt đầu kính nể.

Mà Hoàng Phủ Tuyết vừa thầm khen khí chất bẩm sinh độc đáo của nàng, vừa thầm đoán trong lòng trên người nàng rốt cuộc giấu bao nhiêu bí mật không muốn cho người khác biết.

Cùng nàng ở chung, hắn càng phát hiện ra giữa nàng và Nạp Lan Trinh Trinh có nhiều chỗ tương tự lắm, oán hận đọng lại dưới đáy lòng nhiều năm, bởi vì phát hiện này mà trở nên dị thường hưng phấn cùng chờ mong.

Hắn không rõ chính mình đến tột cùng muốn kết quả như thế nào, nhưng ít ra trước mắt, hắn rất nóng lòng từ các tình tiết chậm rãi làm rõ chân tướng bị cố ý che giấu.

Giờ phút này, mấy bộ xiêm y vừa thay được cung nữ hầu hạ cất xong, Nhan Nhược Tranh chậm rãi đi đến bên cạnh Hoàng Phủ Tuyết ngồi ở trước bàn, tao nhã giúp hắn rót ly trà nóng rồi sau đó ngồi xuống.

“Nghe nói hoàng thượng hạ chỉ, cho Lục vương bị cầm tù ở Lệ Châu trở về kinh tể tử.”

Hoàng Phủ Tuyết tiếp nhận trà nàng đưa tới, bất động thanh sắc khẽ nhấp một cái, đáy mắt vì vấn đề nàng đưa ra lộ ra một chút thần sắc phức tạp.

Chớ trách hắn, đối với đề tài này miễn cảm như thế, nhớ năm đó, hắn vẫn còn là thái tử, phụ thân của Nạp Lan Trinh Trinh - Nạp Lan Khang, cùng mẹ đẻ của Hoàng Phủ Kỳ - Dung quý phi là bà con. Hơn nữa trước đây Nạp Lan Trinh Trinh, thường xuyên theo cha nàng vào cung kiến giá, cùng Hoàng Phủ Kỳ có thể xem là thanh mai trúc mã, hai trẻ nhỏ vô tư.

Khi lần đầu tiên hắn nhìn thấy Nạp Lan Trinh Trinh, nàng đang cùng Lục đệ ở trong ngự hoa viên chơi trốn tìm, mà nháy mắt nàng đang che mắt ngộ nhận mình là Lục đệ ôm lấy hắn, hắn sinh ra ý nghĩ liêu

lĩnh cũng muốn lấy được nàng.

Sau án nghịch hoàng án, hần từng không ngừng nghĩ, nguyên nhân chủ yếu sở dĩ Lục đệ phát động chính biến, có phải Nạp Lan Trinh Trinh cũng có ảnh hưởng đến quyết định này hay không. Dù sao năm đó hần có thể thuận lợi nàng cưới vào cửa như thế, cũng không thể không tính đến nguyên nhân là do mình được phụ hoàng sủng ái, hơn nữa còn có danh hiệu thái tử.

Giờ phút này, đối mặt với câu hỏi giống như vô tâm của nàng, hần cười cười đáp: “Cho dù năm đó hần làm chuyện đại nghịch bất đạo, nhưng rốt cuộc cũng là đệ đệ của trẫm, là một trong những huyết mạch của hoàng thất số lượng không nhiều lắm.”

Nhan Nhược Tranh đang cầm ly trà nhỏ, ngửi hương trà Long Tĩnh Tây Hồ đặc biệt, giống như đối với trả lời của hần hình như không có ý muốn nghĩ tiếp.

Hoàng Phủ Tuyết lại không muốn chấm dứt đề tài này, trịnh trọng nói: “Rất nhiều người đều nói sau khi trẫm bình định án nghịch hoàng lần đó, bốn phía giết hại đại thần triều đình, quả thật là hành vi của bạo quân. Nhưng bọn họ không có nghĩ tới, nếu trẫm thật sự là một bạo quân, tại sao sau khi Lục vương phạm phải lỗi lớn như vậy, vẫn tha cho hần không chết?”

“Đây là hoàng thượng nhân từ.”

“Trẫm cũng không phải là nhân từ, chính là không muốn lấy phương thức tàn nhẫn hủy diệt thân tình nhiều năm mà thôi.” Biểu tình của hần đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc, yên lặng nhìn nàng. “Giống như Thái Tử Phi năm đó, nếu từ khi mới bắt đầu nàng thẳng thắn nói tất cả với trẫm, thì chẳng lo nàng thật có lòng mưu hại trẫm hay không, trẫm cũng sẽ không khó xử nàng. Đáng tiếc là...”

Hần biến sắc, ánh mắt nhìn về phía nàng bởi vậy sâu thẳm vài phần. “Từ khi nàng có mục đích, ý đồ đẩy trẫm vào chỗ chết, từ ngày bắt đầu lừa gạt trẫm, tất cả đã không cách nào quay lại nữa rồi.”

Muốn đẩy hần vào chỗ chết sao?

Nhan Nhược Tranh cười khổ ở trong lòng, đối với kết án như vậy không biết nên trả lời thế nào.

Năm đó cha nàng nhận được ý chỉ của tiên hoàng, gả nàng cho Hoàng Phủ Tuyết thân là thái tử, kỳ thật cũng không nói gì với nàng về âm mưu đó.

Quen Hoàng Phủ Tuyết, hiểu hần cho đến khi yêu hần, đều là chuyện sau khi nàng gả cho hần, tình cảm thâm sâu của bọn họ là từ từ bồi dưỡng mà có được.

Khi đó nàng cũng không biết mình trở thành công cụ đoạt quyền, được an bài ở bên người Hoàng Phủ Tuyết, cũng không biết thủ cung sa do cha nàng điểm ở trên người nàng khi xuất giá mang theo lực sát thương khổng lồ như thế.

Đến khi tin tức tiên hoàng băng hà truyền đến, một khắc sau Hoàng Phủ Tuyết hôn mê bất tỉnh, nàng mới khiếp sợ phát hiện, từ đầu tới đuôi, cha nàng đều muốn nàng trở thành một quân cờ mưu hại Hoàng Phủ Tuyết, ẩn mình ở bên cạnh hần suốt ba năm.

Cũng mặc kệ năm đó những sự tình kia đến cuối cùng do ai làm chủ, người hại hần phách Hoàng Phủ Tuyết bị hút đi, thậm chí thiếu chút nữa vứt bỏ tánh mạng, chính là nàng.

Cho nên, để bù lại sai lầm lớn này, nàng cam tâm tình nguyện dùng thứ quý giá nhất của mình cùng chủ nhân Hắc Sơn trao đổi, nhưng bốn năm qua đi rồi phu quân từng vì nàng suýt nữa chết, lại vẫn xem nàng là kẻ thù lớn nhất mà oán hận.

“Nàng có biết điểm lợi hại nhất của Phá Hồn cổ là gì không?”

Thanh âm sâu kín của hần từ bên tai truyền đến, nàng còn chưa kịp phản ứng thì cổ tay liền đột nhiên bị hần dùng lực bắt lấy.

“Người bị hạ cổ, nếu không phải yêu người hạ cổ sâu đậm, thì có cả đời cũng không thể phát tác.” Hần đột nhiên cười lạnh, “Yêu càng sâu, tổn thương càng nặng, Nạp Lan Trinh Trinh tàn nhẫn, nàng không cần đến một đao đã làm trẫm thương tích đầy mình.”

Nhan Nhược Tranh bị biểu tình nghiêm túc của hắn làm hoảng sợ, không biết có phải nàng thấy nhầm hay không, chất vấn cùng hận ý trong mắt của hắn, giống như đang là nhằm vào nàng.

Nàng sợ hãi muốn chạy trốn, lại không biết nên trốn hướng nào, đang muốn mở miệng tùy tiện nói chút gì đó, đã bị nụ hôn mãnh liệt của hắn đánh úp lại.

Bất thành linh, nụ hôn có chứa ý tứ trừng phạt dọa nàng sợ, làm nàng chỉ có thể kinh ngạc trợn to hai mắt, nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc của hắn. Thẳng đến bị hắn chặn ngang ôm lấy nàng ném về phía long sàng, hắn mới từ trên cao nhìn xuống nàng, lộ ra mỉm cười không rõ ý nghĩa.

Ngoại trừ gương mặt này, thì từng đặc điểm trên người nàng cũng làm cho hắn cảm thấy quen thuộc. Mặc kệ nàng có bao nhiêu lời khó nói, hắn đều rất nhẫn nại, chờ nàng chính mồm tự nói sự thật với mình. Hoàng Phủ Tuyết nghĩ như thế ở trong lòng.

Hoàng Phủ Kỳ không nghĩ tới, một ngày kia mình còn có cơ hội bước đi trên mảnh đất của kinh thành này.

Nhìn hai bên ngã tư đường quen thuộc, đám người lui tới, lần trước đi qua nơi này giống như là ở trong giấc mộng xa xôi.

Mà nay, hắn đã trở lại, mặc kệ trên người có bao nhiêu tội danh không thể tha thứ, cũng không quản hành vi khi gió của hắn lúc trước ở trong mắt người thiên hạ có bao nhiêu đại nghịch bất đạo, giờ này khắc này, hắn công khai trở lại quê hương sinh ra hắn nuôi lớn hắn.

Từ xưa, đã có câu “người thắng làm vua, người thua làm giặc”, năm đó nếu hắn tạo chính biến thành công, như vậy hiện tại người cầm quyền sanh sát thiên hạ trong tay, được văn võ bá quan lễ bái, sao lại là Hoàng Phủ Tuyết!

Từ sau nghịch hoàng án xảy ra, hắn rất nhanh đã bị tứ hoàng huynh Hoàng Phủ Tuyết bắt giữ, cầm tù ở Lệ Châu, kinh thành từ nay về sau hoàn toàn ngăn cách với hắn. Nhưng mà mỗi đêm tỉnh mộng thì dung nhan khuyên quốc khuyên thành của Nạp Lan Trinh Trinh luôn xuất hiện rõ ràng trong giấc mơ của hắn.

Hắn liều lĩnh tìm hiểu tung tích của nàng, không nghĩ tới lại biết được tin tức khi nàng đang trốn tránh đuổi bắt thì bất hạnh rơi xuống vách núi, đánh mất tính mạng.

Hắn vĩnh viễn cũng không quên được trong tối ngày biết tin tức, mình phát điên như thế nào, tự nhốt mình trong phủ đệ, hắn không tin một người con gái thiện lương như vậy sẽ chết thê thảm như thế, càng oán hận Hoàng Phủ Tuyết cư nhiên không để ý tình cảm vợ chồng ngày xưa đuổi tận giết tuyệt nàng.

Bởi vậy cho dù sau khi nghịch hoàng án xảy ra, Hoàng Phủ Tuyết tha cho hắn không chết, hắn cũng không bởi vậy mà đối hoàng huynh sinh ra nửa phần cảm kích.

Hắn hận Hoàng Phủ Tuyết!

Tựa như đứa nhỏ trên đời này không được cha mẹ coi trọng, lại trở mắt nhìn huynh đệ tỷ muội mình được sủng ái, đang dần dần hiểu được ghen tị, hiểu được oán hận, hiểu những chữ không công bằng thì hắn cũng đã xem tứ hoàng huynh liệt vào quân địch của mình.

Đều là hoàng tử như nhau, đều nổi tiếng ở mọi phương diện như nhau, nhưng đơn giản chỉ vì mẹ đẻ của Hoàng Phủ Tuyết là hoàng hậu, thân là trưởng tử hoàng thất, mà đãi ngộ giữa bọn họ liền khác biệt, phụ hoàng dễ dàng phủ định tất cả của hắn.

Không được phụ hoàng yêu thích, hắn có thể nhịn; không được đại thần coi trọng, hắn có thể nhịn; mà khi hắn lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay đối một cô nương động tình thì hoàng huynh của hắn lại ỷ vào thân phận thái tử đương triều, dễ dàng cướp đi hạnh phúc thuộc về hắn, lúc này hắn rốt cục không thể nhịn được nữa!

Nạp Lan Trinh Trinh là cô nương từ nhỏ hắn lập chí muốn kết hôn, hai người thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, tuy rằng muốn kết hôn với nàng được coi như lời nói của trẻ nhỏ, nhưng trong lòng hắn sớm nhận định nàng là nương tử tương lai mình muốn kết hôn.

Nếu như không có Hoàng Phủ Tuyết, cuộc sống của hắn sẽ cùng thời thơ ấu hạnh phúc mà trôi qua, nhưng Hoàng Phủ Tuyết lại hủy tất cả!

Cho nên hắn dự mưu tạo phản, ý đồ soán vị, bất kể hậu quả muốn cướp đi tất cả mọi thứ của Hoàng Phủ Tuyết, chỉ có như vậy, hắn có thể từ trên tay đối phương đoạt lại nữ nhân mình yêu thích. Cho dù tương lai bị người trong thiên hạ lăng mạ sỉ nhục, bị đại thần cả triều không tha, hắn cũng không quan tâm.

Nạp Lan Khang phụ thân của Nạp Lan Trinh Trinh, là người trong tộc của mẫu phi hắn, hắn cũng từng xả thân cứu mạng ông, cho nên lúc ấy Nạp Lan Khang liền hứa hẹn, tương lai cho dù hắn đưa ra yêu cầu như thế nào, cũng sẽ trợ giúp tất cả trả lại nhân tình này cho hắn.

Bởi vậy một khắc kia khi phụ hoàng hạ chỉ, đem Nạp Lan Trinh Trinh gả cho thái tử Hoàng Phủ Tuyết, hắn biết mình không thể làm phụ hoàng thay đổi chủ ý, càng không có khả năng làm hoàng huynh buông tha nàng, nên không còn cách nào khác, hắn đành phải ra hạ sách này, tính trong lúc vô tình hại chết hoàng huynh mà Nạp Lan Khang không thể tránh khỏi, thành kẻ chết thay trong trận tranh đấu quyền lực này.

Nếu trên trời buộc hắn đi phải đi con đường không lối về này, hắn chỉ có thể bất kể hậu quả, vì nữ nhân mình muốn mà cố gắng, không tiếc mưu phản hại hoàng huynh của mình.

Chỉ khi nào hoàng huynh chết đi, thì hắn - Lục vương gia này mới có thể danh chính ngôn thuận được chúng thần tôn lên vị trí hoàng đế.

Chỉ có ngồi trên vị trí trên vạn người kia, mới có thể có được hạnh phúc hắn muốn.

Nguyên bản, hắn cho là mình thành công, bởi vì hoàng huynh trúng Phá Hồn cổ hắn bày ra mà tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, ngay cả những thái y y thuật cao trong cung đều nói, bệnh tình như vậy muốn cải tử hồi sinh, trừ phi có thần tiên xuất hiện, hơn nữa chỉ sống qua bảy ngày, bảy ngày sau đó, uy lực Phá Hồn cổ sẽ đạt tới cực hạn, đến lúc đó, ba hồn bảy vía của hoàng huynh sẽ tan thành mây khói.

Nhưng... Ngay khi hắn sắp thành công thì một đạo sĩ không rõ lai lịch xông vào cung điện thái tử, không biết làm pháp thuật gì, lại làm cho người vốn nên đi gặp Diêm Vương kỳ tích thức tỉnh, làm mình thất bại trong gang tấc...

Dòng nước lũ trí nhớ dần dần bay xa, hiện nay Hoàng Phủ Kỳ đứng lặng trước cửa cung hoa lệ trước mặt, tựa như sự chiêm chọc đáng buồn nhất, đùa cợt thân phận tội thần hiện tại của hắn.

Nhưng mà mặc kệ đáy lòng hắn nghĩ như thế nào, khi hắn phong trần mệt mỏi một lần nữa bước vào mảnh đất kinh thành này thì Hoàng Phủ Tuyết vẫn làm hết chức trách thân là huynh trưởng, phái người đưa hắn tiến hoàng cung.

Xa cách nhiều năm nay gặp lại, cho dù có dấu hận ý sâu bao nhiêu, thì đôi huynh đệ này ngoài mặt vẫn diễn lại tiết mục huynh hữu đệ cung.

Hoàng Phủ Tuyết dẫn dắt triều thần cùng các phi tử hậu cung, ở Chiêu Nhân điện thiết yến vì Lục Vương đón gió tẩy trần, đối đãi ân cần như vậy ở trong mắt người ngoài xem ra, tựa hồ cho Lục Vương đủ mặt mũi, nhưng Hoàng Phủ Kỳ thuở nhỏ cùng nhau lớn lên với hoàng huynh lại hiểu rất rõ ràng, hoàng huynh của hắn chính là đang dùng một cách thức khác để hung hăng nhục nhã tự tôn còn sót lại của hắn.

Ý tứ của Hoàng Phủ Tuyết cực kỳ dễ hiểu được, tựa như đang nói ——

Mặc kệ lúc trước ngươi làm bao nhiêu chuyện có lỗi với trẫm, trẫm cũng có thể coi như ngươi còn trẻ không biết, không hiểu chuyện, không cần cùng ngươi so đo. Dù sao ngươi bất quá là một cái món đồ chơi trong tay trẫm, từ nay trẫm đùa giỡn như thế nào cũng không thể có nửa câu oán hận. Tàn khốc hơn mà nói, trẫm muốn ngươi bị cầm tù ở Lệ châu, ngươi cũng sẽ phải ngoan ngoãn cút ra kinh thành; một đạo ý chỉ của trẫm triệu hồi ngươi, ngươi phải phủ phục ở dưới chân trẫm, hướng trẫm dập đầu cảm ơn.

Bởi vậy, đối mặt triều thần giả nhân giả nghĩa ân cần thăm hỏi, cùng với Hoàng Phủ Tuyết không hề có thành ý ôn chuyện thì Hoàng Phủ Kỳ chính là khách sáo hưởng ứng, thủy chung không có để phân “ân sủng” này vào trong mắt.

Cho đến khi một hài tử mặc áo gấm vàng xuất hiện ở Chiêu Nhân điện thì Hoàng Phủ Kỳ vẫn thờ ơ lạnh nhạt, hai mắt sáng ngời, bị dung nhan phần điêu ngọc mài trong suốt hấp dẫn.

Đứa bé kia ước chừng sáu, bảy tuổi, làn da trắng lộ ra một tầng ánh sáng nhu hoà, mày rậm mắt to, tròng mắt màu đen lóe ngậy thơ hồn nhiên.

Hoàng Phủ Kỳ bị cậu hấp dẫn thật sâu, trí nhớ giống như trở về rất nhiều năm trước, hẳn còn nhỏ lần đầu tiên nhìn thấy thiên kim Tể tướng gia thì cũng giống như vậy bị dung nhan tuyệt sắc làm cho kinh sợ.

“Trinh Trinh...”

Một tiếng gọi lơ đãng thoát ra miệng, làm Hoàng Phủ Kỳ ngây ngốc tại chỗ, mà Hoàng Phủ Tuyết ngồi cách hẳn cách đó không xa, cũng vì tiếng “Trinh Trinh” kia mà lộ ra vẻ mặt trên tức.

Tuy rằng những đại thần đang dùng tiệc không có chú ý tới sự khác thường này, nhưng Hoàng Phủ Kỳ vì thất thố của mình mà lâm vào trong ảo não thật sâu.

Sao hẳn lại quên, năm đó khi Nạp Lan Trinh Trinh gả cho Hoàng Phủ Tuyết thì sau đó không lâu liền sinh hạ một đứa con, gọi là Hoàng Phủ Ngọc, đúng là đương kim thái tử, cũng chính là đứa nhỏ phần điều ngọc mài trước mắt này.

Chẳng qua theo năm tháng khi lớn lên, ngũ quan đứa nhỏ này cùng Nạp Lan Trinh Trinh qua đời nhiều năm càng ngày càng tương tự, mới có thể làm hẳn nhất thời nghĩ đến nàng khi còn nhỏ.

“Ngọc nhi, vị này là lục hoàng thúc của con, còn không đi qua hành lễ với hoàng thúc?” Hoàng Phủ Tuyết ngoài miệng giới thiệu như vậy, miệng lại khó nén một tia tà ác đắc ý.

Hoàng Phủ Ngọc nhu thuận tiêu sái đến trước mặt Hoàng Phủ Kỳ khom người thi lễ, mềm mại khẽ gọi một tiếng: “Lục hoàng thúc.”

Hoàng Phủ Kỳ nhất thời hoảng hốt, đột nhiên có loại ý tưởng rất lớn mật. Nếu hài tử xinh đẹp là nhi tử của hẳn cùng Trinh Trinh, thật là tốt bao nhiêu?

Sau khi hành lễ, Hoàng Phủ Ngọc đi thẳng về phía Nhan Nhược Tranh. Gần đây Thái Phó bỏ thêm không ít công khóa, thời gian nhàn hạ của cậu ít đi, tự nhiên cơ hội ở chung với xấu nường cũng theo đó giảm bớt rất nhiều.

Gần cuối năm, đại yến tiếu yến trong cung không ngừng, thừa dịp hôm nay đón gió tẩy trần cho lục hoàng thúc, cậu thật vất vả mới có cách ở cùng xấu nường, kể việc vặt mấy ngày gần đây xảy ra với hẳn.

Hoàng Phủ Kỳ theo bóng dáng tiếu oa nhi nhìn lại, lúc này mới chú ý tới sự tồn tại Nhan Nhược Tranh.

Bên cạnh những phi tử dung nhan tuyệt mỹ, thân thể thướt tha kia, thì bộ dạng nàng thật sự rất không đáng chú ý, vừa vặn vì thái tử Hoàng Phủ Ngọc lại vọt tới trong lòng nàng, làm cho hẳn không khỏi đối với nữ tử dung nhan bình thường này nhìn vài lần.

Khi hẳn nhìn phía đối phương thì nàng cũng rất có lễ phép hướng hẳn hơi hơi cúi đầu, thần sắc không hiểu sao làm cho hẳn cảm thấy có vài phần thân thiết.

Hẳn không biết có phải mình nhìn nhầm hay không, vì sao bộ dáng nàng cười rộ lên, lại làm cho hẳn cảm thấy quen thuộc trước nay chưa từng có?

Ánh mắt Hoàng Phủ Kỳ nhìn thẳng Nhan Nhược Tranh, rất nhanh khiến cho người nào đó bất mãn.

Hoàng Phủ Tuyết cố ý ho nhẹ một tiếng nói: “Trẫm nhớ rõ Lục đệ rất thích nghe diễn tuồng, cho nên yến tiệc hôm nay, trẫm đặc biệt vì Lục đệ chuẩn bị mấy xuất diễn.” Nói xong, hẳn hướng một bên nháy mắt.

Một tiểu thái giám liền hai tay cầm diễn phổ (sách có ghi tuồng diễn) quỳ đến trước mặt hoàng thượng chờ hẳn chọn kịch.

Hẳn tiếp nhận diễn phổ, tùy tay lật lật, nhẹ giọng thì thầm: “ Mẫu Đơn đình kinh mộng , Oan Đậu Nga , Hán cung thu , Bạch xà truyền , Gấm ký , trẫm ngày duyên .”

Hẳn một hơi đọc lên hai mươi mấy xuất diễn, cuối cùng nhẹ nhàng đem diễn phổ đóng lại, giống như khó xử lắc đầu.

“Kịch hay thật sự nhiều lắm, trầm trọng lúc nhất thời cũng không biết chọn thế nào mới tốt, Tranh nhi..” Hấn nhìn nữ nhân cách đó không xa đang giúp Hoàng Phủ Ngọc lột tôm, “Nàng tới giúp trầm ra chủ ý đi.”

Không nghĩ tới hoàng thượng sẽ bảo mình chọn kịch, Nhan Nhược Tranh ngẩn ra, liếc Hoàng Phủ Kỳ cách đó không xa một cái, thuận miệng trả lời: “Vậy Trường hận ca là được.”

Dứt lời, nàng phát hiện hai đạo ánh mắt đồng thời hướng về phía mình. Trong mắt Hoàng Phủ Tuyết lóe lên sự hứng thú dạt dào cùng tính kế; mà trong mắt Hoàng Phủ Kỳ lại biểu lộ sự khiếp sợ trước nay chưa có.

Bởi vì vừa rồi Hoàng Phủ Tuyết một hơi đọc lên hai mươi mấy xuất diễn, chưa bao giờ đề cập tới Trường hận ca.

Năm đó chỉ có Nạp Lan Trinh Trinh mới biết rõ, đó chính là vở diễn Lục vương Hoàng Phủ Kỳ yêu thích nhất.

8. Chương 8

Màn giường rộng thùng thình che khuất ánh nến lay động ngoài long sàng, đồng thời cũng che lại cảnh xuân kiều diễm trên long sàng.

Thái Hoà Cung bởi vì có rồng sinh ấm áp, nên cho dù đã gần cuối năm, nghênh đón ngày đông giá rét, nơi này vẫn ấm áp như mùa xuân.

Hoàng Phủ Tuyết cảm thấy mỹ mãn nhìn nữ tử dưới thân quần quít lấy thân thể hấn, hai gò má ửng hồng đến mê người, miệng thở gấp liên tục, một đôi mị nhãn hơi mở, chớp động lên tia đáng thương mà bất lực, tựa như một chú cún nhỏ cầu xin chủ nhân rũ lòng thương, dùng ánh mắt khát vọng đợi chủ nhân ban cho.

Hấn có chút kiêu ngạo nhớ kỹ bộ dáng thần phục này của nàng trong đầu, mới chậm rãi cúi người, như thưởng hôn xuống mi mắt nàng.

Bất ngờ nàng lại ra sức ôm lấy cổ hấn, môi thơm như gà con mổ thóc hôn lại hấn.

Hoàng Phủ Tuyết rốt cuộc không chịu nổi nàng mời mọc như thế, mãnh liệt đem dục vọng cường tráng của mình thâm nhập cửa vào của nàng, lúc sâu lúc nông, khiến nữ nhân dưới thân thổ hồng hộc, rên rỉ liên miên.

Khi hai người cùng đạt đến đỉnh thì bụng của hấn dùng sức một cái, nguồn nhiệt nháy mắt phóng ra.

Ánh nến ngoài trường lay động, bóng người trong trường chặt chẽ rúc vào nhau, bọn họ mặt đối mặt, trở lại màn vui thích vừa nãy.

“Nghe nói lão gia của nàng ở Nam Hương Hồ Châu.”

Lúc tiếng hít thở đều đều từ mũi nàng phát ra, Hoàng Phủ Tuyết đưa môi tới khẽ cọ lên cánh môi non mềm của nàng.

Bị hấn ép buộc đến mỗi một kiệt lực, Nhan Nhược Tranh không có mở mắt ra, “ưm” một tiếng, dường như ngại hấn cọ mình ngứa, đầu gối lên tay hấn khẽ dời về phía sau.

Nhưng hấn không cho nàng cơ hội chạy trốn, bàn tay to dùng sức kéo đầu nàng về, bắt mặt nàng lại gối lên cánh tay của mình. Tay kia thì không có ý tốt ở trong chăn vuốt ve da thịt trơn mềm của nàng.

“Chờ đại điển tế tổ kết thúc, trầm mang nàng về Hồ Châu thăm người thân được không?”

Không khí nháy mắt yên tĩnh hẳn, Nhan Nhược Tranh vốn mỗi một dựa vào lồng ngực hấn, ý thức dần dần đi xa nghe thấy lời này lập tức giống như bị kinh sợ vậy, đột nhiên mở hai mắt ra.

Hoàng Phủ Tuyết nhìn phản ứng của nàng trong mắt, tuy rằng ngoài mặt không có vẻ gì khác thường, nhưng tâm lại cảm thấy vạn phần vừa lòng.

“Hoàng thượng vừa mới nói cái gì?” Nàng có chút không xác định, cẩn thận hỏi lại một lần.

Hắn cười mà như không cười, ở dưới chần nhéo nhéo eo nàng, “Trẫm nói, chờ sang năm sau, trẫm sẽ tìm thời gian cùng nàng quay về Hồ Châu thăm họ hàng thân thích.” Giọng hắn mang theo cương chiều nói tiếp: “Dù sao nàng gả tiến cung lâu như vậy, nhưng vẫn chưa từng trở về, nay lại là thân phận quý phi, trẫm tự mình mang nàng áo gấm về nhà, tương lai ở trước mặt người trong tộc sẽ có rất nhiều mặt mũi...”

“Nhưng cha thiếp đã qua đời nhiều năm...”

“Vậy thì có sao? Theo trẫm biết, Nhan gia Hồ Châu được xưng tụng là nhà giàu, cho dù Nhan Thanh cha nàng thân là thái thú Hồ Châu nhiều năm trước mắc bệnh qua đời, nhưng Nhan gia vẫn còn rất nhiều huynh đệ. Trẫm cũng không phải kẻ bạc tình, nếu hiện tại nàng là quý phi của trẫm, đương nhiên không thể không cho Nhan gia nhiều thứ hơn, chỉ cần thể lực Nhan gia hưng thịnh, địa vị của nàng ở hậu cung mới càng có thể ngồi yên ổn hơn.”

Nhan Nhược Tranh thất thần, không chớp mắt chăm chú nhìn hai mắt nghiền ngẫm của hắn, nhin không được bắt đầu đoán Hoàng Phủ Tuyết có phải lại đang có ý định gì hay không?

Nhiều lần hắn cố tình dò xét, nàng không phải là không hề có cảm giác, nhưng lần này nàng khó lòng phòng bị được.

Ngày ấy trên yến tiệc đón tiếp Lục vương Hoàng Phủ Kỳ, nàng đã cố sức cúi thấp, giảm bớt sự tồn tại của mình, nhưng khi hắn cố ý dùng tên vỗ kịch để dò xét mình, nàng vẫn trở tay không kịp.

Sau đó, mặc dù hắn không có nhắc lại, nhưng mỗi lần đối mắt hắn hơi có thâm ý nhìn nàng đều khiến nàng có cảm giác bí mật đã bị nhìn thấu, vô lực cùng khản trương.

Biết rõ nam nhân này khôn khéo đáng sợ, nhưng vì để có thể ở cạnh hắn hưởng thụ một khoảnh khắc ôn nhu, nàng vẫn quyết định bí quá hoá liều, cẩn thận từng bước.

Ai ngờ ngày phòng đêm phòng, tâm vua khó dò, trong lúc lý trí nàng hoàn toàn lâm vào mơ hồ thì hắn lại bắt ngờ đưa ra tin sẽ cùng nàng hồi hương thăm người thân, làm nàng kinh hồn khiếp sợ.

Không nói đến nàng đối với Nhan gia Hồ Châu hoàn toàn không biết, ngay cả vị phụ thân trên danh nghĩa Nhan Thanh đã qua đời kia, nàng cũng chưa từng thấy mặt bao giờ.

Lúc trước Liễu Thuận phải sử dụng giao thiệp, vì nàng an bài thân phận ấu nữ của Nhan Thanh, là bởi vì năm đó hắn cùng Nhan gia có chút ít giao tình, biết Nhan gia trước mắt đã rời khỏi con đường làm quan, ẩn cư chốn thôn quê, các thế hệ đều không hỏi thế sự, thân gia bối cảnh như vậy không có khả năng mang đến phiền toái cho nàng, cho nên mới vì nàng mà bịa đặt thân thế này.

Huống hồ, từ xưa cũng không thấy qua Đế vương hỏi đến việc nhà phi tử, không nghĩ tới Hoàng Phủ Tuyết lại phá bỏ tiền lệ, chủ động đưa ra đề nghị muốn dẫn nàng áo gấm về quê?!

Loại chuyện này, các phi tử khác nghe xong tất nhiên sẽ vui mừng hơn hở, nhưng với nàng mà nói thì như là sấm sét giữa trời quang, nhất thời bị hắn dọa cho sợ tới mức tan thành mây khói.

Nhưng nàng càng ra sức cự tuyệt, cực lực phản đối, Hoàng Phủ Tuyết khuyên bảo lại càng hăng say. Trong lời nói có thêm ý rằng trẫm sở dĩ đưa ra yêu cầu này, cũng bởi vì hết sức sủng ái nàng, những kẻ khác cho dù có quỳ cầu xin trẫm, trẫm cũng không suy nghĩ dù chỉ một chút.

Nếu là ngày thường, Nhan Nhược Tranh cũng là nhân vật lợi hại suy nghĩ rõ ràng, mồm miệng lanh lợi, nhưng giờ phút này nàng mới bị chuyện phòng the thường lệ mỗi đêm ép buộc xong, đừng nói thể lực một giọt cũng không còn, ngay cả suy nghĩ cũng có chút mơ hồ.

Cho nên khi hắn hao hết lời lẽ nói ra nếu tự hắn đưa nàng về Hồ Châu thăm người thân thì sẽ mang đến không ít điều tốt cho nàng thì nàng chỉ biết viện đủ cớ để từ chối. Lúc thì nói mình cùng người nhà đã nhiều năm không liên lạc sớm mất đi tình thân, lúc thì lại chuyển sang tổ tông gia pháp giáo huấn thiên kim chi tử không ngồi ngụy đường.

Về sau, Hoàng Phủ Tuyết rốt cuộc bị nàng nhắc đi nhắc lại mà trâm khuôn mặt tuần tú xuống, ngữ điệu lạnh xuống nghiêm trang hỏi: “Nàng không phải là ngại trẫm phong cho nàng địa vị quá thấp, cho nên mới cự tuyệt đề nghị của trẫm hết lần này đến lần khác?”

Lời này nói đến vô cùng không tốt, giống như cố ý muốn kích nằng tức giận.

Ngay sau đó hần lạnh lùng cười, lại nói: “Tuy rằng ngôi vị hoàng hậu vẫn trống như trước, nhưng lúc trăm còn sống, cũng không định đem vị trí này cho ai...”

Quả nhiên, lời hần còn chưa dứt, sắc mặt nằng vốn vì hần cố ý khiêu khích mà trở nên hết sức khó coi.

Nằng mạnh mẽ ngồi dậy, trên mặt mang theo vài phần giận, “Lời ấy của hoàng thượng rốt cuộc là có ý gì?”

Tựa như đoán được nằng sẽ có phản ứng như thế, hần không nhanh không chậm nói: “Chẳng lẽ nằng không phải ngại trăm không ban vị trí hoàng hậu cho nằng sao?”

Nếu lúc này Nhan Nhược Tranh còn chưa nghe ra hàm nghĩa trong lời nói của hần, thì nằng chính là đứa ngốc.

Tuy rằng sớm biết Hoàng Phủ Tuyết là cái loại người vì đạt tới mục đích không từ thủ đoạn, nhưng nằng trăm triệu lần không nghĩ tới, vì muốn làm rõ nghi kỵ ở trong lòng hần, mà hần không để ý tôn nghiêm của nằng nói ra những lời đả thương người như thế...

Xem ra, vì ép nằng chính mồm thừa nhận thân phận hần hoài nghi kia, hần đã nghĩ hết tất cả biện pháp ép nằng đi vào cái bẫy hần bày ra.

Nằng đột nhiên đối với tình cảnh hiện tại của mình cảm thấy đáng buồn vạn phần, lấy khỏe mạnh, mỹ mạo cùng sống lâu đối lấy mạng của hần cùng bộ dạng mang bệnh và thân hình này của mình, cũng chỉ vì nghĩ trong cuộc sống ngắn ngủi này muốn sống cùng hần sống những năm tháng cuối cùng, nhưng hần lại không có tâm, muốn vạch trần vết sẹo nằng giấu ở sâu trong nội tâm ra.

Nhìn vẻ đắc ý trên mặt hần, nằng đáp trả lại bằng một nụ cười lạnh nhợt nhạt, “Hoàng thượng quả nhiên hiểu biết tâm tư của thiếp. Đúng vậy, thật sự thiếp mơ ước vị trí hoàng hậu cao cao tại thượng kia, nếu hoàng thượng cảm thấy thiếp quá tham lam, cứ việc hạ chỉ giáng thiếp xuống làm thứ nhân, nhốt trong lãnh cung là tốt rồi.” Nằng nói xong, đứng dậy mặc quần áo rồi đi, lại bị hần kéo vào lòng, trực tiếp nhét về trong chăn.

Thấy nằng tức giận, hần khuyên bảo: “Làm gì tức giận thế? Trăm chỉ vô ý nói một chút mà thôi. Nếu nằng không muốn trăm cùng nằng về Hồ Châu thăm người thân, vậy việc này để từ từ rồi tính đi.”

Hoàng Phủ Tuyết cùng Nạp Lan Trinh Trinh ở chung nhiều năm, sớm hiểu rõ ràng tính tình của nằng, hần biết nằng thông minh lanh lợi, lúc còn nhỏ phân rõ phải trái, đồng thời còn cực kỳ quật cường, mặc kệ người nằng đắc tội có thân phận địa vị cao đến cỡ nào, nằng sẽ không vì muốn sống mà khúm núm.

Hần thừa nhận lời nói kia của mình có mang nhiều ý dò xét, cho dù trong lúc vô tình nằng cho hần rất nhiều manh mối, hần vẫn cố chấp muốn nghe nằng chính mồm thừa nhận nằng là Nạp Lan Trinh Trinh.

Ngực Nhan Nhược Tranh nghẹn một cổ khí, hần đột nhiên thay đổi quay ra lấy lòng, nằng chỉ có thể nhịn xuống lửa giận, có tức như thế nào cũng không bộc phát ra được.

Nhìn thấy ủy khuất ở đáy mắt nằng, tâm Hoàng Phủ Tuyết thu lại, nhịn không được ôn nhu an ủi nói: “Tốt lắm tốt lắm, vừa rồi đều là lỗi của trăm, trăm sẽ chịu tội với nằng. Đừng tức giận nữa, cẩn thận tức giận ảnh hưởng đến thân thể, trăm sẽ đau lòng.” Nói xong, còn cúi đầu hôn gương mặt của nằng, lại giúp nằng đắp kín mền, động tác giọng điệu thập phần ôn nhu, giống như người vừa nói ra những lời lạnh lùng, với vẻ mặt trào phúng hoàn toàn không phải là hần.

Nhan Nhược Tranh bị bắt gồi lên trong lòng ngực của một lần nữa, nghĩ không biết khi nào hần lại tiếp tục dò xét nằng nữa.

Chẳng qua là...

Lạc Viêm, một khi thiếp chính mồm thừa nhận thân phận của mình, cũng chính là lúc thiếp và chàng vĩnh viễn âm dương cách biệt, cho dù thiếp thật sự vì tư lợi, thiếp cũng chỉ là tham luyện ôn nhu của chàng với thiếp, muốn trong thời gian ngắn ngủi còn lại được làm bạn ở bên cạnh chàng, như thế mà thôi...

Hoàng Phủ Kỳ gặp lại Hoàng Phủ Ngọc có dung mạo giống như Nạp Lan Trinh Trinh vào hôm hai mươi ba tháng chạp.

Hôm nay thời tiết kỳ lạnh vô cùng, bởi vì gần tới ngày hôm qua đã có một trận tuyết lớn, tất cả nô tài trong cung đều bị bắt ra dọn dẹp tuyết đọng.

Hoàng Phủ Ngọc tuy rằng là thái tử, nhưng dù sao cũng chỉ là tiểu oa nhi bảy tuổi, không khỏi sinh ra hứng thú với tuyết đọng trắng tinh, vì thế sau khi học xong, liền cùng vài tiểu thái giám chơi nặn người tuyết.

Cũng vì mãi chơi nên cậu cũng không biết là đã làm rơi mất mảnh ngọc ấm vẫn đeo bên người, khi cậu phát hiện ra mình mất đồ thì vội vàng mang theo cung nữ, thái giám trong cung thái tử đi hỗ trợ tìm kiếm.

Ôn ngọc kia đến từ vương thất Tây Vực, nghe nói là vật báu vô giá trên đời, nhưng thật sự làm cho cậu dễ tâm, chính là chuỗi ngọc tuệ (mấy cái dây treo ngọc) kết tinh xảo buộc lên ngọc ấm kia, bởi vì đó là lễ vật xấu nường thức đêm tự tay thêu cho hắn.

Mà người tình cờ nhặt được chuỗi ngọc ấm kia không phải ai khác chính là Hoàng Phủ Kỳ trên người mang trọng tội, vừa được hoàng thượng triệu hồi kinh thành không lâu.

Bởi vì hắn đến Lệ châu nhiều năm, lục vương phủ lúc trước đã bị sung công niêm phong, bởi vậy lần này trở về kinh, được ân chuẩn tạm thời ở tại trong hoàng cung.

Tuy rằng trong cuộc sống hàng ngày hắn vẫn được đối đãi tốt nhất, nhưng nút thắt rối rắm ở trong lòng theo thời gian trôi qua mà vẫn chưa được cởi bỏ. Cho đến khi thấy ngọc tuệ đồ quen thuộc nằm ở trong đồng tuyết thì oán hận đọng lại ở đáy lòng hắn nhiều năm lại bùng phát.

Ngọc tuệ kết cục kỳ tinh xảo, đa dạng rườm rà, hoa lệ mỹ quan, phối hợp trên ngọc ấm kia, có thể nói là hoàn mỹ.

Nhưng điều mà Hoàng Phủ Kỳ để ý là, dạng ngọc tuệ này hắn nhìn cực kỳ quen mắt, bởi vì ngọc tuệ đeo ngọc bội trên người hắn, cùng chuỗi này là giống nhau như đúc.

Trên đời này, có thể đem ngọc tuệ kết phức tạp và hoa mỹ như thế, trừ Nạp Lan Trinh Trinh hắn nhớ mãi không quên ra thì thật sự không thể tìm được người thứ hai.

“Ngọc ấm kia là của ta...”

Ngay tại Hoàng Phủ Kỳ chấn động vô cùng, cầm ngọc bội của mình cùng ngọc ấm bị hắn nhặt được so sánh thì một thanh âm non nớt vang lên bên tai hắn.

Theo thanh âm quay người lại, hắn thấy Hoàng Phủ Ngọc, trên người được áo lụa quần lụa quấn quanh còn tròn hơn viên thịt tròn, gương mặt giống Nạp Lan Trinh Trinh của tiểu tử kia, có nét ngây thơ vô tội.

Về mặt hoảng hốt một lúc, Hoàng Phủ Kỳ mới chậm rãi cúi người xuống, cầm ngọc ấm trong tay đưa tới trước mặt hắn, cười nói: “Người nói ngọc bội này là của người?”

Hoàng Phủ Ngọc nhu thuận gật đầu. Nam tử bộ dạng thực anh tuấn này cậu nhận ra được đó là lục hoàng thúc của hắn theo như phụ hoàng cùng xấu nường đã nói.

Cậu nghĩ thầm thật may mắn ngọc ấm của mình được người này nhặt được, lúc vươn tay chuẩn bị tiếp nhận nó thì lục hoàng thúc lại mở miệng nói.

“Ngọc tuệ này thêu thật tinh xảo.”

Cậu lập tức thấy hãnh diện: “Xấu nường làm đồ gì cũng tốt nhất thế gian.”

“Xấu nường?”

Không chờ Hoàng Phủ Kỳ hồi kị, xa xa liền truyền đến một loạt tiếng bước chân, là Nhan Nhược Tranh nghe tin mà đến.

Nàng tự mình làm cho nhi tử một đôi giày bông nhỏ bằng vải, đang muốn đưa cho cậu, kết quả vừa đến điện thái tử, liền biết được ngọc ấm hàng năm nhi tử đeo ở trên người bị mất, lúc tới thì tiểu tử kia đã gấp rút sai người tìm kiếm khắp nơi.

Vì thế nàng lập tức đuổi theo, đã thấy nhi tử đang nói chuyện với Lục vương gia.

Vừa thấy nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn phấn nộn của Hoàng Phủ Ngọc lập tức lộ ra nét vui vẻ thoải mái, xoay người nhào đến trong ngực của nàng, miệng thì vô cùng thân thiết gọi, “Xấu nường...”

Hoàng Phủ Kỳ ngăn người, cẩn thận đánh giá vị nữ tử tướng mạo bình thường ngênh diện mà đến này.

Từ lần trước gặp mặt ở hoàng yến đến nay cũng đã qua chừng mười ngày, trên hoàng yến, nàng lơ đãng chọn xuất diễn Trường hận ca này, thực làm hắn suy nghĩ thật lâu sau, bởi vì trong thiên hạ người biết hắn thích nghe Trường hận ca thật sự không nhiều lắm.

Năm đó hắn mặc dù thân là hoàng tử, cũng không được phụ hoàng sủng ái, ngay cả triều thần cùng đệ tử quan gia cũng đều không để ý tới hắn, ngoại trừ mẫu phi ra thì người duy nhất thiết tình đối hắn, coi hắn là bằng hữu, cũng chỉ có thiên kim nhà Tể tướng - Nạp Lan Trinh Trinh, hai người tuổi xấp xỉ, sở thích giống nhau, chơi đùa cùng một chỗ luôn tán gẫu không ngừng.

Còn nhớ rõ lúc nhỏ chính mình thường xuyên cùng nàng, lén lút chạy đến ngoài sân kịch trong cung nghe lén.

Trong đó hắn thích nhất đúng là Trường hận ca, tuy rằng đó cũng không phải vở kịch hay nhất, nhưng không biết vì sao, mỗi lần hắn nghe xuất diễn này đều đặc biệt vào đầu.

Mà Nạp Lan Trinh Trinh cùng hắn nghe diễn, mỗi lần nghe được ca sĩ hát hai câu “Thiên sinh lệ chất khó tự chí (chí tiến thủ), một khi chọn ở cạnh quân vương” này thì cũng đều sẽ chun cái mũi lại nói với hắn “Nữ nhân của hoàng đế là khó làm nhất”.

Hắn còn trẻ sau khi nghe xong cảm khái này của nàng, liền ở trong lòng yên lặng thề, một ngày kia chắc chắn sẽ làm nàng trở thành nữ nhân hạnh phúc vui vẻ nhất trên đời.

Đáng tiếc, nguyện vọng này còn chưa đạt thành, người ấy đã bị người khác cướp đi, cuối cùng thậm chí hương tiêu ngọc vẫn...

“Lục vương, ngọc ảm này là thứ mà tiểu thái tử mang theo đã nhiều năm, hôm nay vô ý đánh mất, may được Lục vương tìm được, Nhược Tranh thay tiểu thái tử cảm tạ người.”

Cho đến khi tiếng nói dịu dàng nhu hòa vang lên bên tai, Hoàng Phủ Kỳ mới giật mình hoàn hồn, ý thức được đối phương đang uyển chuyển hướng về cái tay đang cầm ngọc ảm của mình

Hắn đánh giá nàng thật lâu sau, chậm rãi cầm lấy ngọc ảm trong tay, “Nghe tiểu thái tử nói, ngọc tuệ này là quý phi nương nương tự tay kết?”

Nhan Nhược Tranh nao nao, sau đó cười gật đầu, “Tay nghề không tốt, làm cho Lục vương chê cười.”

Hoàng Phủ Kỳ nghe như không nghe, cổ ngọc bội trên người mình xuống, so sánh với Hoàng Phủ Ngọc, chỉ thấy hai cái ngọc tuệ dù là hình dạng dài ngắn khác nhau, nhưng hoàn toàn giống nhau như đúc.

“Bốn vương quen một vị cổ nhân, ngọc tuệ người đó kết ra cứ nhiên giống hệt của quý phi nương nương.” Hắn nửa nghi hoặc nửa thử nói.

Nhan Nhược Tranh che dấu nụ cười trên mặt, có chút giật mình nhìn mảnh ngọc bội trong tay của hắn. Ngọc bội kia tuy rằng hình thức đơn giản, ngọc chất cũng không có quý, chính là quà sinh nhật năm mười hai tuổi mình tặng cho hắn.

Nàng khi còn bé thường được phụ thân mang vào cung bái kiến Dung quý phi, bởi vậy đã trở thành bạn thời thơ ấu của hắn con trai độc nhất của Dung quý phi trở, hai người từ nhỏ đã cùng lớn lên.

Mà ngọc mềm màu trắng này, là khi họ trốn ra ngoài cung du ngoạn thì nàng mua ở tiệm đồ ngọc cho hắn, coi như quà mừng sinh nhật hắn. Vì thế, nàng còn cố ý kết ngọc tuệ xứng đôi với nó, không nghĩ tới chuyện cách nhiều năm, nhưng trên người hắn vẫn mang miếng ngọc trắng này.

Nàng không phải không biết năm đó Hoàng Phủ Kỳ đối với mình có tình cảm như thế nào, nhưng trong lòng nàng, hắn tựa như ca ca, còn người khiến nàng yêu, hơn nữa cam nguyện vì đối phương trả giá sinh mệnh, từ đầu đến cuối chỉ có một mình Hoàng Phủ Tuyết.

Bởi vậy, khi đối mặt với cặp ánh mắt tràn ngập chấp vắn của Hoàng Phủ Kỳ thì nàng chỉ có thể trốn tránh và phủ nhận.

“Trên đời này người khéo tay nhiều không kể xiết, ai biết được cố nhân của Lục vương lại làm giống ta như vậy? Sau này nếu có cơ hội, mong rằng Lục vương dẫn đến cho ta gặp mặt.”

“Đáng tiếc vị cố nhân bốn vương nói kia, đã qua đời ở bốn năm trước...” Vừa nói, trên vầng trán hấn tràn đầy bi thương nhàn nhạt.

Nhan Nhược Tranh nhìn thấy vậy thì cực kỳ không đành lòng. Người bạn từ khi còn bé từng được nàng tôn kính giống như huynh trưởng, trải qua nhiều năm như vậy, vẫn nhớ đến mình, mặc dù năm đó hấn khởi xướng nghịch hoàng án hại nhà tan cửa nát, nhưng động cơ hấn mưu phản, cũng là vì nàng, đồng thời làm trong lòng nàng có chút hổ thẹn.

Nhưng mà nếu nói là bốn năm nay, nàng đối với hấn không có hận thì là giả dối. Nhưng hận thì như thế nào? Chuyện xảy ra đã không thể thu hồi, tất cả nói cho cùng, không phải chỉ vì một chữ “tình” sao?

Mấy năm nay nàng luôn nghĩ, nếu năm đó nàng có thể sớm hiểu được tâm ý hấn đối với mình, có lẽ có thể ngăn cản trận bi kịch kia xảy ra...

Lắc đầu, không muốn nghĩ tiếp, nàng tiếp nhận ngọc âm, đem ngọc bội một lần nữa đeo đến bên hông Hoàng Phủ Ngọc.

Hoàng Phủ Kỳ bên cạnh thấy thế, giật mình tư thái cùng động tác nàng đeo ngọc bội, lại cùng Nạp Lan Trinh Trinh năm đó cơ hồ là không có sai biệt.

Trong nháy mắt, trong đầu hấn đột nhiên sinh ra một ý nghĩ——

Có lẽ, người năm đó rơi vào vách núi chết thảm kỳ thật chưa chết, mà chỉ là dùng một hình dạng khác để sống.

Nếu không Hoàng Phủ Tuyết luôn luôn mắt cao hơn đầu, tại sao lại đối một nữ nhân tướng mạo bình thường sủng ái như thế?

Làm gì có chuyện nàng vốn không quen biết với mình, lại có thể nói ra tên vở kịch hấn thích nhất? Ngay cả ngọc tuệ kết ra, đều giống với Nạp Lan Trinh Trinh?!

Khuyến cho hấn không thể không lý giải là, hấn lại sâu sắc cảm nhận được một cổ hơi thở mãnh liệt quen thuộc từ trên người nàng?

Đêm giao thừa ở hoàng cung không đơn giản giống nhà dân chúng tầm thường như vậy, ngoại trừ con cháu hoàng thất cùng với phi tử các cung thân phận cao quý, gia thế bối cảnh hùng hậu phải tham dự, còn có triều thần tứ phẩm cũng phải mang gia quyến vào cung dự tiệc.

Từ một tháng trước, trong ngoài cung đã có người bắt đầu chuẩn bị công việc lớn nhỏ cho lễ mừng năm mới, ngự thiện phòng cũng bởi vậy tăng thêm rất nhiều người, chờ đến cung yến đêm giao thừa biểu diễn bản lĩnh, giành được tán thưởng của hoàng thượng.

Lũ triều thần vội vàng chuẩn bị đại lễ, tính đêm giao thừa tặng cho hoàng thượng và các phi tử được sủng ái, cầu được mình năm sau có thể có ngày tốt.

Về phần các phi tử ngày thường không được sủng ái, hoặc là ngay cả hoàng thượng cũng khó gặp được một lần, thì gấp rút trang điểm ỉnh thật xinh đẹp, kỳ vọng ở trong hoàng yến có thể được hoàng thượng ưu ái để mắt tới.

Dù sao Nhan quý phi thâm thụ long sủng trước mắt cùng các phi tử cung khác so sánh, cho dù là dung mạo hay là dáng người đều kém cỏi không ít. Các nàng nghĩ, hoàng thượng sở dĩ sủng ái Nhan quý phi, chỉ là muốn thay đổi khẩu vị, như vậy từ đầu mùa xuân tới cuối năm quăng thời gian dài như vậy, hoàng thượng đối gương mặt không hề đặc sắc, cũng nên chán ghét rồi.

Nhưng chúng phi tần hậu cung trăm triệu không lường trước được, đêm giao thừa hôm nay, hoàng thượng luôn luôn cao ngạo lãnh ngạo, không để bất luận kẻ nào để vào trong mắt, cư nhiên công khai cùng Nhan quý phi tham dự hoàng yến, không chỉ như thế, còn hạ lệnh Nhan quý phi tùy theo ở cạnh vua.

Từ xưa đến nay, vị trí bên người hoàng thượng, chỉ có địa vị hoàng hậu một nước chi mẫu mới có tư cách ngồi xuống, Hoàng Phủ Tuyết vì một Nhan quý phi mà phá lệ, không chỉ có trong mắt quần thần lộ vẻ không đồng ý, ánh mắt ghen ghét của các Tần phi hậu cung khác lại nảy ra, nhưng không người dám mở miệng nói hoàng thượng không phải.

Hoàng Phủ Tuyết cố ý bỏ qua mọi người, thoải mái lôi kéo tay Nhan Nhược Tranh, ngồi ở trên bảo tọa để vương, không hề có kỵ để cho nữ nhân bên cạnh cùng mình nhận đại lễ trăm cung.

Đối với hình thức an bài này, Nhan Nhược Tranh đã lên cùng hấn kháng nghị một phen, nhưng hấn lại thần nhiên trả lời: “Cho dù giang sơn này không phải trăm tự tay giành được, nhưng qua nhiều năm như vậy, trăm lệ tinh đồ chí, vui vui khổ khổ bảo vệ ranh giới cho lão tổ tông, không có công lao cũng có khổ phiền. Đám cựu thần kia nếu bởi vì một ít việc nhỏ lông gà vỏ tỏi, mà phản đối, trăm cũng sẽ không nể mặt bọn họ.”

Nghe xong lời này, nàng nhin không được trừng mắt nhìn hấn.

Cái gì gọi là việc nhỏ lông gà vỏ tỏi? Dẫn quý phi không phải hoàng hậu đang nhận lễ bái của văn võ trăm cung, việc này phạm vào tối kỵ của quốc pháp, nếu các thần tử trong triều dùng gia pháp tổ tông lấy chuyện này đến nhắc đi nhắc lại với hấn, nói vậy hấn cũng không tìm ra lý do để bác bỏ.

May mắn lũ triều thần tại triều làm quan nhiều năm, đều học được toàn vẹn đạo quan trường, biết nàng vị Nhan quý phi này đang nhận long sủng, sẽ không tự đứng tìm nàng gây khó dễ, đỡ phải gánh kết quả không hay ho vẫn là chính mình.

Vì thế chút chuyện nhỏ trong buổi hoàng yến này, rất nhanh liền bị mọi người cố ý bỏ qua.

Duy chỉ có Hoàng Phủ Kỳ không lâu được mời vào cung tham gia đại điển tế tổ, đối trường hợp như vậy trăm mối vẫn không có cách nào lý giải.

Lấy hiểu biết hấn đối tứ hoàng huynh, cho dù sau khi Nạp Lan Trinh Trinh qua đời, hoàng huynh từng tuyển rất nhiều nữ tử vào hậu cung để trả thù năm đó bị nàng phản bội, nhưng hấn tin tưởng hoàng huynh vẫn yêu nàng. Nay, hoàng huynh vì một nữ tử vô dụng vô mạo mà vi phạm luật lệ tổ tông, có hành vi trở ngại quốc pháp, thật là làm hấn khó có thể tin.

Mặc kệ năm đó chính mình oán hận hoàng huynh không từ thủ đoạn cướp đi Nạp Lan Trinh Trinh đến cỡ nào, hấn cũng không thể phủ nhận, về mặt cảm tình, hoàng huynh trả giá cũng không ít hơn mình, nếu không, cho dù uy lực Phá Hồn cổ đáng sợ, hoàng huynh cũng sẽ không vui thân trong nguy hiểm, thậm chí thiếu chút nữa bị mất mạng.

Bởi vậy có thể thấy được, thân phận vị Nhan quý phi này không chỉ có ý vị sâu xa, mà còn có chỗ đặc biệt.

Hoàng Phủ Kỳ còn đang suy tư, chợt nghe cách đó không xa truyền đến tiếng nói uy lực của hoàng huynh.

“Qua hết năm, Lục đệ thêm một tuổi, cũng đã hai mươi lăm rồi chứ?”

Ngoài mặt thì như đang thiết tha nghe lời của hoàng huynh, nhưng thần kinh của Hoàng Phủ Kỳ lập tức căng thẳng, hấn nhìn về phía hoàng huynh, quả nhiên, khuôn mặt tuần tú của Hoàng Phủ Tuyết đang nở nụ cười đầy tính toán.

Ngay sau đó, khi hấn còn không kịp phản ứng thì Hoàng Phủ Tuyết liền hỏi cái đề tài cấm kỵ làm toàn bộ triều thần nghe xong nháy mắt im lặng.

“Nhi tử trăm cũng đã bảy tuổi rồi, vì sao hoàng đệ còn chưa cưới vợ sinh con?”

Đại thần tại triều làm quan nhiều năm cơ hồ đều hít vào một hơi, bọn họ biết năm đó lục vương khởi xướng nghịch hoàng án, cùng nữ nhi của Tế tướng Nạp Lan Khang, một thể hệ tuyệt thế giai nhân - Nạp Lan Trinh Trinh được ban hôn thành Thái Tử Phi có quan hệ rất lớn.

Tuy rằng phe cánh giúp lực Vương nghịch hoàng đã bị diệt trừ cả gốc, nhưng đối với sự kiện năm đó, đại thần trong triều vẫn nhớ rõ ràng.

Nghịch hoàng án ở bề ngoài là đoạt vị làm phản, nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ đoạt vị là giả, đoạt tình mới là thật.

Cho nên hoàng thượng trước mặt của mọi người hỏi lực Vương vì cái gì còn chưa đón dâu thì mọi người không hèn mà cùng ngừng thở, đồng loạt nhìn về phía Lục vương, giống xem náo nhiệt chờ câu trả lời kế tiếp của hắn.

Đáy lòng Hoàng Phủ Kỳ tuy rằng cực hận, trên mặt lại ra vẻ lạnh nhạt, hắn nhìn thẳng hoàng huynh của mình, lộ ra một đạo tươi cười kiêu căng, “Thần đệ sở dĩ chậm chạp không cưới, đó là bởi vì...” Dừng một chút, ánh mắt của hắn không tự chủ được chuyển về phía Nhan Nhược Tranh ngồi cạnh Hoàng Phủ Tuyết, giọng điệu đột nhiên trở nên dị thường kiên định, “Trong lòng thần đệ, ngoại trừ người nữ nhân năm đó, thì không thể chấp nhận bất cứ một ai khác.”

Lời đáp này cực kỳ hàm hồ, nhưng mọi người đều nghe rành mạch, rõ ràng, chẳng những sắc mặt Hoàng Phủ Tuyết đột biến, ngay cả Nhan Nhược Tranh bưng cái ly chuẩn bị uống trà, cũng suýt nữa thất thố đem nước trà trong miệng phun ra.

Mà Liễu Thuận hầu hạ hoàng thượng nhiều năm nhú nhú mày, vẻ mặt hơi có chút khấn trương.

Lệ Mai cách đó không xa vẫn không cơ hội lên tiếng, thì nhân cơ hội âm thầm quan sát vẻ mặt hoàng thượng.

Mọi người nhìn như không có việc gì, nhưng trong lòng đều có tính toán, bữa cơm tất niên bề ngoài thì hòa hợp kì thực không khí bên trong lại cực kỳ căng thẳng, bất tri bất giác mà kết thúc.

9. Chương 9

Hoàng yến giao thừa qua đi, tuy rằng hoàng cung nhìn như bình tĩnh, nhưng lại lén có sóng ngầm mãnh liệt, hơn nữa Hoàng Phủ Kỳ thủy chung đối với thân phận của Nhan Nhược Tranh có hoài nghi. Không nói đến lời nói cử chỉ mà ngay cả các phương diện của nàng đều giống Nạp Lan Trinh Trinh năm đó, đơn giản từ trong ánh mắt nóng bỏng của Hoàng Phủ Tuyết, hắn cũng có thể cảm giác được, trên người nữ nhân kia tuyệt đối cất giấu rất nhiều bí mật không muốn người khác biết.

Hắn nhớ rõ trên cổ tay Nạp Lan Trinh Trinh có cái bớt hình trăng khuyết, vì chứng minh suy đoán của mình không sai, vì thế hắn cố ý tìm cơ hội liếc mắt nhìn cổ tay Nhan Nhược Tranh.

Buổi sáng đầu năm, ấn tổ lệ, con cháu hoàng thất phải đi Thái Hoà cung hướng Hoàng thượng thỉnh an chúc tết, Hoàng Phủ Kỳ tuy rằng không được huynh trưởng của mình thích, nhưng vẫn bị liệt vào trong danh sách phải tham gia.

Thừa thời cơ này, hắn giả vờ trong lúc châm trà không cẩn thận làm đổ nước trà vào tay Nhan quý phi, đúng lúc bắt giữ cổ tay nàng. Tuy rằng cổ tay nàng không thấy bớt, nhưng cũng ở vị trí đó lại có một vết bóng.

Hắn không tin thế gian có chuyện khéo như vậy, hai người khác nhau nhưng lại có ấn ký ở chỗ giống nhau, chẳng qua một người là vết bớt, một người là vết bóng.

Điều này cho thấy ý gì?

Trong hoàng cung người đến người đi, con cháu hoàng thất và triều thần tiến đến hướng Hoàng thượng thỉnh an nối liền không dứt, Nhan Nhược Tranh thân là quý phi cũng vội vàng vàng ứng phó không ngừng. Thật vất vả chờ đến ngày thứ ba đầu năm, hoàng thượng vì biên quan phải tới mặt báo khẩn cấp cần xử lý mà tạm rời Nhan quý phi, Hoàng Phủ Kỳ liền tìm cơ có việc thỉnh giáo quý phi nương nương, gặp mặt một lần với Nhan Nhược Tranh rõ ràng đang cố ý trốn tránh hắn.

So với Hoàng Phủ Tuyệt nhiều lần cố ý thử, tính tình Hoàng Phủ Kỳ càng bộc trực hơn, nội tâm hẳn muốn biết chân tướng, vừa nhìn thấy nàng liền gọn gàng dứt khoát nói: “Ta biết nàng chính là Nạp Lan Trinh Trinh.”

Sau khi làm rất nhiều phỏng đoán, hẳn có thể khẳng định năm đó Nạp Lan Trinh Trinh vẫn chưa chết ở dưới vách núi.

Tuy rằng hẳn không thể giải thích, cũng không hiểu dung mạo và thanh âm của nàng tại sao lại biến đổi lớn như vậy, nhưng trên đời này có nhiều cao thủ dịch dung (thay đổi hình dạng), có lẽ gương mặt xem ra không mỹ lệ của nàng chỉ là thủ pháp cố ý lừa gạt người khác.

Nhan Nhược Tranh nghe xong lời chấp bất ngờ của hẳn..., toàn thân run mạnh, đôi mắt nàng mở lại nhắm, nhắm lại mở, bị câu hỏi thẳng của hẳn làm nàng bối rối không biết làm sao.

Vốn từ đầu nàng nghĩ mình sẽ ở Toả Thu cung, không muốn tuân theo ý tứ của Hoàng Phủ Tuyệt, nhưng hẳn dùng hết mọi thủ đoạn, quần quít nàng, uy hiếp nàng, bắt đắ dĩ nàng đành phải chuyển đến Phượng Tịch cung.

Mặc dù đa số thời gian nàng được Hoàng Phủ Tuyệt gọi đến Thái Hoà cung trên long sàng cùng đế vương làm chuyện mây mưa, nhưng ban ngày nàng vẫn như cũ dựa theo quy củ trong cung ở Phượng Tịch cung xử lý chuyện lớn nhỏ.

Lúc này đang buổi sáng, thái giám cung nữ phụ trách quét tước ở Phượng Tịch cung đều bị Hoàng Phủ Kỳ đuổi đi ra ngoài, đại sảnh chỉ còn hai người bọn họ. Kinh ngạc một lát, nàng rất nhanh liền khôi phục lý trí, đối mặt với khuôn mặt tuấn tú chắc chắn của hẳn, nàng mỉm cười, thần sắc tự nhiên không nhanh không chậm nói: “Lục vương có phải hồ đồ rồi hay không? Theo ta được biết, năm đó Thái Tử Phi Nạp Lan Trinh Trinh, đã qua đời trên đường chạy trốn vài năm trước.”

Hoàng Phủ Kỳ hiển nhiên không có ý định chấp nhận câu trả lời của nàng, từng bước ép sát nàng, “Ta không biết người vì sao phải phủ nhận chuyện thật chất là Nạp Lan Trinh Trinh, nhưng mong người không nên vũ nhục giá trị tồn tại của nàng trong lòng ta.” Tạm thời ngưng, hẳn lại mở miệng, “Trinh Trinh mặc dù chỉ là một nữ lưu nhưng trên người nàng lại có ngạo khí ngay cả nam nhân cũng không bắt kịp, cho dù năm đó nàng hại Hoàng Phủ Tuyệt thân trúng Phá Hồn cổ mạng huyền một đường, nhưng nàng cũng không phải loại người vì sự sống chết của bản thân mà bỏ trốn mất dạng...” Dứt lời, hẳn còn lại đánh giá từng sắc thái biểu cảm trên mặt nàng, giống như muốn tìm ra manh mối.

Nhan Nhược Tranh bị ánh mắt soi xét của hẳn nhìn chằm chằm, sau một lúc lâu nàng trấn định đáp lại, “Không nói đến ta có đúng là Nạp Lan Trinh Trinh hay không, cho dù đó là sự thật, vậy Lục vương muốn như thế nào?”

Không để ý tới sắc mặt nháy mắt âm trầm của Lục vương, nàng cũng đi thẳng về phía trước, giữa hai người chỉ còn một bước ngắn.

“Lục vương đừng quên, cho dù là Nạp Lan Trinh Trinh trước kia, hay là Nhan Nhược Tranh hôm nay, đều là thê tử của Hoàng Phủ Tuyệt, không có bất cứ quan hệ nào với Lục vương. Cho nên cho dù người chứng minh được điều gì, đối với người được lợi ích gì?”

Thân mình Hoàng Phủ Kỳ cứng đờ, lời này của nàng không thể nghi ngờ là một sự đả kích tàn khốc nhất đối với hẳn.

Cho dù lúc trước hẳn vì Nạp Lan Trinh Trinh trả giá lớn như thế nào, đều không thể thay đổi được sự thật nàng căn bản không yêu hẳn.

Hẳn hận phụ hoàng bất công, hận mẫu phi vô năng, hận Hoàng Phủ Tuyệt không để ý thân tình ruột thịt, càng hận lão thiên gia là không công bằng, nhưng lại không thể hận người hẳn yêu thương nhất. Trong cuộc chiến tranh vì tình yêu này, nàng cho tới bây giờ cũng không đặt hẳn vào vị trí có thể cạnh tranh.

Cho dù hẳn tự nhận đã vì nàng trả giá tất cả, nhưng ở trong mắt nàng, những điều đó là lỗi lầm, là trói buộc, giống như đó là nguyên nhân gây ra thống khổ của nàng kiếp này.

Nhớ rõ năm đó Hoàng Phủ Tuyết thân trúng Phá Hồn cổ, sau khi Nạp Lan Trinh Trinh biết được mình chính là kẻ chủ mưu trận nghịch hoàng án này thì từng tuyệt vọng nói với hắn: “Trừ cha ta thì ta coi huynh là người thân nhất trên đời này, vì sao huynh lại dùng cách này để hủy diệt hạnh phúc thuộc về ta?”

“Miệng huynh nói tất cả đều là vì ta, nhưng huynh lại dùng hai tay của mình kéo ta vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục. Hoàng Phủ Kỳ, huynh không biết yêu, không xứng yêu, huynh chỉ đang dùng phương pháp ngây thơ buồn cười nhất, để phát tiết hận thù cá nhân trong lòng huynh mà thôi!”

Lời nói năm đó của nàng, cho dù qua bao nhiêu năm, hắn như trước rõ ràng khắc trong tâm khảm. Cho dù mỗi lần nhớ tới đều làm hắn sinh lòng đau đớn, phần hận khó giải, nhưng đối với chỉ trích cùng oán hận năm đó của nàng, hắn lại không phản bác được, không thể phản bác.

Chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, như ma chú không bao giờ giải được, đứng ở trước mặt nữ nhân bị hắn hoài nghi là Nạp Lan Trinh Trinh, trí nhớ làm hắn đau đớn trong nội tâm, hắn cảm giác mình tựa như một thằng hề, dùng hết mọi phương pháp là muốn chứng minh cái gì, nhưng đến cuối cùng, lại chỉ thấy mình ngu xuẩn buồn cười đến cỡ nào.

Đúng vậy, cho dù hắn chứng minh sự thật như hắn dự đoán, thì có thể thay đổi điều gì?

Cho dù là Nạp Lan Trinh Trinh hay là Nhan Nhược Tranh, thì đều là thê tử danh chính ngôn thuận của Hoàng Phủ Tuyết, từ đầu đến giờ, hắn chỉ là phối hợp diễn chuyện thực, sẽ không vì khả năng gì mà thay đổi...

Đột nhiên, hắn tự giễu cười cười, giống nhau đang cười ông trời lường gạt, cũng giống như đang cười mình không biết tự lượng sức mình.

Sau khi Hoàng Phủ Kỳ lão đảo tiêu sái ra khỏi Phượng Tịch cung, đang vẽ Nhan Nhược Tranh đang giả vờ lạnh lùng rớt cục bởi vì nhìn đến bóng dáng tiêu điều kia mà bị sụp đổ hoàn toàn.

Trước đây, hắn là ánh mặt trời trong sinh mệnh nàng, yêu thương cùng che chở như huynh trưởng trong trí nhớ lúc nhỏ làm cho nàng ấm áp và hạnh phúc.

Nếu như không có trận nghịch hoàng án năm đó, hắn vẫn được nàng xem là người thân nhất còn sót lại trên đời này. Loại ý lại này cho dù không quan hệ với tình yêu nhưng ở trong nội tâm nàng cung rất trân quý.

Nhưng, sau khi hắn tự tay hủy đi sự cân bằng này, nàng chỉ có thể dùng phương thức tàn nhẫn nhất cự tuyệt hắn.

Nhan Nhược Tranh vạn bất đắc dĩ nghĩ đến ép Hoàng Phủ Kỳ để có thể đổi lại cuộc sống gió êm sóng lặng, nhưng nàng trăm triệu lần thật không ngờ, hành động vô tâm lần này của Hoàng Phủ Kỳ, lại gây cho cuộc sống của nàng tai nạn hủy diệt...

Nếu không phải Lệ Mai đột nhiên trang điểm xinh đẹp xuất hiện ở điện Ngự thư phòng, Hoàng Phủ Tuyết cơ hồ sắp quên mất nữ nhân này.

Theo lý thuyết, dựa theo lễ nghi chế độ, thân là hoàng thượng Hoàng Phủ Tuyết cho dù muốn lạnh nhạt những nữ nhân hậu cung kia thế nào, hàng tháng cũng phải bỏ ra thời gian vài ngày cho các phi tử mong muốn sinh quý tử này có cơ hội gần gũi.

Nhưng từ sau khi Nhan Nhược Tranh giống Nạp Lan Trinh Trinh xuất hiện, hắn đã lâu chưa từng bước vào hậu cung nữa bước.

Đãi ngộ không công bằng rõ ràng như vậy, cho dù hắn không nghe thấy oán giận thì thâm gì, cũng được rất nhiều người lên cực kỳ bất mãn.

Nhưng vậy thì sao nào? Hắn là hoàng thượng, nếu như ngay cả những nữ nhân hậu cung kia đều muốn nắm giữ hắn, hắn làm hoàng thượng còn có ý nghĩa gì?

Cho nên cho dù trên đầu có vô số tổ tông gia pháp còn đang đè nặng hắn, hắn vẫn như cũ làm theo ý mình muốn.

Nhưng mà, hành vi hấn tự sủng Nhan quý phi, quả thật làm các phi tử hậu cung gia tăng bất mãn hàng ngày, trong đó Lệ Mai vốn lòng tràn đầy oán hận với Nhan Nhược Tranh lại càng bất bình.

Hoàng Phủ Tuyết thấy nàng, trong lòng có chút kinh ngạc, hấn không nghĩ tới vào buổi chiều ngày thứ ba đầu năm nàng sẽ lấy danh nghĩa tự tay tặng lễ cho hoàng thượng, công khai đến tìm mình.

Phụ thân của Lệ Mai ở trong triều làm quan tam phẩm, nhậm chức Lại bộ, so với những phi tử khác trong hậu cung, bối cảnh gia thế có thể nói là hùng hậu. Đầu năm vừa qua khỏi không mấy ngày, Lệ gia liền phái người đưa tới rất nhiều hải sản quý giá vào cung, cho Lệ quý nhân làm lễ vật.

Từ sau khi đệ đệ Lệ Mai chết thảm ở Hình bộ đại lao, Lệ gia đều nghĩ toàn bộ hi vọng ký thác trên người nàng, mà hải sản quý báu này là Lệ phụ tìm kiếm một phen công phu sưu tập, đưa vào trong cung, mục đích cũng là muốn nữ nhi dùng cái này lấy lòng hoàng thượng, đánh bại Nhan Nhược Tranh nay đang được sủng ái, vừa mới đoạt được vị trí đứng đầu hậu cung.

Nếu là từ trước, Lệ Mai có lẽ sẽ cảm thấy cử động lần này của phụ thân căn bản là si tâm vọng tưởng, nhưng từ sau khi nàng thu được tin tức thám tử hồi báo, trong lòng lại nảy lên hi vọng, tâm tình lo lắng nhiều ngày được tin tức này rộng mở sáng láng.

Sau khi gặp hoàng thượng, nàng tránh không được trước hỏi han ân cần, lo lắng Long thể một chút, mới thuận tiện đưa hải sản hoàng thượng thích ăn do phụ thân đặc biệt đưa tới dâng lên từng thứ, trong lời nói vẫn không quên hướng Hoàng thượng tranh công, nói những điều này là do Lệ gia tâm ý, hi vọng hoàng thượng có thể vui lòng nhận cho.

Hoàng Phủ Tuyết cũng sẽ không vì mấy phần hải sản mà vui mừng, nhưng nếu nàng đẩy lấy khuôn mặt tươi cười trình diễn phần khích như vậy, hấn này làm Thiên Tử, tự nhiên cũng không thể so kém hơn.

“Lệ quý nhân cố tình rồi, trăm cảm giác rất vui mừng. Trăm sẽ nhớ kỹ lời nói của Lệ quý nhân..., chú ý thân thể mình.”

“Hoàng thượng ngày thường công vụ bề bộn, ăn nhiều thứ nuôi thân bổ thể một chút, sống lâu trăm tuổi mới có thể giúp Đại Doanh ta phồn vinh phú cường.” Sau một phen ứng đối khách sáo, nàng mới thật cẩn thận quan sát vẻ mặt của hấn, ra vẻ do dự nói: “Hoàng thượng, có chuyện, nô tì không biết có nên nói hay không...”

Bình thường lấy lời như vậy làm mở đầu, đều là cố ý hấp dẫn đối phương tiếp tục hỏi tiếp.

Hoàng Phủ Tuyết nhướng lông mày, đáy lòng phát lên vài phần cảnh giác, hấn cố ý không mở miệng, chỉ cười liếc nhìn nữ nhân ý định muốn khiến ình chú ý.

Thấy hấn không có ý hỏi tiếp, trong lòng Lệ Mai không khỏi nổi lên một chút thất vọng, nhưng chuyện cho tới bây giờ, nếu nàng không nói, nhất định sẽ bỏ lỡ cơ hội có thể xoay chuyển tình thế.

Vì thế nàng tiến sát vào người Hoàng Phủ Tuyết thêm vài bước, thần thần bí bí lộ ra, “Nghe nói gần đây Lục vương cực kỳ thường xuyên lui tới với Nhan quý phi, buổi sáng ngày hôm nay, còn có người tận mắt thấy Lục vương từ trong cung Nhan quý phi đi ra...”

Lời này của nàng chỉ mới mở đầu, trên mặt vốn đậm mặc của Hoàng Phủ Tuyết liền nổi lên vẻ lạnh lẽo.

Lệ Mai thấy đáy lòng vui lên, biết hấn đang tức giận, nhanh chóng nói: “Lục vương mặc dù là thủ túc của hoàng thượng, nhưng năm đó người nào cũng biết Lục vương đối với Thái Tử Phi Nạp Lan Trinh Trinh mưu đồ gây rối. Nay hấn được hoàng thượng ân chuẩn quay về kinh, chẳng những không biết cảm kích, ngược lại còn đối Nhan quý phi hoàng thượng sủng ái sinh ra tâm tư khác thường...”

Nàng cố ý ngừng lại, cho Hoàng Phủ Tuyết không gian tưởng tượng, mới lại tiếp tục nói: “A! Lục vương thật không biết tốt xấu, hoàng thượng thích Nạp Lan Trinh Trinh, hấn tranh giành; hoàng thượng thích Nhan quý phi, hấn cũng muốn tranh, ai nấy đều thấy được, ánh mắt Lục vương nhìn chăm chăm Nhan quý phi ở hoàng yến có bao nhiêu nhiệt... Năm đó hấn có thể vì Nạp Lan Trinh Trinh khởi xướng nghịch hoàng án, không biết về sau có thể cũng vì Nhan quý phi gây nhiều loạn gì hay không...” Lời kế tiếp của nàng chưa nói ra khỏi miệng, đã bị Hoàng Phủ Tuyết lạnh lùng trừng mắt liếc.

Đáy lòng nàng có chút sợ hãi, nhưng vừa nghĩ tới tin tức thám tử báo về, chứng minh Nhan Nhược Tranh rất có thể chính là Nạp Lan Trinh Trinh năm đó chưa chết thì nàng đã quyết định bí quá hoá liều, đánh bạc tương lai vận mệnh của mình.

Theo nàng biết, tuy Hoàng Phủ Tuyết yêu Nạp Lan Trinh Trinh sâu đậm, nhưng hẳn cũng hận người đàn bà kia rất sâu, mà bây giờ Lục vương Hoàng Phủ Kỳ lại bị triệu hồi cung, vấn đề tình cảm rối rắm của ba người năm đó lại nổi lên, mặc kệ Nạp Lan Trinh Trinh ở trong lòng Hoàng Phủ Tuyết giữ lấy mấy phần địa vị, năm đó chuyện kẻ khả nghi hại chết hẳn cũng là thiên chân vạn xác.

Vì mặt mũi tổ tông cũng vì tôn nghiêm đế vương, nàng tin tưởng một khi chuyện Nhan Nhược Tranh chính là Nạp Lan Trinh Trinh được chứng thực, đối phương tất sẽ phải chịu triều đình phán tội, hoàng thượng trách phạt, cho nên nàng mới một mình tới nhắc tỉnh hoàng thượng.

Vô luận hiện tại hẳn có phát hiện ra thân phận đích thực của Nhan Nhược Tranh hay không, chỉ cần hẳn bắt đầu hoài nghi, như vậy địa vị trong cung của Nhan Nhược Tranh cũng khó giữ được.

E sợ đối với ánh mắt lạnh lùng của hẳn, nàng lớn mật còn nói: “Năm đó mọi người ở triều làm quan đều biết, sau khi Nạp Lan Trinh Trinh gả cho hoàng thượng vẫn còn là thái tử, trong thời gian bảy tháng liền sinh hạ Lâm Nhi, tuy rằng rất nhiều người ở mặt ngoài không dám nói gì, nhưng bí mật đã có rất nhiều người đoán, thân thể tiểu thái tử có lẽ không có đơn giản như vậy ——”

“Ba” một tiếng giòn vang, Hoàng Phủ Tuyết nhẩn nại lâu ngày rốt cuộc nghe không vô nữa, trở tay một cái tát thật mạnh, cắt đứt lời nói kế tiếp của Lệ Mai.

“Hoàng thượng...” Nàng không thể tin được ôm hai má đau đớn của mình, không hiểu hoàng thượng vừa mới còn một bộ biểu tình “Tùy người nói, trầm đang nghe”, vì sao đột nhiên trở nên vẻ mặt lạnh khốc, thậm chí nhẩn tâm đánh nàng?!

Hắn lạnh lùng nhìn sắc mặt rõ ràng châm ngòi ly gián của nàng, lộ ra tươi cười cực kỳ âm hiểm mà khủng bố.

“Nếu người có thể tuân thủ bốn phận, quy củ ở phía sau cung, trầm có lẽ còn có thể niệm vài năm tình cảm vợ chồng, cho người tuổi già áo cơm không phải lo, địa vị vinh hoa. Đáng tiếc là...” Hắn lắc đầu thở dài, giống như cực kỳ thất vọng đối với nàng. “Người đã muốn trở thành tù nhân như vậy, trầm chỉ có thể nghe theo tâm nguyện của người, thực hiện mục đích của người. Người đâu!”

Rất nhanh, thị vệ canh giữ ở phía ngoài liền xuất hiện ở trong điện.

Hoàng Phủ Tuyết lạnh lùng nhìn sắc mặt dần dần phát xanh của nàng, lãnh đạm nói: “Lệ quý nhân phỏng đoán lòng quân, gây xích mích thị phi, ngay hôm nay thu hồi thân phận quý nhân, xuống làm thứ dân, nhốt lãnh cung. Phục mệnh!”

Lệ Mai trợn mắt há hốc mồm, tâm lạnh nửa phần, trăm triệu lần không nghĩ tới sự tình sẽ diễn biến đến tình trạng như vậy, nàng lập tức khóc to oan uổng, cầu hoàng thượng khai ân, tha nàng một lần.

Chính là kết cục thảm thiết nàng chữa tốt thành xấu, đã không có người có thể cứu được nàng.

Từ thanh âm khóc rống dần dần đi xa của nàng, Hoàng Phủ Tuyết chậm rãi lâm vào suy nghĩ của mình. Tuy rằng phi báng của Lệ Mai truyền vào tai hẳn giống như lời phế thải, nhưng hẳn vẫn không thể phủ nhận năm đó Nạp Lan Trinh Trinh thật là sau khi gả cho hẳn bảy tháng, liền sinh ra Hoàng Phủ Ngọc hiện tại.

Từ từ nhớ lại, nếu khi đó chính mình không có năn nỉ phụ hoàng đem thiên kim nhà Tế tướng nạp làm Thái Tử Phi, như vậy ngày hôm nay, vị hôn phu của Nạp Lan Trinh Trinh có phải sẽ là Hoàng Phủ Kỳ hận mình tận xương tủy hay không?

Bất quá, không đợi tin tức Lệ quý nhân bị đui vào lãnh cung truyền khắp hoàng cung, thì tiểu thái tử lại vì làm sai chuyện, mà chịu khổ hoàng thượng phạt roi.

Sự tình xảy ra thập phần đột nhiên.

Nghe Lê Mai nói xong, Hoàng Phủ Tuyết giống như có rế đâm nghẹn ở cổ họng, không cách nào bình tĩnh quên đi chuyện này. Biết rõ khi đó Nạp Lan Trinh Trinh thể chất gầy yếu, sau khi mang thai lại vì làm lụng vất vả công việc lớn nhỏ trong điện thái tử mà thân thể mệt mỏi, mới sinh non đứa nhỏ nhưng sự tình rất bình thường nhưng chỉ sợ lại hướng suy nghĩ của người khác vào chỗ sâu xa hơn.

Cho dù ở trong lòng hẳn luôn tin tưởng vào nhân phẩm của nàng, nhưng khi hẳn nghĩ đến hoàng đệ lại vì nàng không tiếc phạm phải tội lớn ngập trời thì trong lòng vẫn là sinh ra vài phần không vui.

Đương nhiên nếu hoàng thượng không thích ai, thì người đó sẽ gặp hoạ, tỷ như Hoàng Phủ Ngọc ở thái tử điện cùng tiểu thái giám chơi đến cực kỳ cao hứng, cứ như vậy vừa vặn bị giận chó đánh mèo.

Thật vất vả, quan hệ mèo vờn chuột giữa phụ tử bọn họ, được Nhan Nhược Tranh cố gắng cải thiện, biến thành phụ tử tử hiếu, một nhà ấm áp.

Cho dù ở trong trí nhớ Hoàng Phủ Ngọc, phụ hoàng từng có thời gian rất dài không thích chính mình, nhưng sau mùa hè năm trước, cậu cũng đã rõ ràng cảm giác được yêu thương của phụ hoàng đối với mình.

Khi cậu liên tiếp làm nũng lấy lòng, tùy ý khoe mẽ, phụ hoàng thậm chí cũng bắt đầu giống phụ thân dân chúng bình thường, thỉnh thoảng sẽ ôm cậu ngồi ở đầu gối, còn nghiêm túc mà hiền lành dạy cậu một ít tri thức đạo lý.

Cho nên, khi cậu bị tuyên đến ngự thư phòng kiến giá thì cũng không ý thức được nguy cơ gì sắp đến, cho đến khi phụ hoàng không hiểu sao phát cáu, buộc cậu thừa nhận mình có làm sai, nếu không thừa nhận sẽ phạm vào trọng tội đại nghịch bất đạo thì cậu rất giận nên đã xảy ra tranh chấp nhỏ với phụ hoàng.

Nếu là trước kia, cho dù phụ hoàng giận dữ, nhiều nhất cũng chỉ phạt cậu chép sách viết chữ, nghiêm trọng nữa phạt cậu quỳ xuống đất, nhưng hôm nay, phụ hoàng đang tức giận nên đã tự mình đánh cậu mấy roi.

Dù sao chỉ là đứa nhỏ vừa tròn bảy tuổi, trong hoàng cung được nuông chiều từ bé, đừng nói là bị đánh, cho dù là bị thương đầu ngón tay, đó cũng là chuyện thật lớn.

Tuy nói trúc bản kia so với đình trượng mỗi người trong cung sợ hãi không biết thật nhỏ gấp bao nhiêu lần, nhưng sau khi bị đánh liên tục mười cái, cái mông nhỏ của Hoàng Phủ Ngọc vẫn là sưng đỏ không chịu nổi, rất đáng thương.

Biết được tin tức này, Nhan Nhược Tranh chạy vội tới điện thái tử, khi nàng nhìn thấy vết sưng lớn nhỏ trên cái mông của nhi tử, cùng với vẻ uỷ khuất trên gương mặt xinh đẹp của tiểu tử kia, đáy lòng lập tức nổi lên một trận chua xót.

Nghĩ đến mình không thể lấy thân phận mẫu thân mà chăm sóc nhi tử, nghĩ đến bởi vì năm đó chính biến, hại nhi tử bị phụ hoàng cậu chán ghét, nàng không nhịn được nước mắt chua xót trong lòng.

Nàng ôm nhi tử bị đánh vào trong ngực, một lần lại một lần an ủi nhẹ nhàng, hận không thể hứa hẹn chỉ cần nàng còn ở đây ngày nào, thì cậu sẽ không chịu khổ nữa.

Phát hiện vẻ mặt bi thương lại kích động của xấu nường, Hoàng Phủ Ngọc thấy thế, nhịn không được bắt đầu lo lắng mình có phải làm nũng quá mức hay không?

Tuy rằng mông cậu đã bị đánh mấy roi trúc, nhưng phụ hoàng dù sao cũng là phụ thân của cậu, cho dù tức giận thế nào, xuống tay cũng sẽ không quá nặng.

Mười roi trúc đánh xuống, chút đau là không tránh được, vết thương trên cái mông xem ra dọa người, nhưng từ lúc cung nữ xúc thuốc cho cậu, lại cho cậu uống xong vài chén thuốc giảm đau tan máu bầm, thì không còn đau đớn như vậy, sợ dĩ giả đáng thương khóc lóc kể nể, chỉ là muốn mượn cơ hội lấy được sự chú ý của xấu nường đối với cậu.

Gần đây bởi vì lễ mừng năm mới, mỗi ngày xấu nường vội vàng vàng, làm hại cậu đều không có thời gian làm nũng ở trong lòng của nàng, nghe nàng kể chuyện xưa ỉn.

Ngay cả tiểu cầu, cậu và xấu nường cùng nhau nuôi, trước đó không lâu tiểu cầu đã sinh, xấu nường vốn đáp ứng cùng nhau chúc mừng với cậu, cũng bởi vì chuyện gần đây càng ngày càng nhiều mà cho cậu “leo cây”.

Mỗi lần cậu chủ động đến Phượng Tịch cung tìm xấu nường, cũng đều gặp được phụ hoàng ở đó, sau đó nhất định phải chăm chú lắng nghe phụ hoàng răn dạy, như là nam nhi chí tại bốn phương, đừng suốt ngày hướng trong lòng nữ nhân, đã lớn như vậy còn không tiền đồ...

Trong tình huống đã lâu không được xấu nường chú ý, cậu mới muốn thừa dịp bị đánh lần này, quyết định dùng sức làm nũng khiến nàng ở cùng mình vài ngày.

Nhưng cậu không nghĩ tới xấu nường tới thái tử điện rồi, nhìn thấy bộ dáng cậu cố ý giả vờ đáng thương thì nước mắt cứ như vậy rớt xuống.

Tuy rằng hi vọng xấu nường có thể chú ý, yêu thương mình hơn, nhưng cậu không muốn chọc nàng khóc, thấy nàng thương tâm khổ sở vì mình, cậu cũng bất chấp sưng đau trên mông nhỏ, bò dậy cõ vào trong ngực của nàng, bắt đầu an ủi nàng.

“Không đau, Ngọc nhi tuyệt không đau. Xấu nường người đừng khóc, người khóc nữa, Ngọc nhi cũng muốn cùng khóc với người...”

Chỉ chốc lát, Hoàng Phủ Tuyết tự tay đánh mông nhi tử mấy cái, rất nhanh cảm thấy ảo não cùng đau lòng đi vào thái tử điện thì nhìn thấy là hình ảnh mẫu tử hai người ôm vào nhau khóc lớn.

Nhìn Nhan Nhược Tranh rơi nước mắt vì tiểu tử đó, mà tiểu tử đó còn khoe mã giả ủy khuất núp ở trong ngực nàng, ghen tị tiềm tàng trong lòng hắc, lại không lý trí nổi lên.

Tuy rằng hắc đã cơ hồ xác định Nhan Nhược Tranh và Nạp Lan Trinh Trinh chính là cùng một người, cũng hiểu được nàng thương Ngọc nhi như vậy là vì nguyên nhân nàng chính là mẹ ruột của Ngọc nhi, nhưng nữ nhân mình yêu thích bị kẻ khác phai thân mật ôm ấp như vậy, khiến cho hắc cảm thấy không thoải mái.

Lúc này Hoàng Phủ Tuyết, tâm tính giống như đứa nhỏ bốc đồng, biết rõ ghen rất giống con của mình, hắc cũng hoàn toàn nghĩ có điều gì là không thể.

Hắc mặt lạnh, chân bước vào điện thái tử, thái giám cung nữ hai bên gặp hoàng thượng tới, đều quỳ xuống vãn an, mà Hoàng Phủ Ngọc và Nhan Nhược Tranh nhìn thấy hắc: một người chu cái miệng nhỏ nhắn dễ thương, vẻ mặt không chào đón; một người thì oán hận dùng ánh mắt trừng hắc, trong ánh mắt đã tràn ngập chỉ trích.

Đối mặt với thái độ rõ ràng không chào đón hắc của hai người, Hoàng Phủ Tuyết khoanh hai tay, hừ lạnh một tiếng, “Thấy trăm đến không quỳ xuống thỉnh an coi như bỏ qua, các người một lớn một nhỏ này lại còn dám cho trăm xem thái độ đó?”

Nhan Nhược Tranh nghĩ đến việc hắc xuống tay đánh nhi tử, khẩu khí liền cực kỳ ác liệt nói: “Chân thần thiếp mới nhũ rồi, sợ là chậm không thể thỉnh an ngài.”

Hoàng Phủ Ngọc vẫn vùi vào trong ngực nàng, chỉ vào mông vẫn sưng đỏ của mình nói: “Nhi thần bị phụ hoàng trách phạt, hiện tại cả người đều đau, cũng không thể thỉnh an phụ hoàng, mong rằng phụ hoàng thứ tội.”

Một lớn một nhỏ không có ý định để ý mặt mũi đương kim hoàng thượng, trong mắt người ngoài tựa hồ có chút đại nghịch bất đạo, nhưng ở trong mắt Hoàng Phủ Tuyết lại biến thành tình thú khác.

Tuy rằng lúc ấy hắc giận dữ đánh nhi tử mấy cái nhưng lực đạo xuống tay tuyệt không có như vẻ khoa trương ồn ào của nhi tử, bất quá tận mắt thấy vết thương có chút phồng sưng thanh thế, hắc vẫn nhin không được có chút đau lòng.

Hắc đi tới, vươn tay muốn xoa xoa cái mông nhỏ thay nhi tử, ai ngờ lực đạo quá nặng, làm Hoàng Phủ Ngọc phát ra tiếng kêu thảm thiết bén nhon.

Mắt thấy nhi tử bị bàn tay to của Hoàng Phủ Tuyết xoa, hai mắt đầm lệ giàn giụa, đáng thương, Nhan Nhược Tranh vội vàng che chở cậu vào trong ngực, cự tuyệt ý tứ không tốt của cha nhi tử.

Cuối cùng, tiểu tử kia rồi cuộc ở dưới ánh mắt hơi cảnh cáo của phụ hoàng đành phải thành thật, không có kiểu chết cũng phải quần quít lấy xấu nường, nhu thuận cam đoan với nàng vết thương của mình thật sự một chút cũng không đau, xin nàng đừng giận phụ hoàng nữa, lúc đó Hoàng Phủ Tuyết mới không trị nhi

tử đáng thương nữa, mang nữ nhân đang giả bộ đau chân, cố ý tức giận với hấn xách lên, rồi khỏi thái tử điện.

Nhưng mới ra thái tử điện không bao lâu, nàng liền một phen kéo lấy ống tay áo của hấn, sắc mặt khó coi, khẩu khí rất bất mãn hỏi: “Hoàng thượng đánh vào mông Ngọc nhi, tất phải có nguyên nhân gì nói không ra lời chứ?”

Hấn nghe xong ngừng bước chân lại, cười liếc nàng một cái, “Tranh nhi có gì lại nói ra lời ấy?”

“Hay là hoàng thượng không muốn giải thích về chuyện hôm nay?” Không lâu trước, nàng nghe tin nói Lệ quý nhân chọc giận hoàng thượng, bị đuổi vào lãnh cung. Tin tức bất ngờ truyền đến này làm tất cả các phi tử ở hậu cung không hiểu rõ vì sao, nhưng vốn dĩ nàng thông minh, không khó đoán ra nguyên nhân trong đó khẳng định có liên quan chặt chẽ với mình.

Đối mặt câu hỏi của nàng, hấn không đáp ngược lại cười, “Những lời này, trẫm cũng đang muốn nói với nàng.” Khuôn mặt tuấn tú của hấn dần dần tới gần nàng, làm nàng có chút trở tay không kịp. “Tranh nhi chẳng lẽ không muốn giải thích với trẫm cái gì sao?”

Nhìn ánh mắt tha thiết mà khát vọng của hấn, nàng theo bản năng lui về phía sau, “Hoàng thượng muốn nói đến cái gì?”

Hoàng Phủ Tuyết nhìn thẳng nàng thật lâu sau, mới không ngừng nói ra những lời không làm cho người khác kinh ngạc đến sợ chết khiếp: “Trẫm điều tra rồi, ấu nữ của Hồ Châu Thái Thú Nhan Nhược Tranh, bảy năm trước đã qua đời vì bệnh.” Không để ý tới sắc mặt nàng nháy mắt trắng bệch, hấn tiếp tục cười nói: “Về chuyện này, trẫm đang chờ nàng giải thích tiếp.”

Một khoảng thật dài tĩnh lặng, cứ như vậy tràn ngập ra ở giữa hai người.

Chỉ chốc lát, Hoàng Phủ Tuyết phá vỡ sự yên lặng, không ép nàng nữa mà chỉ thản nhiên mở miệng, “Nếu bây giờ nàng không muốn nói, trẫm cũng sẽ không ép nàng, nhưng xin nàng nhớ kỹ, tính nhẫn nại của trẫm cực kỳ có hạn, nếu trước khi tính nhẫn nại của trẫm hết, vẫn không nghe được lời giải thích của nàng, hậu quả thế nào, cũng không phải là một mình nàng có thể gánh vác được...”

Nghi thức tế tổ lớn ba năm một lần của Doanh quốc, cuối cùng hôm nay cũng được cử hành long trọng.

Từ lúc hoàng thượng dẫn đầu văn võ bá quan cùng với chúng Tàn phi, đi vào Thái Miếu tổ chức đại điển tế tổ. Trong Thái Miếu trưng bày bài vị của lịch đại tổ tông hoàng thất Doanh quốc, hai bên đại điện có mười hai điện thờ phụ, điện thờ phụ phía đông thờ phụng bài vị của hoàng tộc có công các triều đại, điện thờ phụ phía tây thì thờ phụng bài vị của thần tử có công.

Theo lệ thường, hôm tế tổ Lễ bộ đại thần trước hết tuyên đọc tế văn, tuy rằng tế văn vừa dài, vừa liên miên bất tận, nhưng trong không khí trang nghiêm ngoại trừ hoàng thượng ra, tất cả mọi người phải quỳ trên mặt đất im lặng nghe, nếu ai có gan lên tiếng phá hư nghi thức tế tổ, sẽ bị tru di cửu tộc.

Đương nhiên, bá quan văn võ quỳ gối trước bài vị, ngoài mặt ra vẻ cung kính hướng thần hoặc hoàng thượng nhưng trong lòng suy nghĩ cái gì, cũng chỉ có chính bọn họ biết.

Chẳng hạn mấy tháng trước, nhi tử của Lại bộ Thượng Thư Danh Viễn chỉ vì đùa giỡn tân hôn nương tử của Tiểu Hầu gia Vệ phủ bị giam vào Hình bộ, chịu không nổi trọng hình ép hối mà cắn lưỡi tự sát, không nghĩ tới sau đó không lâu, nữ nhi duy nhất Lệ Mai lại vì làm hoàng thượng tức giận mà bị nhốt lãnh cung, mọi người ai cũng kinh ngạc, lén nghị luận.

May mắn hoàng thượng không có trách phạt Thượng Thư về tội dạy nữ nhi không nghiêm, nếu không trăm năm cơ nghiệp của Lệ gia, sợ rằng cũng phải trở thành một nét bút hồng trong lịch sử văn chương, từ nay về sau ở hoàn toàn biến mất trong triều đình Doanh quốc.

Trải qua việc này, mặc dù Lệ Danh Viễn rất tức giận với hành động của hoàng thượng, nhưng cũng không dám vì nữ nhi cầu tình. Thần tử khác nhìn như giữ im lặng, nhưng thật ra lại ngầm vui sướng khi có người gặp họa lần này. Dù sao mất một đối thủ cạnh tranh, con đường trước mặt mọi người cũng giảm được một trở ngại.

Tâm tư của các đại thần, hoàng thượng Hoàng Phủ Tuyết không có hứng thú, cũng lười suy đoán, trong đầu hẳn chỉ nghĩ chuyện đã nhiều ngày nay trong lòng phiền chán không thôi.

Từ sau một câu nói toạc ra thân phận thực sự Nhan Nhược Tranh không phải là ấu nữ của Hồ Châu Thái Thú Nhan Thanh của hần, hai ngày này, hần thủy chung rất nhẫn nại đợi nàng tới giải thích chân tướng việc này với. Nhưng từ mừng ba đợi đến mừng bốn, lại từ mừng bốn đến tế tổ đầu năm, nữ nhân kia vẫn không có ý hướng hần mở miệng giải thích.

Sự chịu đựng của hần bị nàng mài đến phá công, ngực chậm rãi tích tụ tức giận khó hiểu.

Nhớ tới thám tử hần xếp vào bên người Lục vương Hoàng Phủ Kỳ từng hồi báo lại, ngày mừng ba, Lục vương xác thực một mình đi Phượng Tịch cung, đuổi cung nữ hầu hạ trong cung ra, một mình nói chuyện với Nhan quý phi, cơn tức của hần càng tăng thêm.

Nội dung nói chuyện của bọn họ mặc dù không có gì mờ ám, nhưng mà khi thám tử nói cho hần biết, quý phi cũng không ở trước mặt Lục vương phủ nhận mình là Nạp Lan Trinh Trinh thì lòng tự trọng luôn luôn cao ngạo của hần nhất thời bị điểm không công bằng này làm tổn thương

Cho dù hần vốn là hoàng đế tay nắm nhân quyền trong thiên hạ; cho dù hần từng phái người tra ra năm đó Nạp Lan Trinh Trinh sở dĩ hại hần trúng Phá Hồn cổ, hoàn toàn là một tay cha nàng và Hoàng Phủ Kỳ làm nên chứ không có liên quan gì với nàng... Cho dù lòng dạ biết rõ rất nhiều chuyện, ở phương diện cảm tình, hần vẫn như trước giống đứa trẻ thích tranh thủ tình cảm với người lớn, nhất định phải tranh giành đến vị trí quan trọng nhất trong lòng nàng.

Tuy rằng nữ nhân trong thiên hạ đều hy vọng được hần thương yêu chiều chuộng, nhưng nếu như nữ nhân hần yêu thương nhất khinh thường phần cảm tình này của hần, hần sẽ cảm thấy bản thân mình sống cực kỳ thất bại.

Hần cũng rất rõ ràng tuyên bố với Nhan Nhược Tranh, chỉ cần nàng chịu chính miệng thừa nhận mình là Nạp Lan Trinh Trinh, chính miệng với hần việc bị phản bội từ đầu đến cuối năm đó, chính miệng nói cho hần biết... Nàng còn yêu hần, hần có thể không tính đến hiềm khích trước kia bắt đầu lại với nàng một lần nữa, cho nàng thân phận cùng địa vị nên có. Nhưng chờ mãi, nữ nhân kia lại thủy chung không muốn mở miệng, điều này làm cho hần không khỏi buồn bực.

Lễ bộ đại thần rốt cục tuyên đọc xong tế văn dài dòng, kế tiếp, liền đổi lại Hoàng Phủ Tuyết thiên tử Doanh quốc đến trước bài vị tổ tông dập đầu dâng hương.

Khi nghi thức tế tổ chuẩn bị kết thúc thì Hoàng Phủ Tuyết cũng không có tuyên bố chấm dứt như năm rồi, mà là trên cao nhìn xuống mọi người đứng ở trước mặt, dùng ánh mắt kiêu căng nhìn quét qua mọi người, hạ ý chỉ làm văn võ cả triều khiếp sợ —— trực xuất đương triều thái tử Hoàng Phủ Ngọc.

Lời này vừa mới ra miệng, toàn bộ Thái Miếu liền loạn thành một đoàn. Mọi người tuy rằng sớm biết hoàng thượng từ sau khi Nạp Lan Trinh Trinh qua đời, đã không thích vị tiểu thái tử này, không lâu còn nghe nói tiểu thái tử vì phạm phải chuyện sai mà phải chịu khổ bị hoàng thượng phạt roi, nhưng... Làm sao có thể đột nhiên tuyên bố muốn phế thái tử chứ?

Có cự thần đang muốn tiến lên để hỏi rõ mọi chuyện, nhưng Nhan Nhược Tranh lại đi trước một bước từ hàng ngũ Tẩn phi đi lên phía trước, nhìn chăm chăm nam nhân cao cao tại thượng cách đó không xa.

“Tại sao hoàng thượng muốn trực xuất thái tử?”

Sau khi nàng hỏi ra này vấn đề, chúng thần đều ngừng thở, chờ hoàng thượng trả lời.

Đã thấy hần lạnh lùng liếc nàng một cái, lời nói ra khỏi miệng, so với biểu tình giờ phút này của hần còn tuyệt tình hơn.

“Bởi vì trăm hoài nghi, thái tử thực sự không phải là con ruột của trăm. Năm đó Thái Tử Phi gả vào thái tử điện sau bảy tháng liền sinh hạ con nối dòng, chuyện này cho dù qua nhiều năm như vậy, vẫn là một bí mật không giải thích được ở đây lòng trăm.”

“Cho nên trăm quyết định, sau khi kết thúc nghi thức tế tổ, sẽ cùng Hoàng Phủ Ngọc lấy máu nghiệm thân, nếu chứng thật nó là con ruột của trăm, vị trí thái tử tiếp tục giữ lại cho nó, nhưng nếu như nó thực sự

không phải là con của trẫm, trẫm sẽ sung quân nó đến Song Thạch, để nó trọn đời không thể bước vào kinh thành một bước.”

Sau khi Hoàng Phủ Tuyết nói ra lời này, mọi người ở đây đều bị khiếp sợ, duy chỉ có Nhan Nhượng Tranh hơi giật mình đứng ở tại chỗ, giống như còn đang tiêu hóa những lời này.

Phản ứng của nàng giống như Hoàng Phủ Tuyết đoán trong lòng, tuy rằng biết rõ làm như vậy sẽ thương tổn đến nàng, nhưng hắn không còn nghĩ được nhiều như vậy.

Vì chứng minh suy đoán trong lòng, hắn không thể không bách bách nàng như thế. Cho dù thủ đoạn quá mức tàn nhẫn nhưng chỉ cần có thể đạt được mục đích, hắn không ngại đẩy con của mình vào hoàn cảnh xấu hổ.

Cho dù giờ phút này bộ dáng nàng tức giận đến run rẩy làm hắn sinh lòng thương tiếc, nhưng trừ phi nàng chính mồm thừa nhận mình chính là Nạp Lan Trinh Trinh, nếu không hắn sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng.

Thấy nàng run đôi môi cánh hoa, sắc mặt chuyển trắng, Hoàng Phủ Tuyết thở sâu, cứng rắn quyết tâm lại hạ xuống mãnh liệt.

“Năm đó tất cả mọi người biết quan hệ giữa Lục đệ của trẫm cùng Thái Tử Phi không phải là ít, vì huyết mạch chính thống của hoàng thất, trẫm bắt buộc dĩ mới ra quyết định như vậy.” Dừng một chút, không để ý tới sắc mặt Hoàng Phủ Kỳ nháy mắt trở nên khó coi, hắn lại độc ác nói: “Nếu năm đó người có ý đồ mưu phản kia, nghĩ đến thông qua cách này để đoạt giang sơn của trẫm, trẫm há có thể dễ dàng để người nào đó đắc ý...”

Ngụ ý chính là: nếu Hoàng Phủ Ngọc là đứa nhỏ năm đó Nạp Lan Trinh Trinh và Hoàng Phủ Kỳ tư thông sinh ra, như vậy một ngày kia, Hoàng Phủ Ngọc kế thừa giang sơn Đại Doanh, người thắng sau cùng vẫn là người năm đó khởi xướng nghịch hoàng án.

Hoàng Phủ Kỳ bị lời nói này của huynh trưởng làm tức giận đến trán nổi gân xanh. Hoàng Phủ Tuyết có thể vũ nhục hắn nhưng không thể dùng phương thức này vũ nhục Nạp Lan Trinh Trinh!

Trong lúc, Hoàng Phủ Kỳ tức giận đến mức muốn cùng hoàng huynh lý luận thì trong điện truyền ra một tiếng kiêu rống —— “Hoàng Phủ Tuyết, người hôn quân vô sỉ!”

Kèm theo “Ba” một tiếng giòn vang, một cái tát cùng một thời gian rơi xuống trên khuôn mặt tuần tú.

Nếu cái bạt tai này là tát ở trên mặt người khác, có lẽ không có người phát biểu ý kiến, nhưng đó lại là của Nhan Nhượng Tranh tát vào mặt đương triều Thiên Tử ở trước mặt chúng đại thần, việc này đã có thể trở thành chuyện lớn kinh thiên động địa nhất thiên cổ từ trước tới nay.

Hoàng Phủ Tuyết ngàn tính vạn tính, không tính đến kết cục chính mình đau khổ bách bách, sẽ đổi lấy cái tát thật mạnh của Nhan Nhượng Tranh. Hắn bụm mặt, không dám tin nhìn nữ nhân dám can đảm đánh hắn, vừa ảo não bị nàng chửi mình là hôn quân, lại phẫn nộ nàng tát hắn một cái trước mặt nhiều người như vậy.

Hắn một cái bước xa tiến lên, một phen nắm cổ tay của nàng, giận trừng mắt nàng lớn tiếng hỏi: “Người đến cùng là Nạp Lan Trinh Trinh đúng hay không?”

Nhan Nhượng Tranh kiêu căng ngẩng đầu trợn mắt với hắn, “Vì để có được đáp án này, mà chàng không từ thủ đoạn ngay cả con ruột mình cũng có thể vu tội như vậy sao?”

Hoàng Phủ Tuyết nghe xong lạnh lùng cười nói: “Có phải là vu tội hay không, trẫm đang chờ đáp án của nàng.” Hắn từng bước bách bách nàng, không cho nàng tiếp tục trốn tránh.

Liều Thuận thấy thế, vội vàng vàng chạy tới, dập đầu quỳ gối trước mặt hoàng thượng, lên tiếng cầu khẩn nói: “Hoàng thượng, xin hãy cân nhắc...”

Nhưng lời hắn còn chưa dứt, chỉ thấy Nhan Nhượng Tranh lộ ra vẻ mặt cười lạnh quyết liệt sâu xa nói: “Cho dù qua nhiều năm như vậy, cá tính của chàng vẫn không thay đổi, vì đạt được mục đích, chàng có thể không từ thủ đoạn, bất kể hậu quả...”

Hoàng Phủ Tuyết bởi vì lời nói của nàng mà nhú mảy.

Liễu Thuận quỳ trên mặt đất thấy thể vội vàng hô to “Đừng”, cũng liều mạng hướng Nhan Nhượng Tranh lắc đầu, ý bảo nàng cái gì cũng đừng nói.

Hoàng Phủ Tuyết nóng lòng biết đáp án, lúc này đã nghe không vào lời ngăn cản của Liễu Thuận, hần chỉ muốn một đáp án, hần muốn nàng chính mồm chứng thật suy đoán của mình.

Văn vô bá quan bên cạnh đã hoàn toàn choáng váng, bọn họ không hiểu, vì sao hoàng thượng chỉ vào Nhan quý phi dung mạo bình thường kia, ép nàng thừa nhận chính mình là Nạp Lan Trinh Trinh đã qua đời nhiều năm?

Mà Hoàng Phủ Kỳ cũng bị trường hợp như vậy làm hồ đồ, hơi giật mình đứng ở tại chỗ nhìn tình thế diễn biến.

Ở đây chỉ có một mình Nhan Nhượng Tranh vẫn duy trì bình tĩnh, trên mặt đột nhiên toát ra vẻ thần nhiên như được giải thoát.

“Mặc kệ lúc trước cha ta đã làm chuyện có lỗi như thế nào với chàng, ông cũng đã nhận được sự trừng phạt đáng có, mà ta sau khi chàng trúng Phá Hồn cổ hôn mê, cũng đã dùng những thứ quý giá nhất của mình đổi lại mạng cho chàng... Cho dù Nạp Lan gia tội ác tày trời thế nào, trả nhiều năm như vậy, cũng đã đủ...”

Nói xong, nàng tiêu tan nỗ lực cười nhìn mọi người, trong mắt đã tràn ngập tuyệt vọng chua xót.

Khi tầm mắt nàng tương giao với Hoàng Phủ Tuyết đang nhìn chằm chằm nàng, nàng nhẹ giọng nói: “Chàng từng nói, nếu Nạp Lan Trinh Trinh không chết, chàng sẽ đích thân giết nàng. Hiện tại, để ta giúp hoàn thành tâm nguyện này của chàng đi...”

“Thái Tử Phi, trăm ngàn lần không nên...”

Liễu Thuận hô to, Nhan Nhượng Tranh dùng sức gạt đầu, cao giọng thừa nhận nói: “Đúng vậy, ta chính là phản đồ thân giấu Phá Hồn cổ năm đó, suýt nữa khiến chàng đánh mất ba hồn bảy vía bị mất mạng, Nạp Lan Trinh Trinh!”

Sau khi nàng thừa nhận thân phận thì chuyện thần kỳ đã xảy ra, dung mạo vốn bình thường của nàng trong nháy mắt biến đổi thật lớn, khuôn mặt tuyệt mỹ được Hoàng Phủ Tuyết hoài niệm trong trí nhớ, cư nhiên từ trên khuôn mặt bình thường này chậm rãi đã biến trở về như lúc ban đầu.

Song khi dung nhan chân thật tâm tâm niệm niệm xuất hiện ở trước mắt mình, Hoàng Phủ Tuyết còn không kịp gọi tên nàng, đã thấy nàng phun ra một ngụm máu, ngã về phía trước, ngất đi...

Hôm tế tổ, gương mặt bình thường của Nhan quý phi đột nhiên biến thành Thái Tử Phi xinh đẹp như trước kia. Một màn này được văn vô bách quan Doanh quốc tận mắt chứng kiến, đừng nói đến mọi người kinh ngạc không thôi, ngay cả Hoàng Phủ Tuyết cũng bị hình ảnh này chấn kinh không biết làm sao.

Bất quá một khắc khi nàng ngất đi, hần rất nhanh phục hồi tinh thần lại, vội vàng gọi đến tất cả thái y trong cung nhanh chóng ôm nàng trở về Thái Hoà cung.

Chúng Thái y phụng mệnh tới, sau khi xem mạch cho nàng, thì đều lắc đầu thở dài, đáp án cho hần đều là người đã dầu hết đèn tắt, không thuốc nào chữa được.

Hoàng Phủ Tuyết vừa kinh hoảng lại đau lòng không thôi, không biết sự tình tại sao phải đi đến mức này, càng nghi hoặc vì sao khi nàng chính mồm thừa nhận mình là Nạp Lan Trinh Trinh, lại lập tức hôn mê bất tỉnh, cho đến khi Liễu Thuận khóc nói ra truyền thuyết Hắc Sơn cùng sự tình từ đầu đến cuối ——

Nguyên nhân là năm đó Nạp Lan Trinh Trinh bị cha của mình Nạp Lan Khang cùng với Lục vương Hoàng Phủ Kỳ tính kế, ở trong thủ cung sa mai phục Phá Hồn cổ, nàng cũng không biết. Tiên hoàng băng hà, đến khi Hoàng Phủ Tuyết đột nhiên thân trúng Phá Hồn cổ tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, nàng mới hiểu được chính mình gián tiếp bị lợi dụng, thành công cụ mưu hại phụ quân.

Mất thấy Thái y không cứu chữa được, trong lòng nàng nghĩ thử một lần đem hi vọng ký thác vào truyền thuyết Hắc Sơn có thể thỏa mãn nguyện vọng của người đời. Có nhân duyên, nàng thuận lợi tìm được Hắc Sơn, cũng hướng chủ nhân Hắc Sơn cầu xin phu quân Hoàng Phủ Tuyết có thể hoàn hồn.

Vì thế, nàng dâng dung mạo của mình, sức khỏe và tuổi thọ làm điều kiện trao đổi, ngày Hoàng Phủ Tuyết sống lại, cũng chính là thời điểm nàng mất đi tất cả, nàng không thể lại lấy thân phận để tồn tại ở trên thế giới này.

Năm đó Liễu Thuận nhìn đến Thái Tử Phi mặc áo đen, vẻ mặt bi tuyệt đang cầm một cái hộp nhỏ quay về điện thái tử thì giật mình không thôi. Mà Thái Tử Phi cũng nói với hần, nếu hần không chịu giúp nàng bảo vệ bí mật này, một khi thân phận của nàng sáng tỏ, nàng sẽ hồn phi phách tán, trọn đời không thể siêu sinh.

Liễu Thuận không có lựa chọn nào khác, bất đắc dĩ đành phải đáp ứng.

Rồi sau đó, Hoàng Phủ Tuyết như gặp kỳ tích mà tỉnh lại, đồng thời, dung mạo tuyệt lệ của Nạp Lan Trinh Trinh, liền nháy mắt thay đổi, trở thành một gương mặt khác hoàn toàn xa lạ, hơn nữa từ đó về sau bệnh ngày càng nặng thêm.

Để tiếp tục ở lại bên cạnh Hoàng Phủ Tuyết, nàng cam nguyện nhận thân phận ấu nữ Nhan gia mà Liễu Thuận an bài, thà rằng ở trong hậu cung to như vậy chịu khổ sở nhiều năm, nhưng vẫn muốn tận mắt thấy hần sống mạnh khỏe.

Những năm gần đây, nàng thấy nam nhân mình yêu nạp một đám nữ nhân vào hậu cung, một mình ở tại Lệ viên đơn sơ, mỗi ngày nhìn nội viện hoàng cung hàng đêm xa xa. Trong lòng không phải chưa từng hận hay oán thán qua nhưng nàng cũng biết đây là kết quả mình phải chịu, cho nên cam tâm tình nguyện chấp nhận.

Cho dù Liễu Thuận lên chiếu cố nàng thêm, nhưng vì nàng và chủ nhân Hắc Sơn trao đổi điều kiện, mất đi sức khỏe. Cho nên trong mấy năm nay nàng vẫn sống, nhưng phải chịu các loại ốm đau tra tấn trời qua cùng với khổ sở.

Sau khi Liễu Thuận ghen ngào kể đầu đuôi ngọn nguồn những nỗi khổ của Nạp Lan Trinh Trinh vì Hoàng Phủ Tuyết mà chịu nhiều năm như vậy, Hoàng Phủ Tuyết trông nom ở bên giường hai đêm không nhắm mắt, khó có thể kìm nén được nước mắt rơi.

Hần trăm triệu lần không nghĩ tới, chân tướng sự tình lại tàn nhẫn như vậy.

Hần càng không có nghĩ tới, nữ nhân làm chính mình vừa yêu vừa hận nhiều năm nhưng lại mang nhiều chua xót như vậy.

Nguyên do từ đầu tới đuôi, nàng là người vô tội nhất. Qua nhiều năm như vậy, người nhận hết cực khổ, ủy khuất cùng tra tấn lại là nàng.

Khó trách chính mình mỗi lần hỏi Liễu Thuận, năm đó đạo sĩ cứu hần hoàn hồn là người ra sao. Đối phương dùng phương pháp gì cứu hần trở về nhân thế thì Liễu Thuận đều nói đạo sĩ kia không rõ lai lịch, tính cách quái dị, chưa bao giờ dám nói cho hần biết sự thật. Đạo sĩ kia... Chính là Thái Tử Phi gốc...

Nàng vì chính mình trả giá tất cả nhưng hần - nam nhân luôn miệng nói thương nàng, yêu nàng, lại tự tay đẩy nàng vào đao phủ Quỷ Môn quan!

Nhìn nữ nhân nằm ở trên giường không hề tức giận tuy chỉ còn lại có một hơi cuối cùng, Hoàng Phủ Tuyết mở hai tay mình ra kinh ngạc nhìn thật lâu, đột nhiên cười lạnh, nắm lấy một cây chủy thủ, hung hăng hướng lòng bàn tay vạch tới.

Khi máu tươi đỏ sẫm chảy ra, nhuộm đỏ hai tay của hần thì Liễu Thuận ở một bên sợ tới mức nhào qua, giữ chặt hai tay đang không ngừng tự hủy hoại của hần, sốt ruột hô to, “Hoàng thượng không nên a...”

Hoàng Phủ Tuyết để máu tươi rơi xuống tùy ý, giống như không có cảm giác đau giữa lòng bàn tay, thất hồn lạc phách nhìn khuôn mặt ngủ tuyệt mỹ trên long sàng.

“Trẫm tự tay đẩy nàng vào Quỷ Môn quan, đôi tay này đã tràn ngập tội ác, nếu tội nó không thể tha thứ như vậy, trẫm giữ nó lại có ích lợi gì?”

Nếu hắn không chấp nhất truy cứu chân tướng của nàng, tất cả bi kịch cũng không xảy ra...

Liễu Thuận đau lòng nhìn bộ dáng bị thương của hoàng thượng, liều mạng hô lớn kêu Thái y lại đây.

Hắn biết Nạp Lan Trinh Trinh chính là mạng sống của hoàng thượng, cho dù hoàng thượng nghĩ mình bị phản bội mà oán hận nàng nhưng vẫn mong ngóng một ngày kỳ tích sẽ xuất hiện, nàng sẽ sống lại. Chỉ cần nàng sống lại, mặc kệ nàng phạm phải bao nhiêu chuyện sai lầm, hoàng thượng đều sẽ tha thứ cho nàng.

Nhưng mà hoàng thượng lại không biết, nữ nhân mà hắn hận thấu xương đồng thời cũng yêu tận xương tủy, kỳ thật luôn luôn tại bên cạnh hắn.

Sau khi thân phận đích thực của Nhan Nhược Tranh bị vạch trần, trên dưới rất nhanh lại láo loạn.

Ban đầu trên đại điển tế tổ, chuyện Hoàng Phủ Tuyết từng khẩu dụ muốn trục xuất Hoàng Phủ Ngọc thái tử, sau lại không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

Người thông minh cũng biết, hoàng thượng phế thái tử là giả, ép Nhan Nhược Tranh thừa nhận nàng chính là Nạp Lan Trinh Trinh mới là thật.

Khi Nạp Lan Trinh Trinh hôn mê, Hoàng Phủ Tuyết đã tuyên bố tạm dừng lâm triều, một lòng bảo vệ nàng.

Mà Hoàng Phủ Kỳ cũng không để ý thị vệ ngăn cản, dùng cảm xông vào Thái Hoà cung, gặp mặt hoàng huynh một lần.

Khi hắn nhìn thấy bộ dáng chán nản tiêu tụy của huynh trưởng vốn bình thường ngang ngược càn rỡ, chất vấn cùng oán hận muốn nói nháy mắt tan thành mây khói.

Sau ngày đó, hắn từ Liễu Thuận biết được sự tình từ đầu đến cuối, trong lòng cực kì cảm khái.

Hắn tâm cơ tính toán tường tận, tranh giành nửa đời, chung quy chỉ là một vai diễn bé nhỏ không đáng kể, vĩnh viễn cũng không thể nào tham gia vào tình yêu của hoàng huynh cùng Nạp Lan Trinh Trinh.

Giữa bọn họ, cho tới bây giờ vẫn không có sự tồn tại của hắn, nếu như vậy, hắn còn tranh giành cái gì?

Cho dù hai người kia dùng sinh tử để giầy vò đối phương, nhưng tình cảm của bọn họ vẫn sâu đậm không có bất kỳ người có thể thay đổi ——

Nếu hoàng huynh không thương Nạp Lan Trinh Trinh sâu sắc, năm đó sẽ không có khả năng trúng Phá Hồn cổ; nếu Nạp Lan Trinh Trinh không thật lòng yêu hoàng huynh, năm đó sau khi hoàng huynh bị nhiếp hồn (hút hồn)nàng cũng không thể vì hắn dâng ra dung mạo, sức khỏe và tuổi thọ, để đổi lấy trọng sinh của hắn.

Nay hai người này, một người không hề tức giận nằm ở trên giường, không sống không chết, một người vẻ mặt buồn bã thảm thiết bị thương tuyệt vọng, giống như chết, cho dù trong lòng hắn chứa nhiều bất mãn, nhìn thấy tình cảnh này, oán hận giờ này cũng chẳng quan trọng.

Hoàng Phủ Kỳ thoải mái cười, lời chất vấn trong lòng cuối cùng chỉ thành một câu, “hãy trân trọng mọi việc.”

Buổi chiều hôm sau, hắn liền chuẩn bị ít hành trang, chủ động yêu cầu về Lệ châu, rời xa cố hương làm hắn thương tâm khổ sở này.

Đợi đến lúc Hoàng Phủ Ngọc biết xấu nường gặp chuyện không may, đã là ba ngày sau đó.

Bởi vì hai ngày trước tế tổ cậu bị phạt, lại nhiễm phong hàn, cho nên chuyện xảy ra ở Thái Miếu, cậu hoàn toàn không biết rõ tình hình.

Ngay trong lúc vô tình nghe được nội dung nói chuyện phiếm của tiểu thái giám nhiều chuyện và tiểu cung nữ trong thái tử điện, cậu mới biết được tin tức xấu nường hôn mê, lập tức kéo thân mình ốm yếu vội vàng chạy đến Thái Hoà cung thăm.

Cậu lo lắng chạy thẳng vào phòng, khi nhìn thấy nữ nhân có dung mạo cách biệt một trời với xấu nường nằm ở trên giường phụ hoàng thì không khỏi ngẩn người, liền hỏi phụ hoàng xấu nường rốt cuộc đang ở đâu.

Hoàng Phủ Tuyết tiêu tụy hẳn đi, vừa thấy nhi tử, mới giật mình nhớ đến mình lại quên nhi tử tồn tại.

Hắn nhìn gương mặt cơ hồ giống nhau như đúc của hai mẹ con, xem nhi tử sắc mặt không tốt hơn mình bao nhiêu liền kéo con vào trong lòng, chỉ vào nữ tử không nhúc nhích trên giường, giống như tất cả người cha trên đời này nói với nhi tử: “Ngọc nhi, nàng là mẫu thân thân sinh (ruột) của con.”

Hoàng Phủ Ngọc không tin đây là sự thật nhưng khi cậu ngửi thấy hương vị thân thuộc của xấu nường từ trên người đối phương thì không thể không tin tưởng lời nói của phụ hoàng là thật.

Cậu không biết mấy ngày nay rốt cuộc đã chuyện gì xảy ra, nhưng lại rất lo lắng lời đồn đãi nghe được sẽ trở thành sự thật.

“Phụ hoàng, bọn họ đều nói mẫu thân đã chết rồi, đây là thật sao?” Trong tâm hồn trẻ nhỏ, chết là chuyện cực kỳ đáng sợ, huống chi, cậu mới vừa biết được xấu nường luôn luôn thương mình kỳ thật chính là mẹ ruột, chuyện bất ngờ như vậy bảo cậu làm sao có thể chấp nhận?

Đối mặt với vẻ lo lắng của nhi tử, ánh mắt Hoàng Phủ Tuyết sâu thẳm nhìn người hôn mê bất tỉnh trên giường, giống như đang khuyên giải an ủi nhi tử, cũng giống đang nói với chính mình. “Mẫu thân của con chỉ đang mệt mỏi, muốn ngủ một lúc, mấy ngày nữa sẽ tỉnh lại.”

Hoàng Phủ Ngọc nhăn lông mày lại, cảm thấy khó hiểu hỏi: “Vì sao mẫu thân lại ngủ lâu như vậy ạ?”

“Bởi vì... Nàng làm rất nhiều chuyện cho phụ hoàng nhưng phụ hoàng cái gì cũng không biết, còn trách oan nàng, chỉ trích nàng có lỗi với phụ hoàng... Mẹ con trong cơn tức giận, sinh hờn đối với phụ hoàng, mới có thể ngủ nhiều ngày như vậy...” Thanh âm của Hoàng Phủ Tuyết rất nhẹ, giống như sợ đánh thức người ngủ trên giường, hắn thật cẩn thận giúp nàng chỉnh lại góc chăn, yêu thương ngắm hai mắt nàng nhắm chặt. “Trình Trình, cho dù nàng giận trăm, cũng không nên nằm ngủ lâu quá, ngủ lâu, sẽ đói bụng mất...”

“Phụ hoàng, sao người lại khóc?”

Khi Hoàng Phủ Ngọc nhìn thấy phụ hoàng luôn luôn cao cao tại thượng, tràn ngập uy nghiêm, lại rơi nước mắt giống đứa bé thì rốt cục ý thức được sự tình có lẽ không phải đơn giản như vậy.

Nhưng dù cậu có hỏi lại, thì phụ hoàng cũng không trả lời nữa, chỉ là một lần lại một lần vuốt ve tóc dài đen nhánh mềm mại của nữ tử trên giường, miệng lẩm bẩm lặp lại những câu cậu nghe không hiểu...

Đầu tháng giêng năm Tĩnh Đức thứ năm, đối với dân chúng Doanh quốc mà nói là một năm hí kịch hóa.

Hoàng Phủ Tuyết thân là Thiên Tử Doanh quốc vì nữ nhân yêu mến không lâm triều một tháng. Ở bên trong, tiếng cầu khẩn của văn võ bá quan quỳ thẳng ba ngày ba đêm không dậy nổi, mời hoàng thượng một lần nữa bước lên triều đình tượng trưng cho quyền thế cùng địa vị kia.

Tháng ba Tĩnh Đức năm thứ năm, tiền quý nhân Lê Mai bị đuổi vào lãnh cung vì buồn bực trong lòng đã kết thúc sinh mệnh hai mươi ba tuổi của mình năm đó.

Ngày mười tám tháng tư Tĩnh Đức năm thứ năm, Hoàng Phủ Tuyết hạ lệnh giải tán hậu cung, an bài các phi tử từ khi vào cung vẫn chưa được hoàng đế thị tẩm ra cung lập gia đình; về phần các phi tử từng được sủng hạnh, nguyện ý lưu lại, thì cho các nàng một yêu cầu có khả năng đáp ứng, nếu không nguyện ý lưu lại, hắn sẽ thưởng một khoản bạc, để cho các nàng ra ngoài cung tự tìm đường sống.

Trong lúc này, hắn cũng không chỉ một lần phái người tìm kiếm chỗ Hắc Sơn nhưng nửa năm thời gian trôi qua rồi, nhân mã phái đi vẫn như trước không có mang về tin tức gì có liên quan Hắc Sơn.

Xuân đi thu đến rất nhanh ba năm trôi qua, Hoàng Phủ Tuyết mỗi ngày ngoại trừ lên triều, phê duyệt tấu chương, không ngừng sai người đi tìm Hắc Sơn ra, đại đa số thời gian, thì đều ở lại Thái Hoà cung cùng nữ nhân vẫn hôn mê bất tỉnh kia, ở bên tai nàng ôn lại chuyện cũ.

Mà Hoàng Phủ Ngọc đã sắp tròn mười hai tuổi, những năm gần đây cũng trở nên tương đối hiểu chuyện. Ngoại trừ cùng thái bác học tập đạo trị quốc, mỗi ngày cậu đều trích ra một canh giờ đến Thái Hoà cung nói chuyện với mẫu thân đang hôn mê.

Tết âm lịch Tĩnh Đức năm thứ chín tới đặc biệt sớm, khác với sự long trọng và náo nhiệt của mấy năm trước, giao thừa năm nay giống như hai năm trước, hoàng thượng chỉ mở tiệc chiêu đãi đại thần một chút, liền trở lại Thái Hoà cung, cùng nhi tử thời gian này đã bắt đầu tham dự triều chính và nữ nhân vẫn ngủ say cùng nhau chào đón năm mới đến.

Tết âm lịch qua đi không bao lâu, kinh thành liền có trận tuyết lớn, khi tuyết lớn tan đi, khí trời chào đón hơi thở mùa xuân thì thời gian đã đến trung tuần tháng tư.

Hôm nay, Liễu Thuận gặp hoàng thượng hạ triều liền đi tới Thái Hoà cung phân phó thái giám chuyện này chuyện kia, sau đó lại ôm người hôn mê suốt bốn năm đi theo hướng ra ngoài cung, nhìn không được đuổi theo, lo lắng hỏi: “Hoàng thượng, trời đầu xuân còn có chút lạnh, ngài ôm nương nương đi đâu a?”

“Trẫm vừa mới đi qua ngự hoa viên thì đột nhiên phát hiện hoa đào đã nở. Trinh Trinh thích mùa hoa đào nở rộ nhất, trước kia trẫm đáp ứng nàng, mùa xuân hàng năm đều cùng nàng đi ngắm hoa. Trông mong mãi, cuối cùng trẫm cũng chờ được hoa đều nở...”

Liễu Thuận thấy hấn hưng trí bừng bừng, đáy lòng đau xót, không đành lòng ở trước mặt chủ tử si tình nói thêm điều gì.

Rất nhanh, thái giám phụ trách hầu hạ mang ghế nằm rộng rãi vào trong ngự hoa viên.

Hoàng Phủ Tuyết thật cẩn thận ôm nữ nhân trong lòng đặt trên ghế nằm, đắp một lớp chăn lông thật dày ở trên người nàng, để mặt nàng chôn ở trước ngực hấn, thư thái tựa vào trên người hấn.

Xuân về hoa nở, thỉnh thoảng có chim bay lên đầu cành, phát ra tiếng hót thanh thúy. Mà sắc xuân đầy vườn, cảnh xuân vừa vãn, trong không khí cũng tản ra hương vị mùi thơm ngát ngọt ngào.

Hấn bắt đầu lải nhải ở bên tai nàng kể chuyện lớn chuyện nhỏ xảy ra trong triều ngày hôm nay, vừa để tay ở trong mền, thuần thực giúp nàng xoa hai chân.

Đã bốn năm rồi, Liễu Thuận một lòng nhìn chủ tử chuyên tâm ở bên cạnh nữ nhân đã bị Thái y bó tay, không chỉ có lệnh cho Thái y mỗi ngày hầm thuốc bổ thân, ý đồ kéo dài tính mạng của nàng, buổi sáng, hấn cũng sẽ tự mình lau mặt lau người cho nàng; buổi tối trước khi ngủ sẽ giúp nàng tắm rửa thay quần áo.

Chỉ cần hạ triều, hấn sẽ dành hai canh giờ, liên tục mát xa kinh mạch trên người nàng, để tránh làm tứ chi nàng cứng ngắc trong thời gian dài mê man.

Làm một người hầu hạ suốt bốn năm không từ chối vất vả, mà không hề oán hận thì đừng nói đây là hoàng thượng, cho dù là dân chúng bình thường, chỉ sợ cũng có chút khó tin.

Có đôi khi, Liễu Thuận suy nghĩ, nếu Nạp Lan Trinh Trinh hồn phi phách tán, trên trời không cướp đi sinh mệnh của nàng, có lẽ hoàng thượng hiện tại cũng không trở thành thống khổ như vậy.

Dù sao trông nom người không chết không sống bốn năm, đối với bất kỳ người nào mà nói, cũng là một loại tra tấn lo lắng hao tổn tinh thần.

Nhưng Hoàng Phủ Tuyết hiển nhiên không thấy đây là một gánh nặng, ngược lại còn thích thú. Mỗi lần chỉ cần thấy ngón tay nàng hơi hơi động, hấn đều hưng phấn hơn nửa ngày. Đến khi Thái y một lần lại một lần lắc đầu nói Nạp Lan Trinh Trinh hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại, hấn lại có vẻ mặt bi thương.

Lúc này, hấn vừa xoa chân của nàng, vừa vén sợi tóc hỗn loạn trên trán nàng, ở bên tai nàng ôn nhu nói: “Nàng thật nhỏ mọn, ngủ nhiều năm như vậy, mở mắt ra nhìn xem trẫm thế nào? Chẳng lẽ nàng không muốn thấy Ngọc nhi đã trưởng thành hiểu chuyện sao? Nó hiện tại sắp cao bằng nàng.

“Tiểu tử đó quả nhiên không có phụ chờ mong của trăm đối với nó, chẳng những càng ngày càng có phong thái của thái tử, mà còn khi dễ những lão nhân trong triều đến không lời có thể nói. Đừng nhìn bề ngoài nó di truyền vẻ đẹp của nàng nhưng tính cách giống trăm như đúc.”

Xoa chân xong, hấn lại nắm tay nàng, ôn nhu giúp nàng thả lỏng mỗi một ngón tay.

“Còn nhớ rõ rất nhiều năm trước, thời điểm nàng vừa gả cho trăm làm thê tử, chúng ta tựa như bây giờ, ngồi ở trong hậu hoa viên điện thái tử. Nàng nói, nếu trăm có thể mỗi mùa hoa đào nở rộ cùng nàng thưởng hoa đào thì tốt rồi.

“Bốn năm nay, trăm cho tới bây giờ đều chưa có nuốt lời, coi như một ban thưởng nho nhỏ cho trăm, nàng hãy cùng trăm nói vài lời, thích nói gì đó đều được...”

Liễu Thuận đứng hầu hạ ở cách đó không xa, nghe được giọng điệu nhỏ nhẹ của chủ tử, trong lòng không khỏi nổi lên một sự chua xót.

“Lúc trước nàng lấy thân phận Nhan Nhược Tranh tiến cung, nhưng bởi vì hôm đó là ngày giỗ của nàng nên trăm đã đuổi hết đám nữ nhân đó đến Lệ Viên, để nàng bị lạnh nhạt suốt bốn năm. Trong những ngày trăm chưa có xuất hiện trong thế giới của nàng, có phải nàng đã nhận hết chua xót khổ cay hay không?”

Một tiếng thở dài từ trong miệng hấn bật ra, hấn lại nói: “Trăm thật khờ, nếu sớm đi gặp nàng, sẽ không cùng nàng bỏ qua nhiều năm như vậy. Bất quá ông trời thật rất công bằng, trăm cho nàng chịu khổ đợi bốn năm, hiện tại, làm cho nàng ngủ suốt bốn năm không để ý tới trăm...”

“Tuy rằng trăm cũng không biết ngày nào đó tâm tình nàng tốt, mới có thể tỉnh lại trò chuyện với trăm, nhưng trăm vẫn sẽ chờ đợi, cho dù có một ngày nàng đột nhiên ngừng thở...” Nói tới đây, thanh âm của hấn dần theo vài phần nghẹn ngào, nhưng vẫn cười, tự thoải mái nói: “Cho dù thực sự một ngày như vậy, nàng cũng không cần sợ hãi.”

Hấn cúi đầu, hôn mắt của nàng một cái, lại hôn gò má nàng, thâm tình nhìn nàng.

“Bởi vì trăm sẽ không để cho nàng ra đi một mình. Trăm biết nàng sợ cô đơn nhất, sợ bóng tối nhất, khi ngày đó đến, trăm sẽ cùng nàng. Cùng nhau đi xuống Hoàng Tuyền.”

Khi Hoàng Phủ Tuyệt hứa hẹn trước mặt nữ nhân dường như không nghe được lời nói của hấn thì Liễu Thuận phía sau rốt cục không kìm nén nổi làm nước mắt tự rơi xuống, không tiếng động khóc rống lên. Hấn đã sớm cảm giác được, mấy năm qua, hoàng thượng cố buộc tiểu thái tử học tập các loại đạo trị quốc, thậm chí khi tiểu thái tử vừa tròn mười tuổi liền ép tiểu thái tử vào triều nghe tấu trình, nhất định là một ngày kia, sẽ có quyết định gì, Doanh quốc có thể có người kế tục.

Cho dù chuyện chết vì tình không có gì kỳ lạ nhưng một hoàng đế vì phi tử lại chết vì tình, chỉ sợ sách sử các quốc gia cũng chưa từng có ghi lại như vậy.

Ngay lúc Liễu Thuận âm thầm bi thương thì lại nghe trong không khí truyền đến một đạo thanh âm mờ mịt khiến ọi người đều không tưởng được ——

“Diêm Vương nói... Chàng, con người này ông thu hồi không nổi, sợ chàng thật sự theo thiếp cùng đi gặp ông ta, nên tam thúc tứ thỉnh... Sai người đưa thiếp tặng trở về.”

Thanh âm kia mặc dù mỏng manh, cũng tuyệt đối là thanh âm động lòng người nhất mà từ lúc chào đời tới nay Hoàng Phủ Tuyệt nghe qua.

Hấn giật mình ngây ngốc tại chỗ, không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ hãi nghĩ một động tác nhỏ của mình liền hủy diệt ảo giác thật vất vả mới xuất hiện này.

“Chàng gầy đi...” Đạo thanh âm đó lại xuất hiện.

Nghe vậy, nước mắt ẩm áp của hấn cứ như thế nhỏ ở trên gương mặt nữ tử dưới thân. Đây không phải ảo giác, nàng thật sự tỉnh...

Hấn đè nén nghẹn ngào nơi cổ họng, cầm tay nàng thật chặt, nửa ngày mới thốt ra một câu, “Hoa đào năm nay nở thật là đúng lúc...”

10. Chương 10: End

Cho đến nhiều năm sau, Hoàng Phủ Ngọc lên ngôi vị hoàng đế, vừa nghĩ tới phụ hoàng mẫu hậu của mình vài thập niên trước đã ẵm cữ, đến thế ngoại đào nguyên thì trên mặt vẫn biểu lộ ra sự hâm mộ.

Hắn không chỉ một lần nói với mẫu hậu của mình, có những tình yêu không phải người phàm có thể trải qua.

Tỷ như Hắc Sơn, phụ hoàng từng sai người tìm kiếm nhiều năm, nhưng cho đến lúc hắn nhập thổ an vi (chôn cất), vẫn chưa tìm được một chút tin tức về Hắc Sơn.

Về phần năm đó tại sao mẫu hậu sau bốn năm hôn mê tỉnh lại như kỳ tích, theo cách nói của phụ hoàng, bởi vì tình yêu của ông với mẫu hậu cảm động đến trời, mới khiến ấu hậu đã bị thu hồn phách hoàn dương một lần nữa.

Chẳng qua mẫu hậu lại nói là quỷ tổ chủ nhân Hắc Sơn, khi nàng hôn mê đã đánh cược với nàng, hắn cược nhân tính đều là tham lam, sa đọa, không giữ chữ tín, tình yêu dễ đổi mà ngắn ngủi, nhưng mẫu hậu lại cược nhân tính là tốt đẹp, tình yêu chân chính sẽ vượt qua mọi thử thách.

Rốt cuộc, mẫu hậu thắng, cho nên được trả về dân gian.

Mặc kệ chân tướng sự tình rốt cuộc như thế nào, cuối cùng, phụ hoàng và mẫu hậu cũng vui vẻ mà hạnh phúc cùng sống với bọn họ nửa đời sau, kỳ tích như vậy, thật lâu thật lâu về sau, đã trở thành câu chuyện trong lịch sử Doanh quốc mà mọi người ca tụng nhất.

Mỗi khi con cháu đời sau của hoàng thất Doanh quốc nhắc tới đôi vợ chồng Tình Đức đế và Hiếu Trinh hoàng hậu đều nhin không được dùng bốn chữ chuẩn xác nhất để hình dung bọn họ, đó là —— Thần Tiên Quyển Lũ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-hon>